

Treball digne per a tothom

**L'1 de Maig l'Església
celebra la festivitat de
Sant Josep Obrer**

Els moviments obrers d'Església aprofiten aquesta jornada, festa internacional del treball, per fer un pas més en la presa de consciència del paper que tenen com a militants obrers i com a cristians. Enguany, el motiu de reflexió per a l'Església catalana se centra en la idea que ni en el món obrer ni en l'Església ningú no pot ser considerat estranger. La immigració és un dels temes que més amoïna el món obrer, a més de l'atur,

que afecta d'una forma especial els joves. En aquest sentit, ens apropem a la tasca que fan els pares salesians a Lleida, amb el seu testimoni i acció pastoral en l'àmbit laboral. En aquest número us oferim, també, unes pautes sobre el tema que ha treballat aquest curs la Germanat Obrera d'Acció Catòlica de Tarragona: l'economia submergida.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

XXXV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

«Proclameu-ho dalt dels terrats: l'Evangeli en l'època de la comunicació global.» Amb aquest lema es presenta aquest 29 d'abril de l'any 2001 la XXXV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, que presenta tres objectius: formació de les consciències, invitació a la pregària i col·laboració econòmica. En el cas de Catalunya, les diòcesis aprofiten aquests dies per presentar públicament les propostes de millora dels respectius

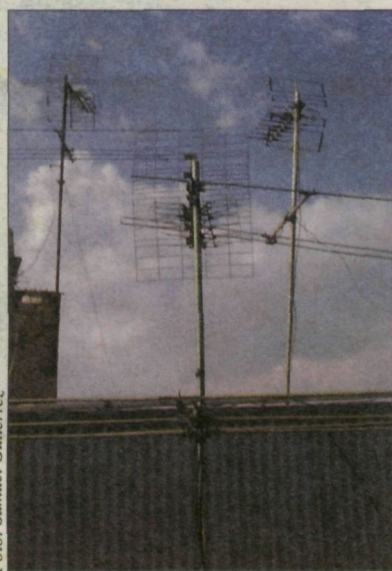

Foto: Samuel Gutiérrez

**L'Església insta a proclamar
l'Evangeli des dels terrats.**

mitjans de comunicació social. Així, el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, ha anunciat que el resultat de la col·lecta amb motiu d'aquesta jornada es destinarà, d'una banda, a millorar la pàgina web de l'arquebisbat i, de l'altra, a adquirir un programa in-

formàtic per digitalitzar la documentació de l'Oficina de Premsa de l'arquebisbat. Pel que fa a Tortosa, el nou delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social, Mn. Josep Gonell, ha posat de manifest la necessitat de millorar diversos aspectes de la pastoral de les comunicacions en l'àmbit diocesà. I si fa unes setmanes l'arquebisbat de Tarragona feia públic el projecte de nou Full parroquial,

desvinculat després de 24 anys d'edició conjunta de les diòcesis de Solsona i Vic, el 15 d'abril passat eren precisament aquestes dues diòcesis les que presentaven el seu nou Full.

Pàg. 7 i 17

Cent anys de devoció a Maria Auxiliadora

El santuari barceloní de Maria Auxiliadora, erigit el 1901 pels salesians a Sarrià, celebra 100 anys. Aquesta església mariana constitueix tot un referent a Espanya de la devoció a Maria Auxiliadora, de la qual el mateix Don Bosco en va ser el gran impulsor.

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 8 Missatge de Pasqua de Joan Pau II

Pàg. 18 Ressons de Setmana Santa

Pàg. 23 L'Associació Joana Jugan es constitueix a Lleida

Pàg. 26 Joves del Baix Penedès en marxa per la solidaritat

Pàg. 32 Nou vídeo: «Història de Montserrat»

Editorial

Sant Josep, artesà

El dia Primer de Maig és el dia del treball. Un dia festiu per a tots els treballadors en què es posa de manifest les seves dificultats, inquietuds i reivindicacions. N'hi ha que surten de casa per manifestar-se pels carrers, portant pancartes i manifestos, d'altres s'estimen més quedar-se a la llar o sortir de les ciutats, aprofitant la festa i gaudint d'un dia familiar, que en alguns casos es converteix en l'últim arc d'un pont sense treball laboral. Els cristians aquest dia commemorem la figura de sant Josep, en aquest cas en la seva faceta de treballador, ja que la de pare i patriarca ja la vam celebrar el 19 de març passat.

Ben poc sabem d'aquest gran sant de l'Església, la seva presència en les Sagrades Escripures és escassa i puntual. Però el que coneixem, és extraordinàriament bo: fidelitat a Déu, amor a la seva esposa Maria, discreció i senzillesa... a tot això hem d'afegir en un dia com aquest, la seva capacitat de treballador humil i honrat. Sant Josep treballava de fuster, amb les seves mans d'obrer guanyava el manteniment per a ell i la seva Sagrada Família que formava amb la Mare de Déu i el petit Jesús. I va ser aquest l'ambient en què va créixer el nen Déu en aquella llar de Natzaret.

Molts han volgut separar històricament Jesús i el seu missatge del que durant molt de temps s'ha anomenat sota terminologia marxista «la classe obrera». Però els orígens de Jesús van ser un taller de fusteria i el seu pare un senzill treballador. Per sort, avui dia aquest discurs dualista «cristianisme-món obrer» està prou passat de moda. Hi ha molts cristians que són treballadors als camps més durs i difícils, i que compaginen perfectament la seva pertinença a la comunitat cristiana i a la pràctica religiosa, amb la participació a sindicats obrers o a la lluita pels drets i la dignitat dels treballadors. Els moviments especialitzats de la Pastoral Obrera de les nostres diòcesis, que cada any fan sentir aquests dies les seves reivindicacions, en són un exemple.

El papa Joan Pau II és un dels grans defensors de la dignitat del treball i dels treballadors, així ho ha demostrat en moltes ocasions en declaracions i documents entre els que probablement cal destacar l'encíclica *Laborem exercem*. I és que aquest Papa sap el que és treballar de valent, perquè ho ha viscut i experimentat en primera persona. Ningú no podrà dir que parla des de la teoria o des de la distància.

Durant molt de temps el comunisme va atacar amb igual bel·ligerència l'Església que el capitalisme, ficant-ho tot en un mateix sac. Avui, quan el comunisme és gairebé un vestigi del passat, l'Església es converteix en un dels pocs col·lectius que alça la seva veu i alerta la societat dels perills d'un capitalisme salvatge i despietat, on els rics cada vegada són més rics i els pobres són més pobres. I on alguns dels drets fonamentals dels treballadors són aixafats en nom de la productivitat i l'eficàcia comercial.

Les lleis d'ampliació d'horaris comercials, que impedeixen molts treballadors gaudir de les festes en família o viure amb intensitat les celebracions cristianes, s'han de considerar com un retrocés en la dignitat del treball, i l'Església s'ha de manifestar amb rotunditat en contra d'aquestes mesures, encara que representi un enfrontament dialèctic amb determinats sectors poderosos de la societat. Els diferents projectes per potenciar el treball temporal en detriment del treball fix, són també maniobres que perjudiquen l'estabilitat humana, familiar i psicològica dels treballadors i impedeixen afrontar amb garanties projectes seriosos de futur i genera situacions de precarietat i inseguretat.

La pràctica desaparició del sistema econòmic comunista ha donat ales a un capitalisme que campa per allà on vol i que té perills molt seriosos per al col·lectiu humà dels treballadors. Davant d'això, els cristians hem de treballar per un món més just, més digne i més humà. Des de la nostra fe, demanem la intercessió de sant Josep, el patró dels obrers i artesans, perquè siguin respectats els drets i la dignitat de tots els treballadors.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035

E-mail: catcris@idgrup.iberonet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

Resta d'Europa: 22.950 ptes.

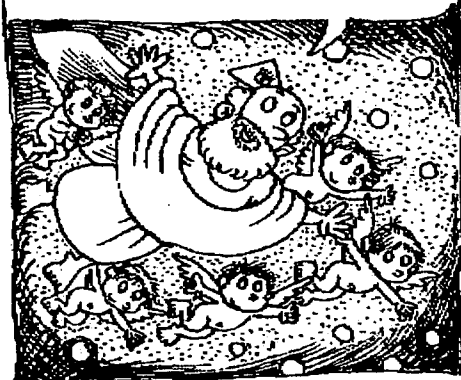
Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

FER L'UNIVERS DEL NO-RES...

QUINA FEINADA!

SORT QUE DEMÀ ÉS DIUMENGE I DESCANSAREM!

EM SAP GREU DECEBRE-US PERÒ, PER RAONS DE COMPETITIVITAT, PRODUCTIVITAT, LLIBERTAT D'HORARIS I GANES DE FER LA PUNYETA, QUEDA SUPRIMIDA LA FESTA DOMINICAL.

en primer pla

Per un treball sense exclusió

■ Manifest del Primer de Maig dels moviments obrers de Catalunya i Balears

L'1 de Maig és la festa internacional del treball. Aquest dia, l'Església celebra la festivitat de Sant Josep Obrer. Els moviments obrers d'Església aprofiten aquesta jornada per fer un pas més en la presa de consciència del paper que tenen com a militants obrers i cristians. Enguany, el motiu de reflexió se centra en la idea que ni en l'àmbit obrer ni en l'Església ningú no pot ser considerat estranger.

Els moviments cristians obrers de Catalunya i Balears (ACO, GOAC, JOC, MIJAC, religiosos en barris i delegacions de Pastoral Obrera) han fet un manifest conjunt en què plantegen un tema que cada vegada ens afecta més de ple: la immigració. Per a aquests grups obrers, «cal mirar críticament les condicions laborals, econòmiques i socials de la gent del nostre món i, concretament, dels immigrants que arriben al nostre país».

El manifest posa en relleu les conseqüències de viure en un sistema capitalista, on la globalització econòmica considera la persona com una mercaderia més. Això ha provocat la precarietat laboral i la desigualtat de les rendes als països industrialitzats, amb la qual cosa hi ha moltes persones que abandonen els seus països per subsistir: «Aquest fenomen de la immigració s'està donant cada vegada més. Milions de persones marxen diàriament de països marcats per la fam, la manca de recursos econòmics, la sida i altres malalties endèmiques cercant la seva dignitat com a persones. Però quan arriben troben la crua realitat: precarietat laboral o en alguns casos neoesclavisme, manca d'un lloc digne per viure, rebuig social i, sobretot, el rebuig institucional d'una llei d'estrangeria que, en molts

aspectes, contradiu els drets fonamentals de la persona.»

Situacions precàries

Els moviments obrers catalans són conscients de les situacions de precarietat que pateixen els immigrants, ja que encara és molt recent el record dels 700 estrangers que es van tancar a les parròquies barcelonines, del 27 de gener al 7 de març d'enguany. Per això denuncien una sèrie de realitats: la responsabilitat del Primer Món en la pobresa que pateixen molts països «que provoca la manca de feina i de perspectives de futur»; les dificultats de moltes persones per emigrar a altres països, «immigrants que arriben en condicions inhumanes, i molts, sota el control de les màfies, perden la vida en l'intent d'arribar»; les polítiques d'immigració de les administracions; «les dificultats per a la

legalització, que els porten a restar en la il·legalitat, "sense papers", i en mans d'empresaris que els exploten amb jornades laborals de més de deu hores, amb salaris baixos i sense contracte» i «la precarietat econòmica i legal que viuen molts immigrants i el tracte diferent que reben altres immigrants econòmicament rics».

Foto: Samuel Gutiérrez

Centenars d'immigrants es van tancar a les parròquies barcelonines per reivindicar, entre altres coses, el dret a una feina digna.

Algunes celebracions

- A Barcelona, el 29 d'abril, de 9.45 a 14.00, a la parròquia de Crist Rei (plaça Jardins d'Elx - La Sagrera, tel. 933 524 659). A les 9.45, acollida; a les 10.15, pregària; a les 10.30, xerrada sobre *Immigrants: estranys al nostre país?*, a càrrec de Ghassan Saliba, membre del Centre d'Informació per a Treballadors Estrangers; a les 12.00, eucaristia, proclamació del manifest i pisolabis.
- El 3 de març va tenir lloc la Trobada diocesana de Pastoral Obrera de Girona sobre *La feina realitza o explota la persona?* Per a l'1 de Maig, tots els moviments de Pastoral Obrera participaran en la manifestació que tindrà lloc a Girona, a les 11.00.
- A Solsona, l'1 de maig, a les 11.00, eucaristia a l'aire lliure al barri de Torregassa.
- A Tarragona, el 29 d'abril, a la parròquia de Camp Clar. A les 18.00, ponència sobre *Economia submergida*. A les 20.00, celebració de l'eucaristia amb cants i pregàries populars. Lectura solemne del manifest i pisolabis.

Com a cristians i com a treballadors, els firmants del manifest asseguren que davant d'aquestes situacions d'injustícia i de desigualtat no poden romandre indiferents i estan disposats a ser portadors de la Bonà Nova de Jesús. Per això es comprometen a la militància política, sindical i ciutadana, «estant al costat dels que pateixen»; denunciar les situacions de precarietat laboral i explotació, amb especial atenció als immigrants; lluitar per una nova reforma de la llei d'estrangeria; «no veure l'immigrant com un competidor pel mateix lloc de treball, sinó com una persona que busca feina i unes condicions justes»; lluitar per democratitzar els organismes econòmics internacionals; aportar alternatives per a la creació d'un nou ordre econòmic; pressionar les institucions que pertorqui per a la condonació del deute extern; fomentar un comerç just i responsable, etc.

El manifest acaba afirmant que «nosaltres, com a membres de l'Església, ens comprometem a lluitar perquè les nostres comunitats i diòcesis obrin els ulls a la realitat del món laboral i, sobretot, dels immigrants. I que siguem els primers a acollir tots aquells que arriben amb l'esperança d'aconseguir una vida més digna. Tot fomentant el diàleg interreligiós, els valors i les actituds que permetin assumir creativament i de manera humanitzadora les noves condicions econòmiques, socials i culturals». (R.M.J.)

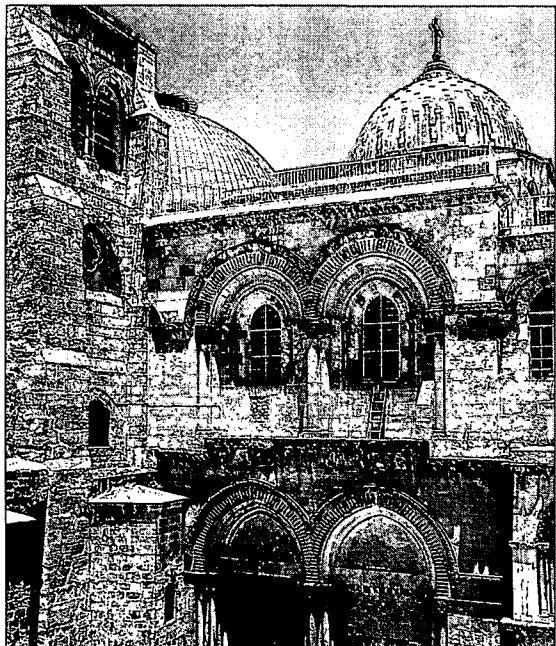

Sant Josep va apropar la feina humana al misteri de la Redempció.

Sant Josep Obrer

El papa Pius XII, en un discurs pronunciat l'1 de Maig del 1955, en el desè aniversari de les ACLI (Associacions Cristianes de Treballadors Italians) anunciava, com un do per als treballadors catòlics, la institució de la festa litúrgica de Sant Josep Obrer: «Aquí, en aquest Primer de Maig, que el món s'ha adjudicat com a festa pròpia, volem afirmar de nou solemnement aquest deure i compromís, amb la intenció que tothom reconegui la dignitat de la feina i que aquesta inspire la vida social i les lleis fundades sobre la repartició equitativa de drets i de deures. Pres en aquest sentit pels obrers cristians el primer de maig i rebent així d'alguna manera la seva consagració cristiana, lluny de ser foment de discòrdies, d'odis i de violències, és i serà una invitació constant a la societat moderna, a completar el que encara manca a la pau social. Festa cristiana per tant, és a dir, dia de joia per al triomf concret i progressiu dels ideals cristians de la gran família del treball.»

Obra de Jerónimo Jacinto Espinosa.

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Del 5 al 12 d'agost
- De l'1 al 8 d'octubre **Especial contemplatiu**
- Del 2 al 9 de novembre
- Del 28 de desembre al 4 de gener del 2002

Una vivència excepcional de reflexió, de pregària i de celebració de la fe a les fonts mateixes de la nostra salvació.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

RUTES RAIMONDIANES

Amb motiu del IV centenari de la canonització de sant Ramon de Penyafort.

RUTA ITÀLICA

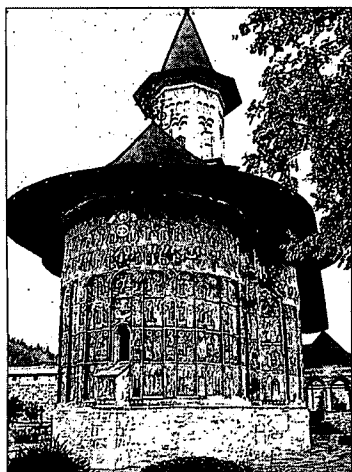
Del 19 al 26 d'octubre

- Bolonya
- Florència
- Assís
- Roma

Els viatges de sant Ramon.

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

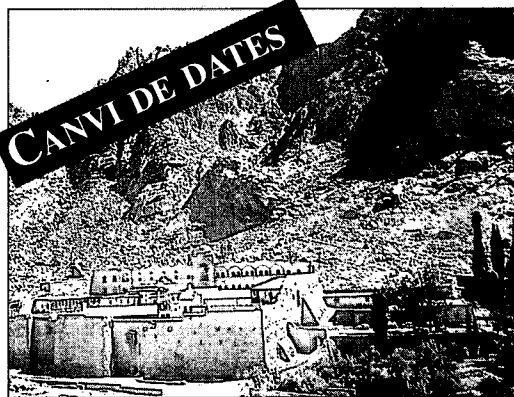

**Del 16
al 23
d'agost**

ROMANIA MEDIEVAL

Els Carpats i Monestirs

Els testimonis de la més típica tradició oriental.

Del 16 al 28 de setembre

ITINERARI BÍBLIC SINAÍ

Egipte i Jordània

La ruta de l'Èxode fins a Jerusalem.

**Del 19 al
30 de
novembre**

REP. SUD-AFRICANA ZIMBABWE

Parc Kruger / Catarates Victòria

A la descoberta dels contrastos més exòtics del món.

Els salesians lluiten contra l'atur juvenil

■ Un miler de joves s'han format en el CIJCA

LLEIDA.— Els pares salesians han estat a Lleida els membres d'un orde religiós que més esforços han esmerçat per ser presents amb el seu testimoni i acció pastoral en el món del treball.

Els salesians van arribar a la capital del Segrià l'any 1977 i ja des del primer moment es van instal·lar al barri de la Bordeta, en aquells anys un barri de treballadors que iniciava la seva expansió.

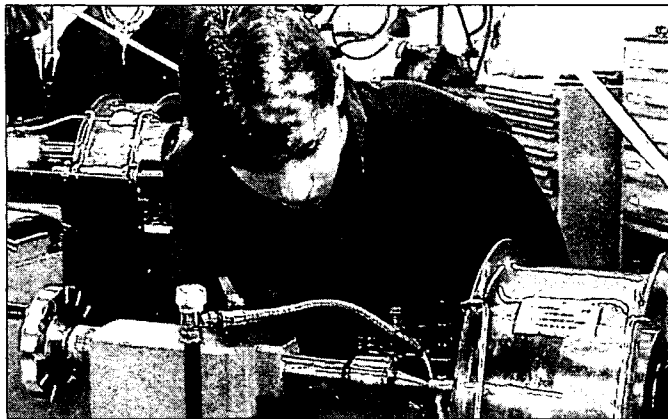
Vint-i-quatre anys després, la comunitat salesiana té actualment la tutela d'una residència per a adolescents i joves, la Casa Don Bosco, alhora que fa quinze anys fou l'impulsora de la creació de l'anomenat Centre d'Iniciatives Juvenils Contra l'Atur (CIJCA), que pretén orientar adolescents i joves amb dificultats d'aprenentatge, en el món de la formació i del treball.

Pepe Abascal, un dels tres pares salesians que conformen avui la comunitat lleidatana juntament amb Jordi Clot i Àngel Alegre, se sent satisfet d'aquest centre: «Nosaltres hi estem molt implicats, ja que encara que no és una fundació pròpia nostra sí que en els inicis vam ser els animadors i els promotors del CIJCA. Actualment la comunitat és, però, un més

dels 22 socis que formen l'entitat.»

Abascal recorda que aquella iniciativa va sorgir de la comunitat salesiana a Lleida i d'antics alumnes del col·legi dels salesians de Sarrià: «Va néixer amb una visió de formar joves en el món del treball, amb una clara inspiració cristiana. Els salesians sempre hem estat implicats a Lleida amb el món laboral, des de la pastoral, el voluntariat i fins i tot alguns de nosaltres immersos en el món laboral treballant com qualsevol altre obrer», explica.

El CIJCA ha format durant aquests quinze anys de vida gairebé uns 70 joves cada curs, que han passat pels seus cicles de formació, la qual cosa ens dona una xifra aproximada d'un miler de joves que han rebut en el centre una formació professional, humana i cristiana: «Els objectius continuen sent els mateixos que va inspirar la seva fundació.»

Els salesians orienten joves i adolescents amb dificultats en l'aprenentatge.

L'Església i el món del treball

Pepe Abascal afirma que històricament l'Església ha estat desconnectada del món del treball, a excepció feta de personatges com el mateix papa Lleó XIII: «Crec que aquesta ha estat la realitat, si bé també cal dir que hi ha hagut esforços d'apropament i de reconversió a aquest món, principalment des del Concili Vaticà II, en el qual l'Església pren consciència i actua. És quan apareixen els capellans obrers...»

Abascal diu que l'Església avui continua fent esforços per ser present en aquesta

realitat del món obrer, encara que ara com institució no té la força i la presència que abans: «Tot i així, encara que quantitativament no tinguí molta importància, la té qualitativament i en aquest sentit moviments especialitzats com la JOC o la GOAC tenen encara molt a dir i fer en la nostra Església», assevera.

Els salesians han orientat la seva acció pastoral en el món de treball i de la formació professional, així com en altres àmbits entre els quals cal destacar el lleure i l'educació. Seguint el carisma del seu fundador han optat alhora

pels joves, sobretot els joves de les barriades industrials, treballant per la integració d'aquest col·lectiu i per la seva promoció professional i humana.

Avui els tres membres que conformen la comunitat a Lleida treballen com a educadors i col·laboren en l'acció pastoral del bisbat, animant grups de joves, impartint classes a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida i sent presents, com el primer dia, en el Centre d'Iniciatives Juvenils Contra l'Atur, del qual se senten especialment satisfets.

Jordi Curcó

Economia submergida, economia «de la trampa»

TARRAGONA.— Els grups de Pastoral Obrera de Tarragona celebraran la festa internacional del treball a l'entorn del tema que ha treballat aquest curs la Germandat Obrera d'Acció Catòlica: l'economia submergida.

El 29 d'abril tindrà lloc, a la parròquia de Camp Clar, una ponència sobre l'economia submergida on es dibuixarà la situació actual i s'hi exposaran les formes antigues i noves d'economia

submergida. Entre elles, la subcontractació: grans empreses que subministren treball a petits tallers, que treballen en la clandestinitat o amb moltes irregularitats laborals. O amb treballs a domicili. So-

brexplotació de treballadors immigrants. Falses cooperatives. Venda ambulants. Enquestadors. Repartidors de propaganda.

Aquest panorama laboral afecta especialment els joves, les persones de baix nivell educatiu, les dones i els homes sense responsabilitats familiars. Això es tradueix en baixos ingressos, en elevada rotació i tasques de poca qualificació.

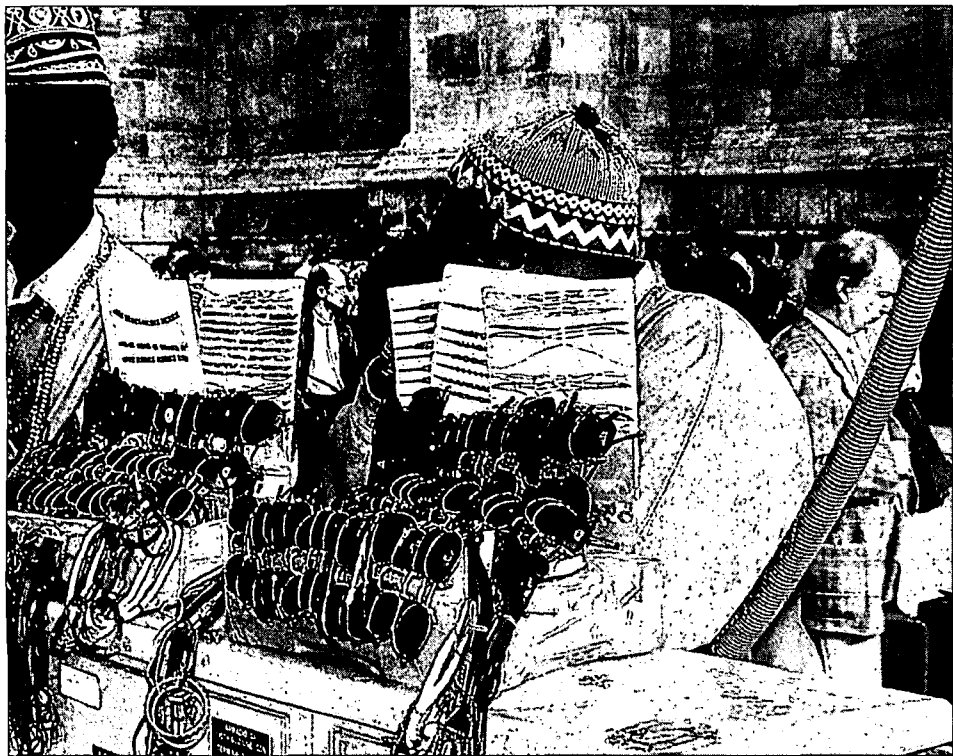
Després de la ponència està previst un treball de grups, en el qual caldrà veure, segons fonts de la Delegació de Pastoral Obrera, «fins a quin punt nosaltres no estem d'alguna manera intoxicats per aquest tipus d'economia, podríem dir-ne economia de la trampa».

Per treballar aquest tema es plantegen diferents qüestions com si és justificable posar-se d'acord amb un comerciant perquè no cobri l'IVA i per pagar menys per un producte o servei; no declarar tots els

ingressos de l'IRPF; cobrar la jubilació i seguir treballant; treballar i cobrar l'atur; aprofitar receptes d'un familiar pensionista per tenir medicaments gratuïts; fingir una invalidesa per aconseguir una jubilació anticipada; casar-se per l'Església i no declarar-ho per continuar cobrant tots dos cònjuges.

Aquests interrogants serviran per discutir per què es produeixen aquestes «trampes» i esbrinar el grau de consciència de la gent sobre la realitat de l'economia submergida. Segons la Delegació de Pastoral Obrera, «en el fons es tracta de desvetllar la consciència social dels grups que es mouen en l'àmbit de la Pastoral Obrera: moviments especialitzats, parròquies populars...».

Després de la trobada, tindrà lloc la celebració de l'eucaristia amb la lectura solemne del manifest del Primer de Maig i s'acabarà la festa amb un pisolabis. (J.B.)

La venda ambulants és una de les formes de l'economia submergida.

«En el treball humà el cristià descobreix una petita part de la creu de Crist i l'accepta amb el mateix esperit de redempció, amb el qual Crist ha acceptat la seva creu per nosaltres. En el treball, gràcies a la llum que penetra dins nostre per la resurrecció de Crist, trobem sempre un tènue resplendor de la vida nova, del nou bé, gairebé com un anunci dels "nous cels i una altra terra nova", els quals precisament mitjançant la fatiga del treball són participats per l'home i pel món. A través del cansament i mai sense ell. Això confirma, d'una banda, l'indispensable de la creu en l'espiritualitat del treball humà; però, de l'altra, es descobreix en aquesta creu i fatiga un bé nou que comença amb el mateix treball: amb el treball entès en profunditat i sota els seus aspectes, i mai sense ell.»

Joan Pau II, *Laborem exercens*

«El món del treball necessita Crist i el seu estil de vida»

■ Gregorio Burgos és sacerdot i secretari del Departament de Pastoral Obrera de la Comissió d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola

Celebrar l'1 de Maig amb les reivindicacions, necessitats i esperances del món laboral a favor d'una més gran justícia social i solidaritat és una cosa molt important per als treballadors, assegura Gregorio Burgos. En aquesta entrevista aquest sacerdot reflexiona sobre l'evangelització del món obrer i els reptes i problemes de l'àmbit laboral.

—El 18 de novembre del 1994 l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola presentava un document dedicat a la Pastoral Obrera. Quin camí s'ha recorregut fins ara?

—El document aporta una sèrie de propostes operatives per a l'evangelització del món dels treballadors. En els anys posteriors s'ha intentat dur a la pràctica aquestes propostes: s'han consolidat la creació, posada en marxa i funcionament de les delegacions o secretariats de Pastoral Obrera com a pilars d'una evangelització valenta en els ambients laborals. Ha estat un esforç intens, valuós i prometedor.

—Quins aspectes contempla l'evangelització del món obrer?

—El món del treball està atapeït de problemes, sofriments i injustícies, malgrat els progressos que hi ha hagut. I necessita Crist i el seu estil de vida, necessita el missatge alliberador de l'Evangeli i de la doctrina social de l'Església. Els cristians podem aportar molt en paraules i obres: fent present a l'interior de l'Església i de les parròquies la problemàtica i les necessitats dels treballadors i, especialment, dels sectors empobrits del món obrer; també, enmig del món del treball, tenint les institucions eclesials una defensa de la dignitat de la persona treballadora, una denúncia de les injustícies laborals i una presentació de l'«Evangeli del treball», com ha insistit Joan Pau II.

—Els pobres són una part important de l'àmbit obrer?

—Si examinem les anàlisis sociològiques, penso que la majoria dels pobres surten del món obrer i hi pertanyen, especialment a les ciutats. Quedar-se sense feina, a estones treballar i d'altres estar aturat fan la persona vulnerable i predisposada a caure en l'exclusió. I cal tenir en compte que cada cop més creix més la franja dels treballadors que tenen a més a més el risc de la inseguretat i vulnerabilitat en els llocs de treball. L'experiència també ens indica que la consecució d'una feina digna és la sortida eficaç de la situació d'exclusió.

—La nostra societat s'emmarca en un context d'immigració que cada vegada va a més. Com afecta a la realitat obrera?

—L'actitud davant d'aquest tema es pot resumir en el títol d'una recent exhortació del cardenal arquebisbe de Madrid, Antonio M. Rouco, *Acollida generosa i integració digna de l'immigrant i de la*

seva família. Moltes institucions i associacions eclesials realitzen una bona tasca en aquest àmbit. Voldria accentuar des de la perspectiva de la Pastoral Obrera: que no n'hi ha prou amb acollir els immigrants; ells han de tenir una feina digna i en condicions dignes i justes com qualsevol treballador. Seria una hipocresia sagnant voler immigrants per fer-los treballar amb horaris excessius, amb salaris baixos, en condicions laborals injustes, sense Seguretat Social, sense drets laborals, etc. Una aportació valuosa de la Pastoral Obrera i de les parròquies podria ser que, a més d'integrar els immigrants en la comunitat cristiana si són catòlics, els ajudessin a entrar, a través dels moviments apostòlics obrers, en la dinàmica emancipatòria del moviment obrer, en els

Gregorio Burgos.

sindicats... Una saba nova seria bona.

—Problemes com l'atur o la discriminació de la dona a la feina, quina reflexió mereixen?

—L'Església sempre ha considerat l'atur com un flagell i com un problema fonamental que ha de ser afrontat i solucionat per tota la societat. Tots hem de posar com a prioritat l'eradicació de l'atur: els empresaris, l'estat, els partits, els sindicats, els treballadors, etc. Tota la societat s'haurà de sacrificar i buscar-ne les fórmules més adients: més inversió, supressió d'hores extra, repartiment de la feina, etc. Tenint en compte que una societat amb alts índexs d'atur no pot aconseguir-ne la legitimació ètica ni la justa pau social (CA 43 f).

Avui som més sensibles a tot tipus de discriminació de la dona. És de tots conegut el desavantatge de la dona en l'accés a la feina, en els salaris, en els llocs laborals, en les represàlies per causa de la maternitat, etc. S'ha de defensar la igual dignitat del treballador i de la treballadora. Cal exigir i canviar moltes coses.

—Una de les coses que cal canviar és que s'han d'humanitzar les estructures del món laboral?

—Si és clara l'existència de l'atur, de les feines precàries, de l'economia submergida, de condicions injustes de feina, d'accidents laborals, etc., cal canviar aquest model econòmic. L'Església diu que per fer la vida més humana la clau, que és el treball humà, adopta una importància fonamental i decisiva (LE 3 b), s'ha de fer més humana la feina. De quina manera? Respectant i promovent la dignitat de la persona del treballador i dels seus drets laborals, superant la visió econòmica que considera el treballador com un element més del procés productiu, sense més importància; promovent el protagonisme participatiu dels treballadors en l'empresa i en l'economia, és a dir, avançant en la democràcia econòmica... Llavors, cal transformar moltes coses: transformar persones perquè siguin joiosament solidàries i compromeses per la justícia social; transformar els ambients en els quals regni l'individualisme i la insolidaritat; transformarestructures perquè estiguin al servei i en funció de les persones i dels treballadors.

—S'està perdent la «consciència obrera»?

—S'ha de començar dient que el món obrer ha canviat molt. Avui és un món molt fragmentat. Els diversos tipus de feina, l'atur, els salaris desiguals, les diferents condicions laborals, etc., han creat fortes esquerdes i una situació d'interessos enfrontats. Però aquesta fragmentació no ha anul·lat la consciència obrera, tot i que estigui afeblida i enfosquida per l'hegemonia de la cultura capitalista neoliberal. Si per cultura entenem un conjunt d'idees, actituds, valors i maneres de vida, veiem que entre els treballadors hi ha consciència que són explotats i no són un valor preuat en la vida econòmica, que hi ha una reacció contra la injustícia tot i que moltes vegades predomini el sentiment d'impotència, que hi ha un nivell d'explicació, que la manera laboral actual s'ha de canviar a través de la unió i de la solidaritat. A

aquesta línia ètica solidària l'Església i els cristians hi podem aportar molt.

—Actualment, com qualificaria la relació que hi ha entre l'Església i el món obrer?

—És de tothom coneguda la llunyania que s'ha donat històricament entre el moviment obrer i l'Església. Per això, hi ha més descristianització en el món obrer. En aquestes darreres dècades, m'adono que ha crescut el reconeixement i estimació mutu. Aquest anomenat allunyament

Seria una hipocresia sagnant voler immigrants per fer-los treballar amb horaris excessius, amb salaris baixos, en condicions laborals injustes, sense Seguretat Social

avui està força superat, potser no del tot. El moviment obrer ha canviat la seva posició davant del fet religiós. L'Església ha canviat igualment en sentit positiu en relació amb la dignificació de la feina. La postura del Papa i dels bisbes en temes laborals és valorada. La proximitat de les parròquies pel que fa a la problemàtica i lluites laborals és ben coneguda. I, sobretot, la presència de militants obrers cristians dels moviments apostòlics en els diversos sindicats és molt valorada. Si tot això augmenta en quantitat i qualitat, molt més canviaran les coses.

—L'Església reconeix la importància de formar militants obrers cristians, quines pautes marca en aquest sentit?

—Que els cristians estiguin implicats en les realitats temporals i sociopolítiques amb coherència és una insistència de l'ensenyament social de l'Església. A això nosaltres ho anomenem formar militants obrers cristians (formació és «estar en forma» cristiana i compromesa). És la tasca més important de la Pastoral Obrera. Els moviments apostòlics obrers (JOC, GOAC, Germandats del Treball, a Catalunya també ACO) tenen una llarga, experimentada, positiva i imprescindible experiència. A més, la Pastoral Obrera ha posat en marxa escoles de formació sociopolítica des de la fe i col·labora amb altres escoles, perquè la doctrina social de l'Església hi aporta molt, més del que es coneix.

Rosa María Jané Chueca

Vaticà

església en el món

Proclamar l'Evangelí des dels terrats

■ Missatge papal de la Jornada de les Comunicacions Socials

ROMA.— El 29 d'abril se celebra la XXXV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials amb el lema «Proclameu dalt dels terrats: l'Evangelí en l'època de la comunicació global». Els objectius d'aquesta jornada són tres: formació de les consciències, invitació a la pregària i col·laboració econòmica.

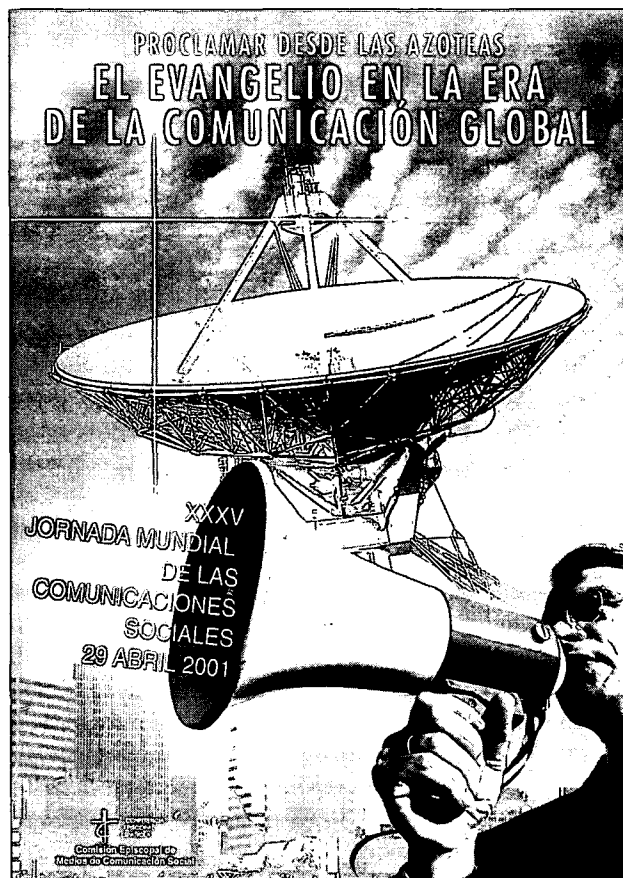
El tema triat per Joan Pau II per a aquesta jornada es fa ressò de les paraules de Jesús als seus primers deixebles: «Allò que us dic en la fosca, digueu-ho a plena llum, i allò que sentiu a cau d'orella, pregoneu-ho des dels terrats» (Mt 10,27). En la nostra societat, els terrats estan sembrats de transmissors i antenes, que envien i transmeten contínuament mis-

satges de tota mena. Per al Papa, és imprescindible que entre aquests missatges no falti la Paraula de Déu: «Proclamar la fe dalt dels terrats vol dir parlar amb les paraules de Jesús en i a través del dinàmic món de les comunicacions.»

L'Església ofereix l'única i definitiva resposta satisfactòria a les preguntes més profundes del cor humà: el mateix Jesucrist. Per tant, assenyala el Bisbe de Roma, «els cristians no han de restar mai callats, el Senyor ens ha confiat la paraula de salvació que tot cor humà anhela. L'Evangelí ofereix la perla de gran valor que tots busquen». És per això que l'Església s'ha de comprometre cada vegada més amb els mitjans de comunicació, una xarxa que creix i s'estén i que exerceix una influència més gran sobre la cultura. Així, la interacció entre realitat i mitjans de comunicació és molt complexa i dona lloc a un profund fenomen ambivalent: «Es pot deformar la distinció entre veritat i il·lusió i és possible crear oportunitats sense precedents per fer que la veritat sigui molt més accessible a moltes més persones. És tasca de l'Església assegurar que això últim sigui el que realment passi.»

Presència cristiana

El Pontífex constata que, en ocasions, els mitjans de comunicació són indiferents i fins i tot hostils a la fe i a la moral cristiana: «Això passa perquè la cultura mediàtica ha penetrat progressivament

Cartell oficial de la Jornada.

per un sentit típicament postmodern on l'única veritat absoluta admesa és la inexistència de la veritat absoluta, o, en cas que aquesta existís, seria inaccessible a la raó humana i per tant irrellevant.» Això no obstant, aquesta situació, sosté Joan Pau II, no ha de fer que l'Església desisteixi d'evangelitzar un ambient que sembla tan poc propici.

El Papa recorda que el missatge cristià ofereix «oportunitats úniques per proclamar a tota la família humana la veritat salvífica de Crist» i subratlla les enormes audiències que aconsegueixen els pro-

grames per via satèl·lit de cerimònies religioses o les possibilitats d'Internet per salvar obstacles i fronteres. Per a Joan Pau II, «els catòlics no haurien de sentir temor d'obrir les portes de la comunicació social a Crist».

Un altre punt que destaca el missatge papal és la missió *ad gentes*. Es calcula que dos terços dels sis mil milions d'habitants del món no tenen el menor coneixement de Jesucrist. En aquest sentit, els mitjans de comunicació tenen un paper molt important «en l'esforç evangelitzador i a facilitar a les persones les veritats i els valors en què es recolza i perfecciona la dignitat humana. La presència de l'Església en els mitjans és un aspecte important de la inculturació de l'Evangelí exigida per a la nova

evangelització a la qual l'Esperit Sant convoca l'Església arreu del món».

El Papa també s'adreça als comunicadors cristians, que tenen el «deure i privilegi de proclamar la veritat, la gloriosa veritat sobre la vida humana i el destí humà revelat en la Paraula feta carn. Poden predicar des dels terrats la veritat de Jesús amb molt més valor i alegria, de manera que tots els homes i dones puguin sentir parlar sobre l'amor que és el cor de l'autocomunicació de Déu en Jesucrist, que és el mateix avui que ahir i serà el mateix sempre». (C.C.)

ELS OBJECTIUS

Els aspectes que es volen subratllar en aquesta jornada bàsicament són tres:

- La formació de les consciències davant de les responsabilitats que incumbeixen cada individu, grup o societat, en la formació de l'opinió pública i en l'ús i desenvolupament dels mitjans de comunicació.
- La invitació a la pregària per oferir el testimoni que l'home depèn en tot del seu Creador i per donar als «mitjans» el caràcter religiós que, com a dons meravellosos de Déu, els correspon. També per prendre consciència del nostre deure davant la diversa problemàtica d'aquests mitjans i les seves grans responsabilitats.
- La generosa col·laboració econòmica (signe de solidaritat) per promoure, sostenir i fomentar les institucions i les iniciatives posades en marxa per l'Església en aquesta matèria.

Assemblea Internacional de la Unió Apostòlica del Clergat

ROMA.— Del 19 al 23 de març va tenir lloc l'Assemblea Internacional de la Unió Apostòlica del Clergat (UAC), a la qual es van convocar els presidents nacionals dels 52 països del món on hi ha la Unió. També van assistir-hi representants de la Unió Apostòlica de Laics. La primera jornada es va dedicar al treball intercontinental. A Amèrica Llatina la UAC està establerta a set països: està molt ben organitzada a Colòmbia i al Perú, comença a Argentina, i creix i avança al Brasil, Veneçuela, Hondures i Panamà. A Àfrica està establerta a 25 països: treballa per minvar les diferències tribals i constata la dificultat de les llargues distàncies a recórrer, la precarietat de l'economia i la inestabilitat política. A Àsia la Unió es troba a Bangla Desh, Indonèsia, l'Índia i el Líban: treballa per la inculturació i la formació dels ministres ordenats. A Europa compta amb 4.073 membres a Itàlia, 800 a França i 564 a Alemanya. A Hongria, de les 13 diòcesis que té és present en 12, gaudeix de gran prestigi i hi estan

implicats els pares espirituals dels seminaris. A l'Estat espanyol es troba a 21 diòcesis de les 67 de tot l'Estat.

La segona jornada es va dedicar a la reflexió teològica. Mons. Rino Fisichella, bisbe auxiliar de Roma, va parlar sobre *Bisbes, sacerdots i diaques diocesans abans i després de l'ordenació. Problemes, formació, perspectives*. Mons. Giuseppe Margrin, president de la UAC Internacional va reflexionar sobre *Unió Apostòlica del Clergat i Unió Apostòlica de Laics: dues possibilitats per a un redescobriments de l'espiritualitat diocesana i per a un creixement qualitatiu i numèric del clergat diocesà*. La tercera jornada es va dedicar íntegrament a l'organització o funcionalitat de la Unió Apostòlica. Abans d'acabar la sessió hi va haver un ampli debat en què els assistents van constatar que el carisma de la Unió Apostòlica és la promoció de la germanor presbiteral al voltant del mateix bisbe i l'espiritualitat diocesana. (C.C.)

BÈLGICA

Dues religioses, acusades de genocidi

BRUSSEL·LES.— El 17 d'abril va començar a Brussel·les el procés contra quatre imputats pel genocidi de Ruanda el 1994. Entre els imputats hi ha dues religioses benedictines ruandeses: Consolata Mukangango (Gna. Gertrude) i Julienne Mukabutera (Gna. Maria Kisito). Quan van passar els fets, la Gna. Gertrude era la superiora del convent de Sovu i se les acusa d'haver consentit l'extermini de milers de civils tutsis per part de les milícies hutus, a les quals s'havia denunciat la presència dels pròfugs en les estructures del convent. L'orde benedictí sempre ha defensat les religioses, que s'han declarat innocents, tot i que els advocats de l'acusació sostenen que tenen proves decisives contra elles. «No puc parlar de la seva bona fe ni dels seus actes», ha assenyalat recentment el P. Celestin Cullen, president de la congregació benedictina de l'Anunciació, de la qual formen part les dues religioses. Els altres dos imputats són un docent universitari i un exministre, acusats d'haver planificat les massacres dels tutsis al sud de Ruanda. Si se'ls declarés culpables podrien ser condemnats a cadena perpètua. (VID)

Vaticà

«Després de la Resurrecció, el món pot canviar»

■ Missatge de Pasqua de Joan Pau II

ROMA.— «Crist ha ressuscitat i, en Ell, hem ressuscitat tots», va exclamar el Papa durant el seu tradicional missatge en el dia que l'Església celebra el triomf de Crist sobre la mort. En el marc de l'eucaristia del Diumenge de Resurrecció, amb un fort caràcter ecumènic per celebrar la Pasqua aquest dia tots els cristians, el Sant Pare es va adreçar a tota la humanitat amb el seu missatge *Urbi et orbi*, i va felicitar la Pasqua en 61 idiomes.

En el seu missatge de Pasqua el Papa va assegurar que gràcies a la resurrecció de Jesús «aquest món nostre pot canviar: la pau és possible fins i tot allí on des de fa massa temps es combat i es mor». El Pontífex va assenyalar que «ja res és com abans. Ell, la Vida que no mor, ha redimit i ha tornat a obrir l'esperança a tota existència humana». En aquest sentit, va dir que «tot projecte i disseny de l'ésser humà, aquesta noble i fràgil criatura, té avui un nou "nom" en Crist ressuscitat d'entre els morts, perquè «en Ell hem ressuscitat tots»».

«Homes i dones del tercer mil·lenni — va dir —, el do pasqual de la llum és per a tothom, que foragiti les tenebres de la por i de la tristesa; el do de la pau de Crist ressuscitat és per a tothom, que trenqui les cadenes de la violència i de l'odi. Redescobriu avui, amb alegria i estupor, que el món ja no és esclau d'esdeveniments inevitables. Aquest món nostre pot canviar.»

Com s'havia anunciat, el Sant Pare va presidir les diferents celebracions del Tridu Pasqual. El 21 d'abril a la tarda, malgrat el fred, el Papa va presidir la Vetlla Pasqual. Durant la celebració, va batejar sis persones. «Jesús està viu i nosaltres vivim en Ell. Per sempre. Vet aquí el regal d'aquesta nit, que ha revelat definitivament al món el poder de Crist, Fill de la Verge Maria, que ens va ser donada com a mare als peus de la Creu», va afirmar el Papa. «Aquesta Vetlla ens introdueix en un dia que no coneix ocàs. Dia de la Pasqua de Crist, que inaugura per a la humanitat una renovada primavera d'es-

perança», va afegir.

El dia anterior, Divendres Sant, el Papa va participar en el viacrucis que anualment se celebra en el marc del Colosseu romà. Els textos de les meditacions eren de John Henry Newman, anglicà convertit al catolicisme. En el darrer tram, Joan Pau II va portar la creu. «T'adorem, Crist, i et beneïm, perquè per la teva creu vas redimir el món», va resar el Bisbe de Roma, «que aquesta veritat, confessada avui a la basílica de Sant Pere i al Colosseu, sigui la llum i força en aquest temps que hem inaugurat des de fa uns quants mesos. Salve, Creu del Colosseu romà! Salve, al llindar del tercer mil·lenni! Salve a través de tots els anys, dels segles d'aquest nou temps que s'obre davant nosaltres!». Ho- res abans, el Papa havia confessat dotze persones a la basílica.

El Dijous Sant el Papa va presidir la missa del Sopar del Senyor a Sant Joan del

Enguany el Papa va portar la creu en la part final del viacrucis.

Laterà. Durant l'eucaristia, el Pontífex va rentar els peus a dotze sacerdots: «Amb aquest gest Jesús recorda els seus deixebles de tots els temps que l'Eucaristia exigeix que sigui testimoniada en el servei d'amor als germans.»

El dilluns de Pasqua el Papa va recordar «les persones que no poden gaudir plenament del goig d'aquestes festes pasquals, perquè es troben en dificultat o travessen moments de sofriment i solitud». (N.E.)

SIGNES D'AVUI

Un missatge incòmode

Un canadenc em va preguntar, mentre esmorzàvem, sobre les notícies referents a unes declaracions d'ETA contra l'Església basca i sobre l'excomunió d'ETA que, segons ell entenien, la Conferència Episcopal Espanyola havia dut a terme. La confusió informativa era evident: ni l'excomunió s'ha produït ni podia realitzar-la l'organisme eclesial apuntat. Després dels aclariments que li vaig presentar, el meu amic va fer un ràpid inventari d'alguns punts calents per a l'Església a diferents indrets del món.

Quan Jesús parla als seus apòstols d'«estar al món sense ser del món», anticipa una certa impossibilitat de relacions idíl·liques de l'Església amb els poders mundans. Sustentar una relació d'independència constitueix una tasca difícil, però necessària. En la història espanyola recent es manté un supòsit que caldria superar: l'enemistat mútua entre l'Església i l'esquerra política i l'amistat mútua entre l'Església i la dreta política. Hi va haver dificultats quan governava el PSOE i n'hi ha ara amb el PP, malgrat que alguns s'hi van fer il·lusions. La independència dels partits polítics i de l'Església no vol dir absència de diàleg i de respecte mutu. Qualsevol instrumentalització, vingui d'on vingui, no donarà cap bon resultat. Una cultura del diàleg, que venci vells prejudicis, pot aportar un gran benefici social. Els mitjans de comunicació tenen en aquesta tasca un paper important. Donar sistemàticament la notícia esbiaixada no ajuda ningú sinó que alimenta el prejudici. El Papa ha parlat, per exemple, sobre ètica sexual i sobre ètica social. En el primer cas se'n difonen els continguts a so de bombo i platerets, normalment des de l'oposició i la crítica; en el segon, s'ignoren i el mateix neoliberalisme econòmic s'encarrega de posar-los en sordina, especialment perquè les paraules

del Papa tenen una gran força i «podrien ferir» determinats interessos. En el seu darrer missatge de Pasqua acaba de proclamar: «Aquest món nostre pot canviar: la pau és possible fins i tot allí on des de fa massa temps es combat i es mor.» Interessa la pau a les indústries armamentístiques i a d'altres poders emmascarats? L'Església ha de seguir anunciant el missatge de Jesús, fins i tot en les situacions de frontera. Quan això passa, n'augmenten els màrtirs.

El missatge de Crist no resulta còmode ni per a qui ha de pronunciar-ho, perquè coneix la distància entre el missatge i la seva vida, ni per a qui ha de rebre'l, perquè el situa en un esquema de valors compromès. Si callem el missatge per no entrar en conflicte traïm la seva pròpia raó de ser. Però no tots els conflictes es produeixen perquè s'anuncia el missatge, sinó que justament n'hi ha que tenen lloc perquè no n'estem a l'alçada. Cal saber distingir-ho.

Vivim en un món de gran diversitat, fins i tot en l'àmbit religiós. La diversitat és font de riquesa i de sentit quan cada element té la seva pròpia identitat i la sosté sense fonamentalismes. Sense identitat, hi hauria confusió i les decisions arribarien a ser impossibles. Una tasca de la catequesi actual consisteix a enfortir el sentit cristià de la vida per saber donar raó de l'esperança que tenim.

Els que van matar Jesús, com avui els que torturen i assassinen els seus germans, desitjarien una llei de punt final. Però l'Església proclama la creu, «escàndol per als jueus i bogeria per als gentils», i anuncia el goig de la resurrecció. El qui creu en la Pasqua del Senyor està en el món però no és del món.

Lluís Serra i Llansana (lluis.serra@fms.it)

FRANÇA

Trobades a Taizé

TAIZÉ.— Durant la Setmana Santa, 12.000 joves de nombrosos països d'Europa i també d'altres continents van passar per Taizé per participar a les trobades internacionals. Entre els inscrits, es va comptar amb més de 3.000 joves francesos, diversos centenars de portuguesos, espanyols, italians, romanesos i més de 2.000 joves alemanys per a la setmana següent a la de Pasqua. En el transcurs de la celebració del matí de Pasqua, un germà de nacionalitat polonesa va fer el seu compromís per a tota la vida en la comunitat. (C.C.)

Espanya

Col·lecció
d'Edibesa sobre
hagiografies

MADRID.— L'editorial Edibesa publica una col·lecció titulada Nou Any Cristià, que consisteix en dotze volums, un per a cada mes, de gener a desembre, en els quals es recullen les hagiografies de sants del calendari universal i hispànic, gairebé 500 d'ells canonitzats i beatificats per Joan Pau II i que apareixen per primera vegada a Any Cristià. S'hi insereixen també les vides de beats, venerables i servents de Déu que tenen incoada la causa de beatificació i són fundadors d'alguna institució eclesial. Edibesa ha volgut subratllar els sants espanyols i llatinoamericans.

Cada dia s'hi inclou la biografia, més o menys extensa, de dos, tres o quatre sants, beats, venerables, sobretot si són fundadors o fundadores de congregacions religioses. A més, al final de cada dia s'hi afegeix una llista amb els noms i una referència breu dels sants o beats del martirologi romà. Aquesta col·lecció no es redueix al santoral, sinó que al llarg dels volums apareixen informacions sobre l'any litúrgic, amb els seus temps i les seves celebracions. També a cada volum i al llarg de l'any es dona informació sobre les diferents jornades eclesials mundials.

La idea és oferir un instrument de consulta i pregària per a les parròquies, comunitats, col·legis, biblioteques i famílies. El dominic José Antonio Martínez Puche, director de la col·lecció, ha indicat que «des de l'any 1959 no s'havia editat cap Nou Any Cristià d'acord amb el nou calendari romà postconciliar, que inclogués els centenars de nous sants i beats, el més actualitzat possible». (SIC)

Sant Benet Menni podria esdevenir
patró dels voluntaris

MADRID.— El superior general de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, Pasqual Piles, i la superiora general de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús, María Camino Agós, han demanat al Papa que proclami enguany sant Benet Menni patró universal dels voluntaris.

Sant Benet Menni.

En una carta conjunta adreçada a Joan Pau II, amb motiu de la declaració de l'Any del Voluntariat per part de l'ONU, Piles i Agós assenyalen que sant Benet Menni «es pot considerar amb dret a ser presentat patró del voluntariat, bé perquè la seva vocació com a religiós hospitalari dels Germans de Sant Joan de Déu va sorgir d'una experiència de voluntariat a Milà entre els ferits de la batalla de Magenta (1859), bé perquè més tard, ja religiós, va militar durant tres anys als camps de batalla del nord d'Espanya com a voluntari de la Creu Roja, un cop rebut el gener del 1874 l'ànim i la benedicció paternal de Sa Santedat Pius IX».

(IVICON)

Beatificació de Manuel
González, bisbe de l'Eucaristia

BARCELONA.— El 29 d'abril serà beatificat a Roma Manuel González García, bisbe de Màlaga i Palència. Va néixer a Sevilla el 25 de febrer del 1877 i va morir sent bisbe de Palència el 4 de gener del 1940.

Parlar de don Manuel és parlar necessàriament de l'Eucaristia i de l'evangeli. «L'evangeli i el sagrari no es poden separar, com no es pot separar el ressò del seu so, la claredat de la llum que la produeix.»

Hi ha una experiència clau en la seva vida sacerdotal acabada d'estrenar: la trobada personal amb Jesús-Eucaristia en un sagrari sol, oblidat (Palomares del Río). «Ah, abandonó del sagrari. Com et vas quedar d'aferrat a la meua ànima! És clar que em vas fer veure el mal que en sortia i el bé que per aquí a fora deixava de fer-se.» Quan l'Eucaristia està abandonada, ho està també la societat, la família, la persona.

Per donar una resposta d'amor a Jesús-Eucaristia, quan era arxiprest de Huelva funda la Unió Eucarística Reparadora (Maries dels Sagraris i Deixebles de Sant Joan, Joventut Eucarística Reparadora, Reparació Infantil Eucarística), units a Maria que va ser la primera a acompanyar Jesús des de Betlem al Calvari. «Mare Immaculada concedeix-nos veure pels teus ulls, parlar per la teua boca, dir-li a Jesús la teua mateixa pregària...» El 3 de maig del 1921 quan era bisbe de Màlaga funda la congregació de Missioneres Eucarístiques de Natzeret, per tal de mantenir aquesta obra.

Va practicar sense desmai i va predicar sense defallir una autèntica pietat centrada en l'Eucaristia. «Apostolats, obres de zel que no passen pel sagrari, tard o d'hora faran olor de mort.» Eucaristia viscuda en

les seves tres dimensions: missa, comunió i presència real. D'aquí traurà força i enginy per fundar a Huelva, escoles, tallers, bandes de música i... fins i tot demanar porta a porta per als infants pobres.

Com a pastor de la diòcesi de Màlaga troba a faltar un seminari ampli i assolellat per als seus futurs sacerdots i es llança al seu gran «sòni pastoral» amb zero pessetes i milions de confiança en «l'Amo», com ell anomena el Cor de Jesús. En la construcció del nou seminari va posar tots els mitjans perquè els qui s'hi formessin fossin «Evangelis vius amb peus de capellà».

A la catedral de Palència, juntament amb el sagrari, reposen les seves despulles com a expressió de la seva fe en l'Eucaristia amb aquest epitafi: «Demano ser enterat en un sagrari, perquè els meus ossos després de mort, com la meua llengua i la

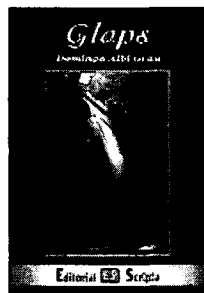
Manuel González.

meua ploma en vida, sempre diguin als que passin: allí hi ha Jesús, no l'abandoneu.»

La cerimònia serà retransmesa a les 9.30 per La 2 de Televisió Espanyola i a estones per Ràdio Popular.

M. del Pilar Heredia
Missionera Eucarística de Natzeret

ÚLTIMES NOVELTATS

GLOPS
Domingo Albi Grau

En aquest llibre de poemes l'autora ens proposa unes reflexions inspirades, cada una, en la lectura diària d'una cita de l'Evangeli per tal de « cercar la font d'aigua viva i la pau al cor » així com « escoltar la paraula del Senyor ».

256 pàg. 1.900 ptes.
Amb il·lustracions.
Ref. 2-3 (en català)

EVA LAVALLIÈRE
LA MAGDALENA DEL SIGLO XX
Jacinto Peraire Ferrer

Commoedora i apassionant història, amb caire de novel·la, de la «estrella» parisenca que va trencar amb la frivolitat i l'escàndol i, rebutjada en els convents, va viure una radicalitat evangèlica heroica en la soledat dels Vosges.

150 pàg. 1.200 ptes.
Ref. 0-7 (en castellà)

AL RITME DE LA VIDA.
UN VIATGE ENTRE DOS SEGLES.
Enric Prat Jordana

Aquest llibre conté una visió àmplia i oberta de la transcendència, i es mou en un realisme vital —quasi palpable— de la divina presència en el cosmos, la terra i, més especialment, en la consciència humana.

352 pàg. 2.200 ptes.
Ref. 1-5 (en català)

Editorial Scripta Tel.: 933 184 552 • De venda en llibreries religioses
Distribució: S.E.C. Amílcar, 175 • Tel.: 934 367 22 • Fax: 934 355 202

Santiago de Xile

Apreciats amics,

Portem diferents tasques a les mans i al cor. Vull explicar el que no faig i el que fan els altres. La meravella de viure a prop dels pobres i poder constatar allò que uns quants d'ells viuen i lliuren. Visc en un poble hospitalari que té casa seva disponible i l'ofereix. Una experiència viscuda per mi va ser davant d'un nou destí que la congregació em demanava com a religiosa. Havia de marxar a l'Argentina. Un pare em va cridar: «Germana, vostè no vol marxar de Xile, oi? Vingui, aquesta serà la seva habitació i nosaltres la seva família i ningú no la molestarà. Ho he parlat ja amb la meva esposa.»

En una de les meves reunions de Pastoral Decanal (instàncies de parròquies) es presenta un equip que treballa en la recuperació de drogoaddictes i alcohòlics. Amanda té 23 anys. Està casada amb un home que no sortia del vi. Ens explica: «Em vaig assabentar que el meu marit era addicte a l'alcohol i que jo també estava malalta, perquè la meua addicció era el patiment. Necessitava patir per viure. Tots dos vam fer un tractament oportú.» Avui té la sort immensa que ella, el seu marit i els seus fills són col·laboradors per refer els drogoaddictes i addictes a l'alcohol. Ofereixen casa seva i es troben en contacte amb l'equip de salut del policlínica i fan teràpia a persones que són brutes, irresponsables o desagradables. Allà els ofereixen casa seva, menjar, i s'hi estan uns quants dies fins que han pogut descobrir la seva dignitat de persones i recuperen els seus hàbits. Després els entreguen a les seves famílies, i les assessoren amb el tractament que han de fer. Són superpobres. Però són les meravelles que fan els pobres. He descobert que el pobre, com que no sol tenir res per arriscar, ofereix la seva persona.

Davant de la mort d'un veí em va venir una apoderada de l'escola i em va dir que havia mort una àvia del seu barri i que va ser tan gran

la misèria que va descobrir en aquella casa, que va deixar d'anar a treballar, va fer una col·lecta amb tot el veïnatge per poder trobar i pagar una caixa de morts, llogar un *micro* (autobús) per deixar-la al cementiri. La dona plorava i deia: «De què em puc queixar jo? He vist la misèria més gran. Mai no havia estat testimoni de tanta pobresa.» Després, a les vetlles del difunt, hi acut tot el barri. La gent s'hi queda hores, no té res per donar, però dona el seu temps i el seu silenci. Així acompanya el qui pateix.

N'hi ha d'altres que per, protestar i reclamar drets humans, caminen i caminen. De nou, els *mapuches* s'enduen la palma. Arrisquen la pròpia vida. Les seves caminades són de dies i ho fan amb tota la família. Nens i grans. Impressionant.

Els alumnes de la nostra escola també aprenen: quan un nen es posa malalt o hi ha un problema greu de medicina superior —operacions—, que superen aquí les possibilitats de vida, s'organitzen i fan col·lectes per cursos: un curs porta cigrons, un altre arròs, un altre oli...

Els agents de pastoral, quan volem fer recessos amb la gent i donar-los exercicis de sant Ignasi populars, es fan d'un cap de setmana. Cada any se'n fa un i completen una sèrie de recessos diferents: recés de la creació, de la vida, semipersonalitzats, etc.; el fet de treure'ls del barri i anar en una casa de recés és com anar en un hotel i els costos són impossibles. Amb tot, les dones s'organitzen. Posen 300 pesos cadascuna i fan pa, empanades que venen i així aconsegueixen petits guanys que, units a tota la seva feina, sumen tots els diners que necessiten. A tots els costa subsistir en el dia a dia, i allò que és extraordinari, molt més: Formo part d'aquests equips d'espiritualitat i és admirable. Amb un fruit meravellós es lliuren al Senyor dos dies en silenci. Tornen agraïts i plorant de joia. Em pregunto si el meu Déu i el seu és el mateix. I si vol que li digui un Pare nostre... Fabulós per a mi.

Una abraçada en Crist,

M. Remei Gispert-Sánchez Colls

Al mercat es compra i es ven de tot.

Salesians
Huancayo (Perú)

Apreciats amics,

Per anar a les «comunitats» (poblacions veïnes) que es troben esteses per la immensa geografia en l'alta muntanya de neu perpètua, en valls tancades, en aquest immens erm altiplànic, hem de fer-ho a peu o a cavall. Baixant dels quatre mil o cinc mil metres ens trobem amb la selva que depèn en comunicació, comerç, salut i tots els aspectes socials, de les zones altes i on tot es troba encara per fer. La tasca és molta, plena de dificultats, però també de possibilitats. El mercat és molt curiós: impedeix la circulació dels carrers i es pot vendre tot i es compra el més indispensable. Tant se val el mal temps ni que hi hagi més venedors que compradors. El preu s'estira i s'arronsa segons l'habilitat de qui ven i compra.

Existeix una barreja de religiositat, màgia, superstició i creences ancestrals que dificulten la tasca evangelitzadora. A més, són brou de cultiu per a sectes, politiqueria i, en definitiva, desviacions que propicien la incultura i la por o els malentesos. A través de l'acció benèfica del voluntariat ens enriqueixem tots, alhora que es posa de manifest l'Evangeli de Crist amb vivències de tota classe. L'educació integral cap als més necessitats, que inclou la salut, a vegades presenta aspectes molt complicats que no sempre es poden salvar satisfactòriament, sobre tot en el pla moral.

Una abraçada en Crist,

Ignasi Rull i Llebaria

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones
llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐

Domiciliació bancària ☐

Títular Data

Entitat

Oficina

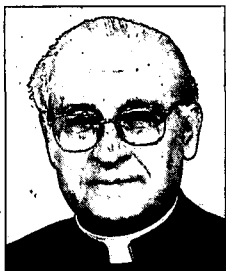
DC

Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

Carta Dominical

Contemplar el rostre que ens desborda absolutament

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

«Sento en el meu cor: "Cerqueu el meu rostre." El vostre rostre buscaré, Senyor, no m'amagueu el vostre rostre» (Sal 26). David pronuncià aquestes paraules fa aproximadament 3.000 anys. Fa 2.000 mil anys, Jesús va dir: «Qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare.» Ell és el rostre visible del Pare. El Papa, en la carta apostòlica del nou mil·lenni, a la qual al·ludeixo últimament, parla al llarg de cinc números del rostre de Crist, que presenta com un rostre del Fill, com un rostre sofrent (l'aspecte més paradoxal del seu misteri, a l'hora extrema de la creu) i com un rostre del Ressuscitat.

Podem contemplar aquest rostre? L'evangeli és un clar mirall d'Ell. Però l'experiència interior dels fills de Déu pot dibuixar en el fons de l'ànima aquest rostre diví. L'any 1577, Joan de la Creu va expressar aquesta experiència amb aquests bellíssims versos del *Càntic Espiritual*: «Véante mis ojos, / pues eres lumbre dellos / y sólo para ti quiero tenellos! / ¡Descubre tu presencia, / y máteme tu vista y hermosura, / mira que la dolencia de amor, que no se cura / sino con la presencia y la figura! / ¡Oh cristalina fuente, / si en esos tus semblantes plateados / formases de repente los ojos deseados / que tengo en mis entrañas dibujados!»

Tres segles i mig després, el gran literat i profund creient Charles du Bos ens dirà en el seu *Journal* (1921-1933) per què confia que és possible assolir el rostre de Crist i altres grans dons. No s'atribueix ell mateix aquesta capacitat, ja que «allò que vull conservar de mi mateix és el que, en mi mateix, mai no ha estat considerat per mi més que com un do rebut, com a gràcia». I ho aclareix aprofundint més: «En una paraula, és allò que expressa aquell vers etern de Claudel: "Algú que sigui, en mi, més jo mateix que jo".»

Amb aquesta frase Claudel expressa, al segle xx, el mateix que Sant Pau expressà amb profunda alegria al segle i: «No sóc jo, és Crist qui viu en mi.»

Aquesta convicció que tot és do és el que li fa dir a Santa Teresa que la contemplació del rostre de Crist no és possible sense la humilitat. Du Bos n'estigué convençut des de molt jove. «En això (sentir que la seva interioritat és millor) no m'atribueixo absolutament cap mèrit; des dels divuit anys mai no m'he considerat més que com un escenari de quelcom que em supera i em desborda infinitament.»

I vol anar vers Déu amb el millor d'ell mateix, en una dialèctica del que ha rebut de Déu i del que ha fet per ell mateix. És a dir, creixement del millor de si mateix i obertura simultània del seu ésser més profund a l'influx diví. Aquesta «partícula d'ésser» que és ell veritablement, en la qual se sent interiorment millor, només la «conserva en la mesura que no oblidat del tot que Déu li ha donat una ànima».

«El que hi ha a l'interior d'un ésser no és només una força motriu, no és només un instint que actua que no coneix repòs; no és tampoc aquest ésser sòlid, tenaç, que no es desenvolupa si no és gràcies a si mateix i que s'anomena la persona. Abans de tot, per damunt de tot i en la profunditat, el que hi ha a l'interior d'un ésser és l'ànima. Com diu Sant Agustí, «aquesta realitat interior a nosaltres mateixos que és en nosaltres la realitat eterna».

Paraula i vida

Comunicadors de la veritat

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Aquest diumenge se celebra la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. Aquests mitjans de comunicació ens interessen a tots, perquè cada dia més i més incideixen en la vida de tots els ciutadans. A tots ens cal estar degudament preparats per a usar aquests mitjans de la manera més adient perquè ajudin a la nostra realització personal.

Les persones no som il·les; som sociables per naturalesa i necessitem comunicar-nos mútuament. La comunicació objectiva, sincera, plena i veraç enriqueix molt i crea unes relacions d'amistat perquè és fruit de l'amor i del respecte a la dignitat de la persona humana. No hi ha dubte que aquell tipus de comunicació crea confiança i trenca les possibles relacions de domini i de manipulació entre les persones.

Per a tota persona la veritat té un valor molt preuat. Tothom desitja conèixer la veritat. Aristòtil ja deia que «tots els homes desitgen saber». La veritat és l'objecte propi d'aquest desig profundament humà. La vida diària mateix mostra com cadascú està interessat a descobrir,

més enllà del que sap d'oïda, com són de debò les coses.

L'home és l'únic ésser en tota la creació visible que no sols és capaç de saber, sinó que sap també que sap, i per això s'interessa per la veritat real d'allò que se li presenta. Té molta raó sant Agustí quan escriu que «he trobat molts que volien enganyar, però ningú que volgués deixar-se enganyar». Mai no podríem fonamentar la pròpia vida sobre el dubte, la incertesa o la mentida; aquesta existència estaria contínuament amenaçada per la por i l'angoixa. L'home pot ser definit, doncs, com aquell que cerca la veritat.

La vocació i el treball dels professionals dels mitjans de comunicació social els fa dia rere dia comunicadors de la veritat, vehicles de la veritat. Això ennobleix aquesta professió, però alhora presenta no poques dificultats enmig de la societat actual. Cal que tinguin una passió per la veritat. Treballant per la veritat assoleixen l'autèntica llibertat per a ells mateixos, per als mitjans de comunicació social i, sobretot, per als homes i dones als quals serveixen amb el seu treball. No podem oblidar que Jesús ens ha dit que «la veritat us farà lliures».

No hi ha dubte que els qui es dediquen als mitjans de comunicació social configuren, cada dia més, la societat i la convivència humana. En la cultura de masses aquests mitjans tenen una influència força decisiva: poden enlairar l'esperit i l'actuació de les persones i poden abaixar i embrutar. Avui cal que aquests mitjans aixequin el llistó de la nostra societat.

Els mitjans de comunicació social són uns instruments molt necessaris i eficaços per evangelitzar, tasca

Els mitjans de comunicació social són uns instruments molt necessaris i eficaços per evangelitzar.

actualment molt urgent. S'ha dit que les trones del nostre temps són els mitjans de comunicació social. Els comunicadors cristians esdevenen apòstols de la Veritat suprema i absoluta, Jesucrist que és «el camí, la veritat i la vida» per a tota persona humana. Quan es descobreix i s'estima aquesta Veritat s'és plenament feliç, i comunicar-la és fer feliços els germans.

El lema de la Jornada d'enguany parla de proclamar l'evangeli en l'era de la comunicació global. Això s'escau amb el mandat de Jesús d'anunciar la seva bona nova a totes les nacions. La comunicació global, que és ja a les nostres mans, permet arribar arreu del món amb el missatge d'esperança de Jesús.

opinió

Punt de vista

Toni Matons
Seminarista

No perdem els papers

En aquests darrers mesos continuen proliferant diverses notícies sobre el tema de la immigració. Tanmateix, es troben a faltar en el panorama mediàtic i social reflexions serioses i madures sobre el problema de la immigració en general i, sobre les problemàtiques socials que se n'originen i, d'altra banda, abunden les sentències i els escrits superficials, oportunistes i demagògics. Amb tot, un fenomen com el de la immigració requereix no ser tractat de qualsevol manera, ni tampoc ser instrumentalitzat per cap partit polític, ni per cap col·lectiu social.

El que prèviament s'hauria de considerar per abordar correctament la immigració són les causes que la motiven, això és, principalment, la diferència abismal entre Nord i Sud d'una banda i, la baixa natalitat en el món desenvolupat de l'altra. I per endinsar-se de ple en el tema, primerament, cal tenir en compte que el que aquí hi ha en joc és el dret d'existir i el dret a una subsistència d'acord amb la dignitat de l'ésser humà. Aquest dret no se li pot negar a ningú i, és per això que tothom ha de poder tenir el dret d'emigrar i el dret d'ésser acollit en un altre lloc. Un incís: anterior al dret a emigrar, hi ha el dret a no haver d'emigrar i el de tenir garantida l'existència en el lloc d'on hom és nadiu. Aturar la immigració suposa l'esforç ingent d'equiparar cada cop més primer i tercer món, i que les relacions dels uns amb els altres es fonamentin en la justícia.

Malgrat això, el dret d'emigrar ha de ser regulat, no hi pot haver «papers per a tothom», perquè una aplicació indiscriminada d'aquest dret provocaria danys i prejudicis al bé comú de la societat acollidora i als mateixos immigrants. Cal tenir en compte que tota societat té uns límits de suportabilitat, encara que a l'hora de fixar-los no pot basar-se en la simple defensa del propi benestar econòmic.

Si això queda clar, fàcilment hom s'adona que una bona llei d'estrangeria no és només necessària, sinó l'única manera de possibilitar una integració harmònica i positiva dels immigrants a la nova societat i, per tant, la conservació de la cultura autòctona alhora que la identitat pròpia de l'estranger.

Està clar que la immigració ens és necessària, falta mà d'obra, però a l'hora de parlar sobre la integració d'aquesta, és habitual que es parli només de proporcionar als immigrants un habitatge digne i unes condicions laborals favorables i, en un primer moment, així ha de ser. Tanmateix, el concepte clau de tota la problemàtica és el de la integració, però la integració implica bastant més que una casa i una feina. Insisteixo: sense una concepció àmplia d'integració, molts dels temors expressats per Heribert Barrera prenen consistència.

Per a una integració harmònica, gradual i correcta hi ha dos factors bàsics: l'esglaonament dels immigrants i les campanyes de conscienciació i educació ciutadana. En primer lloc, la raó per la qual la immigració hagi de ser esglaonada és la d'afavorir els processos d'acollida i d'integració. El perill a evitar aquí és el gueto, que suposa l'autisme dels estrangers envers la societat autòctona alhora que l'autisme de la societat envers els foranis. Per això, cal una distribució territorial dels estrangers i impulsar els espais de relació amb la població natural del lloc: escoles, hospitals, barris, mercats, etc.

En segon lloc, cal fer campanyes d'educació i de conscienciació en la ciutadania, no només amb la població autòctona, sinó també amb els nouvinguts, ja que la integració és un procés bicèfal, en què l'esforç ha de ser tant per part dels qui acullen com per part dels qui són acollits.

La solució va per aquí i, no hi val a badar.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La frivolitat no és una virtut (I)

Frivolitat, com diu el diccionari, és la «qualitat de frívol». Què significa frívol? «De poc pes, sense consistència ni serietat.» Parlem, sovint, de persones, accions o coses frívols. En la vida social n'hi ha abundosament.

El lector haurà advertit que, sempre que m'és possible, en lloc d'explicar-me en negatiu ho faig en positiu. Considero que blasmar constantment la realitat és injust. Veure «papus» arreu és propi d'obsessos i pusil·lànimes. La realitat s'ha d'afrontar de cara. Amb tot el que té de positiu i de negatiu. D'altra banda, entenc que parlar en positiu té el seu valor: tal vegada és la força delicada que no acaba d'apagar el ble que fumeja. Tanmateix, en nom del positiu, no es pot deformar la realitat, puix mereix el més gran dels respectes en pro d'una motivació que permeti millorar-la. Tasca que correspon a tots els humans. La realitat falsejada és incapaç de sostenir una vida digna. Enfonsaria la dignitat personal i s'enrunaria el que humanitza el món.

No obstant això, em vull referir a la frivolitat, medi en el qual es col·loquen tantes coses que afecten les persones, tantes accions que són càlides, tantes coses que són importants.

Apostar per la frivolitat, per exemple, en la informació té el nom de desinformació. A l'hora de la recepció dels productes —valgui l'expressió— de la premsa o la televi-

sió, hom ha de procurar endevinar si el que se serveix té base. Per exemple, en el diari, moltes vegades, el titular no té res a veure amb el contingut de la notícia. Això és seriós! Dic seriós, perquè hi pot haver frivolitats volgudes. Fins i tot, suscidades amb ganes de fer mal. Massa vegades la frivolitat, consentida o pretesa, per la seva mateixa naturalesa aboca a la difamació. Com si la mentida fos una veritat. Com si fossin iguals totes dues. Alerta quan es juga amb la difamació o la calúnnia. Aquí l'ètica i la moral hi tenen molt a dir. La frivolitat no és una virtut. Ni pot ser una excusa. El frívol pot tenir manca de formació, certament. Però fer el frívol esdevé, de vegades, una manera críptica de causar mal tant a les persones com a les institucions que formen part del patrimoni interior de les primeres.

Em refereixo a determinades notícies, no comprovades, referides a l'Església. No s'hi val a fer un objectiu d'aquesta institució per tirar-hi pedres. No és possible tergiversar noves sobre aquella que és mare i mestra en humanitat. Recentment s'ha parlat falsament d'immoralitats dels missioners. Contrastada la notícia original, les coses eren molt diferents de tal com les ha contades la premsa del nostre país. L'Església i els seus membres, que sempre que s'apleguen es reconeixen pecadors, tenen una gran solera d'honestetat.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@retomail.es)

Dragons

Escriu aquestes ratlles fatigat, saludablement cansat. No sempre es pot dir això. Que la Pasqua és la gran festa és una cosa coneguda per tothom. Que la Quaresma és un temps entre els forts sovint ho repeteixen els liturgistes. Però no veig que ho relacionin amb la terra. Potser perquè, normalment, són gent de ciutat i allà no se sent fàcilment el missatge de la naturalesa. La Quaresma transcorre paral·lelament a la primavera, que, per aquí, significa una sortida de l'hivern estèril, una irrupció de vida i un inici de temperatures ambientals suaus. En altres llocs el ritme natural segueix uns compassos diferents i a la Quaresma li corresponen uns altres climes. La primavera, entre nosaltres, és una estació eminentment sensorial. Les gemmes dels arbres esclaten, els ametllers s'afanyen a exhibir les seves flors i uns altres arbres despleguen el ventall de les seves fulles. Sento el cant dolç dels ocells i el monòton raucar de les granotes. La flaire de les flors, l'aroma suau del terreny quan plou. Mentre experimentem aquestes sensacions topem amb la Pasqua. Tot i que estem molt preparats, a la més mínima contemplació de Getsemaní, si li segueix una mica de consideració del Calvari, ens trobem amb una Vigília Pasqual, que es un devesall d'alegria, de triomf, d'esperança. Ho vivim a la nit i repetim la vivència de dia. Al final de la jornada tothom està molt cansat, i no es pensa en res més que en dormir.

El dilluns ja és una altra cosa, ens despertem sabent en quin temps som, sense sorprendre'ns de res. Com a mínim, és el que jo pensava. Però no, quan vaig obrir una finestra es van moure inquiets quatre dragons petits. A un se li va trencar la cua. Però això no em va preocupar gens perquè sé que ja n'hi creixerà una altra. Conec aquest fenomen de ben petit. De seguida vaig pensar en el llibre dels Proverbis i vaig buscar el passatge que havia llegit feia pocs dies. Està al capítol 30. El versicle 24 diu que hi ha quatre éssers petits a la terra que són més assenyats que els savis. Després diu que es tracta de les formigues, les fagines i les llagostes, per concloure amb els dragons, que els atrapes amb les mans i s'esmunyen als palaus dels reis, afegeix al 28.

Segons les normes bíbliques tots els rèptils són animals impurs. Si es tracta de la serp, objecte d'adoració en altres cultures, la narració del Paradís la relega a la condició més baixa. El llargardaix, que a vegades el beduí es menja quan té molta gana, se l'anomena explícitament com un animal que provoca la impuresa legal, amb totes les conseqüències socials que això comporta. El savi i inspirat autor del llibre sapiencial es fixa en el dragó amb ingenuïtat, a mi m'ha passat el mateix. Ho necessitava. Quan va arribar el bon temps les polles d'aigua van emigrar, els ànecs salvatges van elegir l'aigua avall per criar, tan sols un mascle d'un coll verd molt brillant em va acompanyar durant el Tridu Sacre i després va desaparèixer misteriosament. Tampoc no vaig veure el berrat pescaire d'una altra època. Enyorava la Pasqua de la naturalesa i els dragons de la finestra, i els altres que he vist prenent el sol, m'ho han fet patent. Lloa't siguis, Senyor, pel germà dragó, que és preciós, inquiet i sorprenent i, és una paràbola sàvia de tu, de la teva gràcia i de la teva vida.

Notes insignificants

Germà Adrià

Línia directa

Fa pocs dies, en una cantonada del carrer València, hi havia dos homes que parlaven pel telèfon mòbil.

El primer, anava molt ben vestit, era ben plantat i portava un cotxe modern.

El segon, a poca distància, anava vestit de manobre i es recolzava en un carretó.

L'elegant parlava alt, com si donés ordres. Gesticulava i movia el cap i les mans. De tant en tant, es recolzava al seu cotxe elegant.

El manobre, recolzat en el carretó, gairebé no parlava. Contestava amb monosíl·labs i gesticulacions de cap que semblava que reafirmava la seva submissió.

Jo els contemplava a distància. Quines postures tan diferents la de l'elegant i la del manobre.

Molta gent camina amb el seu telèfon mòbil. I, a cada pas, et trobes algú que parla i gesticula.

Vaig pensar que tots tenim sempre línia directa amb el nostre Déu. I que podem parlar-li sense necessitat de cap aparell. I que també podem parlar amb Ell en qualsevol racó de la ciutat.

I vaig pensar que durant la pregària també deu ser bo acompanyar la nostra xerrada amb Déu amb actituds de tot el cos.

I vaig recordar la conversa que fa poc vaig tenir amb un bon amic. Encara té la devoció de la visita al Santíssim resant els sis Parenostres. Jo també la conservo.

Em va explicar que va a una església, s'asseu, fa un acte de fe i es manté en posició recta i serena i després resa el Parenostre.

S'inclina profundament en un acte d'adoració i resa el Parenostre.

Després, estén les mans obertes cap al cel i dóna gràcies a Déu per totes les coses que li regala. I resa.

Després s'inclina una altra vegada i ajunta les mans entre els genolls. Fa un acte de confusió. I resa.

De seguida encreua els braços, inclina el cap i demana perdó. I resa.

Finalment, s'aixeca. I en una postura gairebé ferma, s'ofereix al Senyor per tot el que disposi. I resa el sisè Parenostre.

I se'n va... Aquesta és la seva estació del

Santíssim: pregària amb el pensament, amb les paraules, amb tot el cos.

Ho he provat i em va molt bé. Id' aquesta manera molts dies faig les visites a l'església del Pi.

No cal que comprem un telèfon (alguns són massa cars). No cal que marquem un número: tots els números i tots els camins duen a Déu.

Déu sempre escolta.

Déu sempre és amb nosaltres, disposat a parlar i a escoltar-nos.

I no cal ni interrompre el nostre caminar per la ciutat o pel camp. Podem pregar a Déu entre la bullícia dels vianants, o quan ens creuem amb un grup de turistes, o quan estem aturats observant un mim de la Rambla. Déu ens escolta arreu.

No ens aniria bé, però, que alguna vegada li preguéssim també amb el cos com en la visita del Santíssim?

No sempre, però, de tant en tant, m'agrada assistir a aquestes «pregàries» modernes en què tothom s'agafa de les mans, aixequen els braços i gairebé ballen davant del Senyor.

Si al Cel els àngels tenen cos d'àngel, com pregunten al Senyor? No me'ls imagino amb les ales recollides, i ben quiets com a estàtues blanques.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

75 nens aragonesos defensen els seus drets

Enfront dels mitjans de comunicació, que només informen de catàstrofes ecològiques, de guerres, d'accidents, d'abusos, d'assassinats, de violacions, etc., cal lloar la iniciativa d'Unicef-Aragó. Fa unes setmanes aquest organisme va organitzar un ple rejuenit a les Corts d'Aragó. En el ple es va escoltar la veu dels nens, com a «diputats», per defensar els drets que la Convenció aprovada per l'ONU l'any 1989 reconeix als infants.

«Amb les nostres idees i l'ajut de persones grans podem canviar el món» va manifestar, impertèrrit i serè des de la mesa de la cambra Carles Albert Gamissans, de 12 anys, «diputat» portaveu del grup parlamentari guanyador entre els 75 «diputats» procedents de 24 col·legis d'Aragó.

Des dels seus escons, diversos «diputats» van cridar l'atenció sobre la importància de tenir una família i una identitat; van

recordar el dret dels infants de tot el món a rebre una educació adequada i a ser protegits contra els abusos, les guerres, la privació de llibertat i l'explotació laboral. Un altre «diputat» va exigir la integració en la societat dels nens discapacitats.

Van assistir a la magna assemblea, a més dels pares, professors i amics dels flamants «diputats», el conseller de Justícia d'Aragó, Fernando García Vicente, el rector de la Universitat de Saragossa, Felipe Pétriz, i el president d'Unicef-Espanya, Joaquín Ruiz Giménez. Aquest va cloure la sessió parlamentària infantil amb un discurs en el qual va advocar perquè la globalització econòmica s'estengui també a «la igualtat i a la justícia». Després, Ruiz Giménez es va entrevistar amb el batlle de la capital d'Aragó, José Atarés, al qual va suggerir que s'unís al programa Alcaldes Defensores de los Niños.

Acabat el ple, Unesco-Aragó va premiar amb 50.000 pesetes en llibres el grup del col·legi que per mitjà del seu «diputat» va defensar el dret dels nens i de les nenes a la participació.

El Parlament de Catalunya convoca «plens infantils» semblants, amb l'assistència del president de la Generalitat i els caps dels partits polítics, i a Lleida els organitza la Paeria amb l'assistència del batlle de la ciutat. Són iniciatives originals, festives i pedagògiques que cal aplaudir.

Zoom

Eduard Brufau

El periple del vaixell Etireno, que suposadament duia nens esclaus, ha dut a primer pla el tema de l'esclavitud. A l'Àfrica negra és una activitat comercial força arrelada, i en certs països encara era legal fa només vint anys. El tercer món no només pateix les nombroses injustícies que li infligeixen els països rics, fruit de la colonització; també suporta les seves pròpies misèries. Des del nostre món occidental, més o menys estable i tranquil, ens costa massa fer-nos el càrrec que en determinades cultures l'esclavitud no és un fet del passat llunyà, sinó una realitat que al segle XXI encara pateixen milers de persones.

La columna

A. Coll Gilabert

Qui fabrica l'opinió pública?

Què és l'opinió pública? Com neix? Algú ha donat una resposta que em sembla molt encertada a aquestes dues preguntes.

1.— L'opinió pública consisteix en la manera comuna i col·lectiva de pensar i de sentir d'un grup social més o menys ampli en determinades circumstàncies de temps i de lloc. Indica el que la gent pensa comunament sobre un tema, un esdeveniment, un problema important.

2.— Neix pel fet que un gran nombre de persones fa propi; i considera veritable i just, el que algunes persones i alguns grups, que gaudeixen d'una especial autoritat cultural, científica o moral pensen i diuen.

Fins aquí la doble definició, que no correspon a cap professor de Periodisme, sinó a una persona acostumada a fer front a l'opinió pública: Joan Pau II. La va traçar en el missatge amb motiu d'una jornada de Comunicacions Socials l'any 1986.

Ara, amb motiu d'una jornada similar, que se celebrarà el 27 de maig proper, el Papa apunta: «A vegades el món dels mitjans pot semblar un ambient tan poc propici per a l'evangelització com el món pagà en temps dels apòstols. Però, de la mateixa manera que els testimonis de la Bona Nova no es van retirar quan van trobar hostilitat, tampoc no ho han de fer avui dia els seguidors de Crist.»

Diu un aforisme periodístic que «una persona sense informació és una persona sense opinió». Si això és cert, és important que la informació que es transmet sigui vertadera. Però hi ha una altra llei periodística, complementària: els lectors s'acostumen a apuntar a les opinions d'aquells diaris que compren o de les emissores que escolten. Compren o sintonitzen mitjans afins a la seva manera de pensar, perquè els confirmen que tenen raó en el que pensen. No és això el que fa que un lector compri *El País* i un altre l'*ABC*, o que un compri el *Daily Telegraph* i un altre el *The Guardian*?

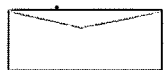
El cristià, intenta informar-se correctament, i separar el gra de la palla, tant com sigui possible? Aquesta lectura crítica és bàsica per no empassar-nos gat per llebre, que ja és l'únic que ens faltava en aquesta època de vaques boges i de febre aftosa.

Però, encara més, intenta buscar opinions serioses expressades amb prou senzillesa i brevetat perquè no resultin indigestes? I suposant que intenta totes dues coses, les troba?

Aquestes són algunes reflexions que ens podem fer arran del que és l'opinió pública. L'antiga polèmica entre mitjans confessionals o no confessionals no és tan decisiva com sembla. No és la manera del pou el que importa, sinó que hi hagi algú que hi tiri la galleda i, sobretot, que hi trobi aigua.

Cartes del lector

La felicitat de Mn. Josep Gonzalo i Paituví

Quan en Josep Gonzalo i Paituví, que va ser rector de la parròquia de Vilassar de Mar, es va acomiadar de nosaltres, en les seves darreres paraules que ens va adreçar, ens deia: «La meua vida ha estat molt feliç i voldria que es pogués dir el mateix de cadascú de vosaltres.»

Fa molt poc que se'n va anar. Sols fa nou anys. La seva vida va ser molt feliç perquè en tot moment va lluitar per ajudar i fer feliços els altres. Normalment, nosaltres només pensem a ser feliços nosaltres mateixos i no ens adonem que aquest tipus de felicitat es insaciable, les coses materials per les quals lluitem ens donen una satisfacció momentània i fan que cada vegada tinguem més mancances d'aquestes coses materials. No en tenim mai prou. Sempre en necessitem més, no s'acaba mai.

Ell va ser molt feliç tal com ens diu, perquè lluitava per fer feliços els qui l'envoltaven. Si nosaltres féssim això mateix, ens adonaríem que això sí que omple de veritat. Treballar per la felicitat dels altres i sobretot aconseguir-ho és la millor riquesa espiritual per a la persona. Aquests sí que aconsegueixen ser feliços! No necessiten la majoria de les coses materials sense les quals nosaltres no podríem viure. La millor riquesa o felicitat és veure que, gràcies al nostre ajut, aquelles persones que se'ns apropen se senten feliços al nostre costat.

Benaurats els que tenen mancances, perquè ells amb les seves dificultats hauran pogut valorar totes les menudeses d'aquest món que nosaltres no sabem apreciar.

LLUÍS A. MESTRE GALLINAT
Vilassar de Dalt

Cap a unes formes d'entreteniment més participatives

No totes les formes de diversió són iguals. N'hi ha que són i poden ser més o menys saludables. La persona —i, com és natural, els joves— assoleix un estat d'equilibri i de benestar quan actua, es comunica i crea. Contràriament, queda insatisfeta i inquieta quan l'únic que fa és consumir, i més encara si ho fa sola. Animo, doncs, tots aquells que tenen tracte amb els joves, que els agrada d'estar amb ells, que optin per un tipus d'oci en què hi hagi iniciativa i diàleg, imaginació i creativitat, esforç i cooperació. Insto els responsables privats i públics de l'actual estructura lúdico-recreativa a repensar les formes presents d'esbarjo i a posar per damunt dels interessos econòmics, els interessos de salut i de prosperitat dels joves d'avui i de demà, que seran els seus fills i néts, els nostres fills i néts.

EUGENI FITA CATÀ
Canet de Mar

Genoma humà

La ciència avança. Ara que tots els savis ja accepten que el subjecte humà s'inicia en el moment de la fecundació, trobo inadmissibles les manipulacions sobre l'embrió humà amb fins experimentals a favor de la indústria farmacològica i cosmètica.

Vivim, gràcies a Déu, en un país democràtic on es condemna la pena de mort. Com podem aixafar, al mateix temps, el respecte que tot ésser humà es mereix, encara que sigui de-

bil com un no-nascut i minúscul com una formigueta?

MARIATERESA LLADÓ BADIA
Barcelona

L'embaràs de la senyora Blair

La Sra. Blair anava a ser mare als 45 anys. En mantenir ocult el seu embaràs durant tres mesos, va donar lloc a especulacions gratuïtes, perquè els nens concebuts després dels 40 anys tenen més possibilitats de néixer amb la síndrome de Down. Quan el rumor que havia esperat a fer-se les proves corresponents per avortar en el cas que fossin adverses va arribar a l'oïda de la interessada, ella va manifestar rotundament que ni tan sols es va fer les proves, ni hauria discriminat el seu futur fill per raó de les seves circumstàncies físiques.

És un consol trobar personatges públics com la Sra. Blair, que no té empatx per defensar la vida. I resulta deplorable que ens n'haguem d'assabentar per una revista endarrerida mentre esperem que ens arrenquin el queixal.

MARIATERESA LLADÓ BADIA
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

«El segle XXI: o serà místic, o no serà»

Aquesta cèlebre frase del teòleg Karl Rahner ens fa pensar a tots. El mot «místic» té el significat de religiós, de comunicació amb Déu, de contemplació. Certament, l'ésser humà ha de reconèixer aquesta seva dependència amb Déu —Creador, Redemptor i Santificador— i viure-hi en conseqüència. Llavors és Home! En cas contrari, pot caure en la indiferència i el materialisme de la vida, i llavors deixa de ser home i es perverteix. En el passat segle XX ho hem vist, per no anar més lluny. Quantes guerres, quanta corrupció, quantes injustícies, quants atemptats contra la dignitat humana, quants avortaments, quant terrorisme...

Té raó Karl Rahner. El segle XXI: o serà místic, religiós i contemplatiu, o no serà. Treballem, doncs, tots plegats, per aquesta mística, per aquesta religiositat, per aquesta contemplació. Necessitem Déu, de la mateixa manera que dins de la família es necessita el pare i la mare. Procurem resar i viure el Parnostre que ens va ensenyar Jesucrist en el sermó de la muntanya.

Posem-hi, també, la Mare de Déu a casa! I com diu el nostre gran patriarca de Catalunya, Dr. Torras i Bages, la Mare de Déu a la casa uneix i alegra la llar. Ella uneix els cristians i alegra la llar en la comunió dels sants. La Mare de Déu i Mare dels homes! Així i solament així el segle XXI serà místic!

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

—L'obligació d'anar a missa els diumenges i festes de precepte és un manament de Jesucrist o de l'Església? Es podria suprimir o canviar? És veritat que el precepte només va començar al segle IV?

—El papa Joan Pau II, en el seu missatge per a la Quaresma del 2001, es lamenta que molts cristians redueixen la celebració eucarística del diumenge a un precepte que s'ha de complir. Jesús, a l'Evangeli, ens dona diversos manaments que expressen la seva voluntat envers els seus seguidors: sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare del Cel, estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen... En aquests imperatius manifesta l'ideal de vida d'aquells que reneixen per l'aigua i l'Esperit Sant a una nova existència. Entre aquests imperatius solemnes hi hem de situar el «feu això que és el meu memorial» que el Senyor va pronunciar al darrer sopar. És la celebració de la nova Pasqua, de la nova aliança. És veritat que Jesús no concreta explícitament en quins moments s'ha de celebrar litúrgicament aquesta realitat tenint en compte que l'hem de celebrar vivencialment sempre i en tot moment (l'actitud de lliurament i de donació de Jesús).

També és veritat, però, que el mateix Nou Testament ens dona preciosos elements per a la fonamentació del diumenge. Des del dia de la resurrecció, que es produeix en el primer diumenge de la història, el Senyor s'apareix als deixebles reunits el primer dia de la setmana i així trobem un clar fonament cristològic i apostòlic al diumenge. Cal tenir present que en els primers segles del cristianisme el diumenge no era dia festiu a efectes civils i no per això els creients deixaven de celebrar-ho. Més encara, segons el conegut testimoni d'uns màrtirs, «no podien viure sense el diumenge». Quan va decaure el fervor primer, l'Església com a bona mare, va imposar el precepte. Seria molt trist que només anéssim a missa per complir el precepte, ja que indicaria una fe esquifida. Trobar-se amb el Senyor ressuscitat i els germans per participar en la renovació de la Pasqua del Senyor ens hauria de fer córrer d'alegria, com Pere i Joan corregueren al sepulcre. Al meu parer, la celebració del diumenge difícilment serà modificada per l'Església. Altra cosa són les festes de precepte que l'Església ha modificat moltes vegades, però el fet que siguin modificables no equival a dir que podem prescindir-ne arbitràriament. Els manaments que ens imposa l'Església, conexedora de la nostra debilitat natural, són per al nostre bé. Procurem participar amb alegria i devoció en la celebració eucarística. Tots en sortirem enriquits.

—En un llibre de religió vaig llegir que la resurrecció de Jesús no és un fet històric. Vol dir que va ser una al·lucinació dels creients?

—A vegades, certs debats entre teòlegs passen imprudentment al públic generalment amb conseqüències nefastes. La majoria de persones que senten dir que la resurrecció de Jesús no és un fet històric tendeixen a pensar espontàniament que no és un fet real. Evidentment cal dir que la resurrecció de Jesús es produeix en la història que és l'àmbit de la nostra experiència, i es manifesta amb uns signes històrics ben clars: el sepulcre buit, les aparicions de Jesús als deixebles... Igualment, la resurrecció de Jesús transcendeix la història perquè en aquesta actuació de Déu irromp la plenitud en el temps. Tingueu present que els apòstols cregueren en la resurrecció perquè, malgrat els seus dubtes, el fet se'ls va imposar amb una evidència total. Tant és així que aquella experiència els va transformar totalment, i després, plens de la força de l'Esperit Sant, no van dubtar a donar llur vida per Jesús i l'Evangeli.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
iohannes@terra.es -
catcris@idgrup.iber.net.com -
www.balmesiana.org - Catalunya Cristiana,
c/ Puiggarí, 5, 4t - 08014 Barcelona, fax 934
902 035. Cal indicar sempre «Consultori».

El salm 117 (118): himne pasqual (2)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El Rei victoriós —Jesucrist res-suscitat— (vegeu l'article anterior) proclama el procés de la victòria pasqual: «Les nacions l'envoltaven, estrenyien el setge entorn d'ell, com un eixam, i s'arboraven com foc d'argelagues...», però «invocant el Senyor les he vençudes». És una descripció que evoca altres salms, per exemple el salm 21, tan proper a la passió de Jesús: «M'envolta un ramat de braus, m'acorrallen uns vedells de Basan... M'envolta una munió de gossos, em rodeja un estol de malfactors...» (v. 13.17).

Invocant el Senyor les he vençudes. / M'empenyien tan fort, que anava a caure, / però el Senyor m'ha sostingut.

La carta als Hebreus ho explica així: «Ell, Jesús, s'adreça a Déu, que el podia salvar de la mort... Déu l'escollà per la seva submissió» (Hebreus 5,7). Aquesta victòria és celebrada amb les mateixes paraules amb què el poble va celebrar el pas del Mar Roig, en l'èxode. També aleshores es va manifestar el Déu-que-salva, la força de la Dreta del Senyor (vegeu Èxode 15,2.6). Sant Pere deia el

dia de Pentecosta: «A aquest Jesús... la dreta de Déu l'ha enaltit» (Fets 2,12).

Del Senyor em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat!

Escolteu, crits de festa i de victòria / al campament dels justos: / "La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica, / la dreta del Senyor fa proeses."

Les darreres paraules del Rei durant la processó són una síntesi del que ha representat tot l'esdeveniment:

No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. / Els càstigs del Senyor han estat severs, / però no m'ha abandonat a la mort.

Ningú no pot dir aquestes paraules amb tanta veritat com Jesucrist el Senyor. És ell el qui no morirà mai més, i viu per sempre a la dreta del Pare. També aquí ressonen els salms —el salm 15— i la interpretació cristiana des dels apòstols: «David, que era profeta... va veure per endavant la resurrecció de Crist i en va parlar quan deia que no havia estat abandonat enmig dels morts» (Fets 2,30.31).

La litúrgia romana assumeix les mateixes paraules en les exèquies; és una forma justa d'expressar la fe en la participació dels cristians en la resurrecció de Crist.

Tercera part: l'entrada al temple

La comitiva ha arribat a les portes del Temple. El personatge presenta el seu propòsit:

Obriu-me les portes dels justos; / entraré a donar gràcies al Senyor.

Hi ha una resposta per part dels levites que són custodis del santuari:

Aquest és el portal del Senyor, / els justos (els vencedors) hi poden entrar.

El personatge (el Rei) compleix el seu desig de donar gràcies a Déu:

Gràcies, perquè vós m'heu escoltat, / i heu vingut a salvar-me.

Aquest diàleg evoca una imatge molt típica del salm 23, que celebra la processó d'entrada de l'arca de l'aliança al Temple de Jerusalem: «Portals, alceu les llindes!»

També en el salm hi ha un diàleg: «Qui és aquest Rei de la glòria?» I una resposta: «És el Senyor victoriós en el combat...»

A nosaltres, en la fe de l'exaltació de Crist, ens fa pensar en les imatges de la carta als Hebreus, repetides, en les quals es parla de l'entrada de Jesús en el santuari celestial. Entre les diverses referències, ens quedem amb aquesta: «Jesús ha inaugurat per a nosaltres un camí nou i viu, que passa a través de la cortina del lloc santíssim, és a dir, a través de la humanitat» (Hebreus 10,20). Jesús és alhora el que passa i el que permet passar, és el camí i la porta mateixa.

Tot just l'any passat, amb motiu del Jubileu, la nostra atenció es va centrar fortament en el simbolisme de la Porta, símbol de Crist. Les paraules d'aquest salm entren dins la litúrgia de l'obertura de la Porta Santa. Però en realitat les portes de qualsevol església evoquen aquesta entrada al lloc on els justos/vencedors, és a dir, els cristians que participem de la victòria de Crist, ens reunim per donar gràcies al Senyor: l'Eucaristia, anunciant el dia de la reunió universal. Aleshores passarem pel portal de la glòria.

petites homilies

Testimonis del Ressuscitat

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús... La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador... Nosaltres en som testimonis. Vet aquí la vocació del cristià: ser testimoni de la resurrecció de Jesús. Costa d'entendre que hàgim estat cridats a donar testimoni d'un fet que no hem vist. Ni pertany al àmbit d'aquest temps nostre. I malgrat això, aquí hi ha el que és específicament cristià. Viure amb valentia enmig del món actual, la nostra condició de prova que Crist, el creador de totes les coses, ha ressuscitat i s'ha compadit del llinatge humà. Tot el que fa el cristià hauria de ser la demostració de la seva experiència personal del Ressuscitat. Perquè el moment de la resurrecció no l'ha vist, certament, però si és cristià de debò, ha de viure l'experiència de la resurrecció de Jesús. Per això ha de poder dir de veritat amb els deixebles: *Nosaltres en som testimonis*.

L'afirmació del testimoni cristià ha de ser feta en la humilitat de l'acceptació del do de Déu. Res de l'orgull de creure's superior als altres. Res de presumpció de sentir-se en possessió de cap secret màgic. És per gràcia —per do— que som testimonis de Jesús ressuscitat. Per això, amb Pere, ens hem d'afanyar a dir també nosaltres: *I n'és també testimoni l'Esperit Sant —que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen*. És un testimoni de comunió, el nostre. Aquí rau l'explicació del sentit més profund i verídici de la testimonian-

Jesús amb els apòstols Pere i Andreu (obra de Fra Angelico al Museu Sant Marc de Florència).

ça cristiana. L'Esperit de Jesús és amb nosaltres. I és ell qui, a través nostre, projecta la llum del Vivent per sempre sobre el món que es debat entre la mort. L'acció del creient en Jesús, encarnada i compromesa en l'esforç d'alliberar-se i alliberar la humanitat del mal i del pecat —de les mil figures que pren l'opressió dels homes— agafa així dimensions testimonials que van més enllà de tota ideologia i de tot sentiment simplement altruista. El cristià quan es deixa prendre per l'Esperit de Jesús esdevé com una nova encarnació del Crist en el món actual. Llavors sap veure-ho tot com en una gran visió còsmica, el centre de la qual és l'Anyell que ha estat degollat i que, vivint per sempre, és el nostre pa de cada dia que Déu ens dona com ferment de resurrecció. Cada diumenge en fem l'experiència. I ja no hi ha qui ens pari. *Obeir Déu és primer que obeir els homes*. La nostra lluita per l'alliberament, la mateixa persecució per causa de la justícia, il·luminada per la fe, fan esclatar en la comunitat la joia de la vida nova, fins al punt que els deixebles es mostrin contents que Déu els consideri dignes de ser maltractats pel nom de Jesús. Han experimentat Jesús, que els omple de llum el rostre. *Quan clarejava —el sol i cent de la fe— Jesús s'aturà vora l'aigua*. La fe ens el fa identificar. I salta el crit joiosament confiat: *És el Senyor!* Ell comparteix amb nosaltres el pa i el peix —la seva joia i la nostra insignificança. L'hem vist. Vivent. Som testimonis seus.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 3)

ABRIL

29. Diumenge

III de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 5,27b-32.40b-41 / Salm 29 / Apocalipsi 5,11-14 / Joan 21,1-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, ab.; Pere, dom. mar.; Hug, ab.; Àgapi, b. mr.; Santes, Caterina de Siena vg. i dra; Antònia i Tertúlia, vgs. mrs.

Festa Major: a Òdena, la Palma d'Ebre, la Portella, Sant Joan les Fonts i Vilassar de Dalt.

30. Dilluns

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 6,8-15 / Salm 118 / Joan 6,22-29. Si es vol: Sant Pius V (MLI) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Amador, prev.; Pere, mjo. mar.; Lluís, mr.; Josep Benet Cottolengo, prev. fund.; Santa Sofia, vg. mr.

Festa Major: a Darnius.

MAIG

1. Dimarts

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 7,51-8,1a / Salm 30 / Joan 6, 30-35. Si es vol: Sant Josep, obrer (MLI) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jeremies, proft.; Segimon, rei, mr.; Orienci, mr.; Andèol, subdiaca; Teodard, b.; Santes, Paciència, vg.; Grata, vda.

Festa Major: a Balaguer, Celrà, Masrampinyo i Rocafort.

2. Dimecres

Sant Atanasi (MO) Blanc. Lectures: Fets 8,1b-8 / Salm 65 / Joan 6,35-40

ALTRES CELEBRACIONS: La Mare de Déu d'Araceli. Sants, Fèlix, diaca, mr.; Vindèmia, b. mr.; Exuperi, mr.; Santes, Zoè, casada, mr.; Mafalda, inf. de Portugal.

3. Dijous

Sant Felip i Sant Jaume. (F) Vermell. Lectures: 1 Corintis 15,1-8 / Salm 18 / Joan 14,6-14

ALTRES CELEBRACIONS: El Bon Pastor. La Mare del Diví Pastor. La Invenció de la Santa Creu. Sants, Felip i Jaume el Menor, Apòstols; Alexandre I, p.; Even-ci i Teòdul, mrs.; Juvenal, b.; Santes, Antonina vg. i Maura, casada. mrs.

Festa Major: a Amer, Anglesola, Cabra del Camp, Cabrils, Castelladral, Cerdanyola del Vallès, el Cogul, Figueres, Isona, Lavern, Salardú, Sant Jordi de Cercs i Torrelameu.

4. Divendres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 9,1-20 / Salm 116 / Joan 6,52-59

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b. mr.; Veneri, b.; Paulí i Florià, mrs.; Gotard, b.; Santa Pelàgia, v. mr.

Festa Major: a Sant Quintí de Mediona.

5. Dissabte

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 9,31-42 / Salm 115 / Joan 6,60-69

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Àngel, carm. mr.; Jovinià, lec. mr.; Nicet i Geronci, bs.; Santes, Irene i Crescenciana, mrs.

Festa Major: a Bell-lloc i els Torms.

Lectures bíbliques

Diumenge III de
Pasqua

Cicle C

Lectura primera

Ac 5,27b-32.40b-41

Nosaltres en som testimonis, i n'és també
testimoni l'Esperit Sant

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més que el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

Salm responsorial

29

Amb quin goig us exalço, Senyor!
m'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava,
i no heu permès que se n'alegrin els enemics.
Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts,
quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida. R.

R. Amb quin goig us exalço, Senyor!

Cantèu al Senyor, els qui l'estimeu,
enaltiu la seva santedat.

El seu rigor dura un instant;
el seu favor, tota la vida.

Cap al tard tot eren plors,
l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi;
ajudeu-me, Senyor.
Heu mudat en joia les meves penes,
Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

Lectura segona

Ap 5,11-14

L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre
tot poder

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan:

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejaven el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la

glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

Al·leluia

Crist, el creador de totes les coses, ha ressuscitat i s'ha compadit del llinatge humà. Al·leluia!

Evangeli

Jn 21,1-19

Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava.
Igual va fer amb el peix

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar.» Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar.» Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

[Després d'esmorzar, Jesús diu a Simó Pere: «Simó, fill de Joan, m'estimes més que aquests?» Ell li contestà: «Sí, Senyor; ja ho sabeu que us estimo.» Jesús li diu: «Pastura els meus anyells.» Per segona vegada li diu Jesús: «Simó, fill de Joan, m'estimes?» Ell li contesta: «Sí, Senyor, ja ho sabeu que us estimo.» Jesús li diu: «Pastura les meves ovelles.» Per tercera vegada li diu Jesús: «Simó, fill de Joan, m'estimes?» Pere s'entristí que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li contestà: «Senyor, vós ho sabeu tot, ja ho sabeu que us estimo.» Li diu Jesús: «Pastura les meves ovelles. T'ho dic amb tota veritat: Quan eres jove, et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses, obriràs les mans i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols.» Jesús li deia això per indicar com seria la mort amb què Pere havia de donar glòria a Déu. Després d'aquestes paraules, Jesús afegí: «Vine amb mi.»]

Catalunya

diòcesis

Veus d'Evangelí diocesanes

■ Noves estratègies perquè no manqui la paraula de l'Església en el món de les comunicacions

BARCELONA.— El diumenge 29 d'abril, tercer diumenge de Pasqua, l'Església celebra la XXXV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials amb el lema «Proclameu-ho dalt dels terrats: l'Evangelí en l'època de la comunicació global». En una carta adreçada als rectors

i als responsables de comunitats eclesials, el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, els convida a «invitar els fidels a conèixer els nostres mitjans eclesials i a contribuir econòmicament al seu manteniment».

La carta recorda que, pel que fa a la diòcesi de Barcelona, «a més de maldar per una major presència de les activitats de l'Església en els diferents mitjans de comunicació, s'estan impulsant els mitjans de l'Església que, encara que modestos, permeten que no manqui la paraula de l'Església en el món de les comunicacions», en referència a Ràdio Estel, *Catalunya Cristiana*, el Full Dominical i el Butlletí de l'arquebisbat. Amb tot, el cardenal Carles no s'està d'evidenciar la seva «preocupació perquè aquests mitjans nostres reflecteixin amb fidelitat el pensament de l'Església, com tenen dret a esperar els qui els llegeixen, sintonitzen o veuen». L'arquebisbe de Barcelona també fa esment de les oportunitats que les noves tecnologies ofereixen a l'Església per proclamar el missatge de Crist i en aquest sentit informa que el resultat de la col·lecta de la present Jornada Mundial de les Comunicacions Socials es destinarà, d'una banda, a millorar la web de l'arquebisbat (www.arquebisbatbcn.es) i, de l'altra, a adquirir un programa informàtic per digitalitzar la documentació de l'Oficina

de Premsa de l'arquebisbat.

En una línia similar, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach transmet en la seva carta dominical —*Paraula i vida*— que «la vocació i el treball dels professionals dels mitjans de comunicació social els fa dia rere dia comunicadors de la veritat, vehicles de la veritat. Això ennobleix aquesta professió, però alhora presenta no poques dificultats enmig de la societat actual. Cal que tinguin una passió per la veritat. Treballant per la veritat assoleixen l'autèntica llibertat per a ells mateixos, per als mitjans de comunicació social i, sobretot, per als homes i dones als quals serveixen amb el seu treball. No podem oblidar que Jesús ens ha dit que «la veritat us farà lliures»».

Tortosa té nou delegat diocesà

La celebració de la jornada coincideix a Tortosa amb la represa de la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social arran del recent nomenament de nou delegat en la persona de Mn. Josep

Gonell Solsona, tal com informa J. Blanc i Bahima des de Tortosa. Les primeres reunions que l'equip de la delegació ha mantingut han constatat la necessitat de millorar diversos aspectes de la pastoral de les comunicacions en l'àmbit diocesà. Així, el Full Vida Diocesana, que s'edita conjuntament amb Barcelona, Lleida i Urgell, ofereix en la darrera pàgina —pròpiament tortosina— aspectes dignes de millora: les notícies són massa llargues, hi ha poques fotos, són cròniques de fets passats i, en canvi, mai no s'hi anuncien actes de futur, l'estil periodístic també pot ser millorable...

També des de fa dos mesos se segueix una línia de millora en el marc del missatge de Joan Pau II «Proclamar l'Evangelí en l'era de la comunicació global». Per tant, es malda per noves tecnologies, nous estils i noves maquetacions. En aquest sentit, abans de sis mesos, el nou delegat diocesà de Mitjans de

Cartell amb motiu de la XXXV Jornada de les Comunicacions Socials.

Comunicació Social i el seu equip volen oferir un nou producte més punyent en el fons i en la forma, en el plantejament temàtic, en la xarxa de col·laboradors comarcals, en la rapidesa i l'actualitat de les notícies... Tot això ha d'aconseguir més lectors, començant per la zona sud de la diòcesi.

A banda del Full Vida Diocesana, la diòcesi tortosina compta igualment amb el Butlletí del bisbat, que lògicament mira més els prestatges dels arxius parroquials que la frescor del dia a dia. També hi ha publicacions sectorials pròpies d'institucions i moviments com el Patronat Escolar Obrer de la Sagrada Família o els Cursets de Cristiandat. Cada setmana s'emeten en quinze emissores les *Paraules de vida* que escriu al Full Diocesà el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, i, a part i com a espai diocesà, cal destacar amb una cobertura limitada a la zona sud del bisbat la Ràdio Cadena Cope, instal·lada a Vinaròs. Pel que fa a altres emissores locals tenen també un espai religiós: Ràdio Batea (FM 107.1), dissabte a les 11 h; Ràdio Delta (FM 107.6), dimecres a les 15 h, i Ràdio Ulldecona (FM 95.0), diumenge de 9.05 h a 9.30 h. També Ràdio Móra d'Ebre SER té un espai parroquial (FM 87.6) en la *Veu de l'Església* els divendres de 13.15 h a 13.40 h. Pel que fa a Internet, el bisbat de Tortosa ha obert una pàgina web (www3.planalfa.es/ob-tortosa). S'hi poden llegir temes diversos: diòcesi, mapes, sants, catedral, el bisbe Salinas, guia sobre la Cúria i les delegacions, informació sobre convents i activitats jubilaris, publicacions... (C.C.)

Nou Full diocesà de Vic i Solsona

Els bisbats de Vic i de Solsona van presentar el 15 d'abril passat un nou model de Full diocesà, en color, que substitueix l'anterior a dues tintes. Els principals canvis que el nou Full introdueix són, a més del color, un disseny nou que obeeix a la voluntat de «ser més actual», segons ha explicat el delegat de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Vic, Mn. Pere Cases. Per tal de disposar d'un fons fotogràfic de les parròquies del bisbat, Gràfiques Diac ha demanat als rectors que cedeixin les fotografies que tinguin de les activitats o esdeveniments que es produeixin a les parròquies a fi que puguin ser escanejades. El Full continua tenint vuit pàgines i la majoria de seccions es mantenen: s'hi poden trobar articles de fons, cròniques, notícies breus, un reportatge a les pàgines centrals, l'agenda litúrgica, la secció «Bona Nova», que reproduïx els evangelis del diumenge, i unes paraules del bisbe.

La nova edició de Full coincideix amb la separació de l'arquebisbat de Tarragona com a coeditor, juntament amb Solsona i Vic. Els dos directors han lamentat aquesta decisió presa de manera «sobtada i unilateral», tal com es pot llegir a la nota que va ser publicada a l'exemplar del dia 15 d'abril. Segons ha explicat el director del Full diocesà de

que han editat conjuntament el Full parroquial.

Vic, Solsona i Tarragona editaven conjuntament el Full parroquial des del 1977. El nombre d'exemplars que es publicaven era de 34.000: 16.000 corresponents a Vic, 11.000; a Solsona, i 7.000, a Tarragona.

Fàtima Alemany

Ressons de Setmana Santa

B
A
R
C
E
L
O
N
A

BARCELONA.— Camí de pregària al cor de la ciutat. Aquesta és la invitació que dues parròquies de Barcelona feien als feligresos per al Divendres Sant. No és un gran titular! Encara menys perquè pugui atraure durant la Setmana Santa, sobretot una setmana que sona a temps de vacances, de descans per a molts, però per als cristians és de debò una Setmana Santa, perquè celebrem un esdeveniment important en el qual es recorda la passió, mort i resurrecció de Crist, on el misteri es troba a deixar-nos penetrar pel crucificat.

És així com el Divendres Sant uns 500 cristians es van trobar al cor de Barcelona per viure el viacrucis, acompanyar Crist en el camí vers la creu, per contemplar-lo i deixar-se penetrar pel seu misteri, la seva donació de vida per amor: «Ningú no té amor més gran que el que dona la vida pels seus amics.» No és una gran notícia!, però sí que és un gran esdeveniment per al cristià perquè és viure en comunitat la fe.

De totes les persones que van fer el camí, sens dubte, qualsevol podria dir que veritablement va ser un

El bisbe Traserria (al centre) va presidir el viacrucis.

camí de pregària al cor de la ciutat, en una Rambla Catalunya diferent a la de qualsevol dia. És veritat que era un dia festiu, les botigues estaven tancades i hi havia un ambient de tranquil·litat. Però sobretot és d'agrair la presència de cada persona que va anar a la invitació de les parròquies de Sant Ramon de Penyaforat i de la Mare de Déu dels Àngels. Va ser una trobada de pregària, una mostra que són molts els cristians enfortits per la fe.

El viacrucis va començar a la parròquia de Sant

Ramon de Penyaforat, presidit pel bisbe auxiliar de Barcelona Jaume Traserria, per Mn. Josep M. Turull i Garriga i per Mn. Josep M. Rovira i Belloso (rectors de les esglésies organitzadores) juntament amb altres dos sacerdots. Les torxes iniciaven el pas i tot seguit la creu era portada a cada estació per un portant i custodiada per la comitiva i el poble que l'emparava en el caminar. El silenci era signe present del recolliment interior i de l'actitud de pregària. Quan-

500 persones en el viacrucis a la Rambla Catalunya

La Rambla Catalunya mostrava un aspecte diferent al de qualsevol dia.

tes penes, alegries, sentiments portava Jesús carregats a la creu! Quantes esperances!, tan sols Ell els va acollir amb amor quan anava cap a la creu, tan sols Ell va ser capaç de donar-se fins a l'extrem. Què ha de significar contemplar la creu en la comunitat? En primer lloc, reconèixer la nostra petitesse, amb les nostres limitacions i misèries, obrir el cor a Jesús perquè guareixi les nostres ferides amb el seu dolor; però sobretot sentir que som en la comunitat i això comporta que ha de morir l'egoisme, el jo prepotent per deixar actuar el Déu omnipotent en cadascú; i sobretot confiar en la llum que Jesús ens dona, una llum per a la vida i una vida viscuda en l'amor, en l'alegria del cor.

Els caminants van arribar a la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, on va acabar el viacrucis. En aquesta església es va adorar la creu i es va contemplar el qui s'havia entregat per nosaltres i després ressuscitat.

Ana Isabel Pérez

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

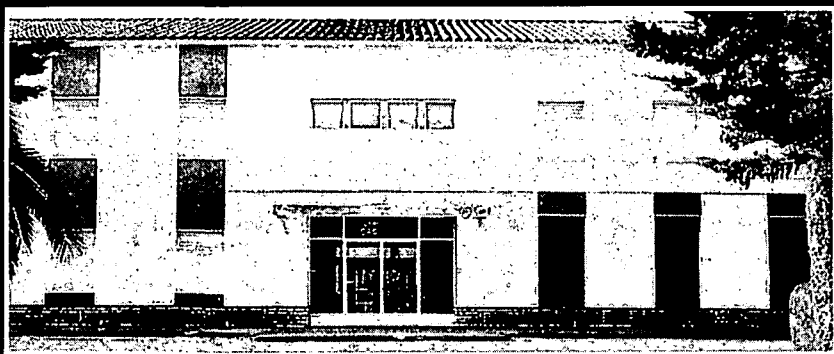
GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Seminari Mercedari

Mercedaris

Pl. Misericòrdia, s/n - 43205 Reus Tel.: 977 750 097 - Fax: 977 750 097

La casa de colònies i d'espiritualitat dels Pares Mercedaris de Reus (Baix Camp) ofereix l'immoble a tots aquells grups cristians de parròquies i moviments d'Església que vulguin dur-hi a terme convivències, jornades de retir, reunions, aplecs, campaments infantils o juvenils, colònies, camps de treball..., així com acollida si l'únic que necessiten aquests grups és pernoctar, mentre realitzen les seves activitats fora del recinte.

LLEGENDA

Casa d'Espiritualitat

Hostatgeria

Casa de Reunions

Casa de Convivències

Eucaristia

Pregària

Capacitat Diürna

Capacitat Nocturna

Jardí o bosc

Camps d'esport

Piscina

Xerrada del bisbe durant la missa crismal

LA SEU D'URGELL.— El 9 d'abril, dilluns sant, el presbiteri diocesà, presidit pel bisbe d'Urgell, Mons. Joan M. Alanís, es va reunir a la Seu d'Urgell per celebrar la tradicional jornada sacerdotal, participar en la missa crismal i renovar les promeses sacerdotals. Enguany, va ser el mateix bisbe Joan el que va dirigir la tradicional xerrada al presbiteri. El bisbe va comentar als preveres la forma amb què la Santa Seu proveirà la diòcesi amb el nomenament d'un bisbe coadjutor. L'edat del bisbe i la responsabilitat del copríncipat d'Andorra han determinat la decisió, que podria fer-se efectiva a finals d'any. En la segona part de la xerrada, desenvolupada amb un to familiar i confidencial, el bisbe va explicar alguns temes actuals d'interès per als preveres, n'hi ha que han aparegut als mitjans de comunicació.

En la concelebració de la missa crismal es va fer memòria dels tres preveres diocesans morts darrerament: Candi Cava (29-10-2000), Maurici Cirera (4-11-2000) i Jaume Besolí (3-3-2001).

Durant el dinar de germanor es va retre homenatge als preveres que enguany celebren el 50è aniversari de la seva ordenació sacerdotal: el bisbe Joan Martí, Sebastià Bonjorn, Manuel Farré, Josep Isus, Josep Llorens, Roc Pallarès, David Prior, Domènec Sangés i Josep Tolosa. Enguany, entre el presbiteri diocesà no hi ha cap sacerdot que celebri les noces d'argent de la seva ordenació, fet que ja fa present la crisi vocacional. En acabar la diada, els arxiprestos van prendre les àmfores amb els sants olis per repartir-los a les parròquies i ser utilitzats en l'administració dels sagraments. (A.M.)

U
R
G
E
L
L

TORTOSA

Cinc actituds sacerdotals

TORTOSA.— El dimecres de Setmana Santa un centenar de preveres del presbiteri diocesà es van reunir a la catedral amb el seu bisbe, Mons. Xavier Salinas. Hi van participar religioses, tots els seminaristes i novícies i laics qualificats de totes les comarques. Calia consagrar els sants olis per als sagraments i, d'altra banda, els concelebrants havien de renovar les promeses de fidelitat sacerdotal. Alguns preveres hi aportaren un valor afegit: sis celebraven els seus cinquanta anys de sacerdoci.

L'eucaristia singular, celebrada a ritme contemplatiu, amb cant gregorià, monicions pertinents i un clima receptiu, va predisposar a rebre el missatge episcopal que fou llegit amb to comunicatiu. Cinc foren les actituds sacerdotals que els preveres amb el Poble de Déu havien de captar. La primera és que l'Església es visibilitza com a cos de Crist no en una institució humana i sí com un do de l'Esperit. La consigna era clara: en temps de crisi com el nostre, necessitem ulls de fe i

un cor místic per recrear una nova Església. En segon lloc, la missió dels preveres és ser una transparència del Crist; així seran més testimonis que mestres de teories. La tercera actitud és que, en renovar les promeses sacerdo-

tals de fidelitat, cal pensar, ara i aquí, en quina és l'herència que els més grans deixen al clergat jove. En quart lloc, cal preguntar-se com fer de l'Església un casal de comunió; cal trencar la burocràcia, teixir la unitat amb la co-

munió i dir no al capellà solitari. En cinquè i darrer lloc, cal que els sacerdots es deixin acompanyar, assessorar i compartir la missió apostòlica amb els laics. És l'hora dels seglars amb la funció pròpia que els correspon en el cos

eclesial.

L'any 1951, quan es va inaugurar el Seminari, impulsat pel bisbe Moll, es van ordenar catorze preveres. Així ho va recordar el primer de la llista: Mn. Alba Berenguer, en nom dels condeixebles.

Cal que els sacerdots es deixin acompanyar, assessorar i compartir la missió apostòlica amb els laics

El bisbe Salinas va advocar per impulsar la processó de l'Encontre.

D'aquella promoció, nou encara viuen, mentre que quatre són ja traspassats i un, secularitzat. Juntament amb Mn. Joan Baptista Alba Berenguer, els sacerdots Josep Albert, Joan A. Ballester, Josep Gonell, Cristòfol Suñé i Víctor Roca van rebre un lot de llibres com a expressió de felicitació del bisbe i dels presents. Cal remarcar que dels ordenats presents en la commemoració, dos provenien de la diòcesi germana de Castelló.

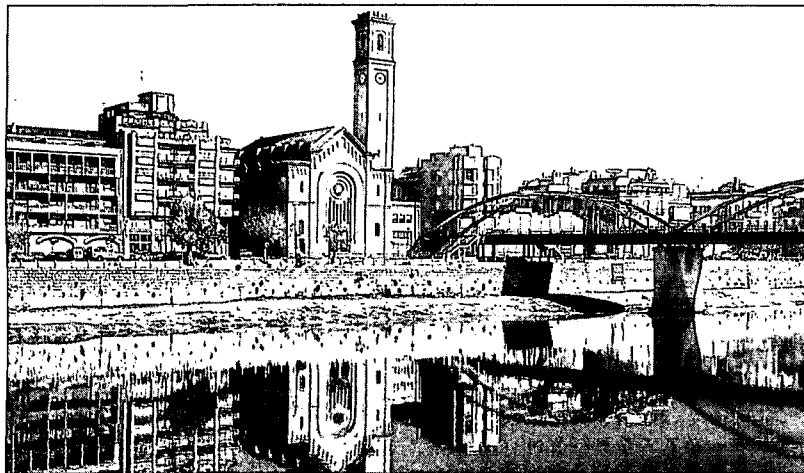
Una segona intervenció va ser la d'un seminarista del Major que en nom dels companys va convidar a l'ordenació com a diaques temporals de Xavier Margalef Jornet (13 de maig, 18 h, parròquia de l'Assumpció d'Amposta), Josep-Lluís Serrano Pentinat (20 de maig, 18 h, parròquia de Sant Jaume de Tivissa), David Arasa Burjals (3 de

juny, 18 h, parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Roquetes) i Fernando Palau Vicente (10 de juny, 18 h, parròquia de Sant Bartomeu de Benicarló).

Pel que fa al conjunt d'actes de Setmana Santa, la notícia amb més càrrega positiva podria ser, en primer lloc, la invitació que feu el bisbe Salinas en el pregó d'obertura de la Setmana Gran: «Em pregunto si, en aquest moment, no caldria impulsar entre nosaltres una processó per al diumenge de Pasqua que escenifiqués l'encontre del Crist Resuscitat amb la seva mare, que representa tota l'Església.» En aquest sentit, la processó de l'Encontre era pràctica popular a moltes parròquies i, com a botons actuals de mostra, es poden citar les d'Ulldecona, Santa Bàrbara, Mas de Barberans...

J. Blanc i Bahima

Solucions de justícia al Pla Hidrològic Nacional

El Pla Hidrològic Nacional afecta de ple les Terres de l'Ebre.

Allò més noticable de la missa pontifical del dia de Pasqua va ser, a part que la solemnitat mereixia més assistència de fidels, l'homilia del bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. En l'homilia, el bisbe va començar evocant l'antiga processó de l'Encontre, que es feia de bon matí a moltes parròquies. La coprotagonista n'era Maria amb uns dolors que esdevenen gloriosos.

Llegides les pregàries oficials pel degà, després Mons. Salinas en va afegir dues de plena actualitat i així digué: «Preguem, just avui que hi ha coincidència en la data de celebració de la Pasqua entre totes les confessions cristianes, també amb el món jueu, per tal que caminem vers la unitat ecumènica com volia Jesús.» Així mateix, va pregar

per la pau entre els palestins i els jueus a la terra de Jesús.

L'altra relativa sorpresa fou que al final, abans de la benedicció papal, quan el prelat es va dirigir a l'assemblea—hi eren presents les autoritats civils—, es va referir al Pla Hidrològic Nacional, que afecta de ple les Terres de l'Ebre. El bisbe va dir en substància: «Demanem a Déu que els responsables polítics d'aquest tema difícil trobin solucions de justícia per a les nostres terres i a la vegada solucions que expressin solidaritat amb la resta d'altres terres. Nosaltres posem al cim de tots els valors el respecte a la persona i ens sembla bé fins i tot la violència pacífica per defensar la dignitat de la vida integral que suposa també un component ètic.»

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

La construcció completa del santuari es va acabar el 1901.

100 anys del santuari de Maria Auxiliadora

El primer santuari dedicat a la península a Maria Auxiliadora va ser el que el 1901 inauguraven els salesians a Sarrià. Enguany se celebra, doncs, el primer centenari des de la seva consagració. Tant de temps ha donat lloc a una llarga història, plena d'entrebancs, però al mateix temps d'alegries, que ara es recorden de nou i per les quals la comunitat que regenta el santuari no pot deixar de sentir-se enormement agraïda.

El santuari de Maria Auxiliadora de Sarrià celebra el seu primer centenari. Va néixer amb el segle: 22 de juny del 1901.

Quatre noms propis personifiquen el principi de la seva història: Dorotea de Chopitea, viuda de Serra (1816-1891), la «mare» dels salesians de Barcelona; Juan Branda, primer director d'Utrera (1881) i Sarrià (1884); Felipe Rinaldi (1856-1931), segon director (1889) i primer inspector de la Tarraconense (1892) i Manuel Benito Hermida (1849-1928), primer salesià espanyol.

Projectat per l'arquitecte Enrique Sagnier y Vilavecchia (1858-1931), primer marquès de Sagnier (1923), constava de dues parts: una, posterior, per als interns (església interna) i una altra, anterior, per al públic (església externa).

La primera pedra la va beneir el bisbe de Barcelona, Dr. Jaime Català i Albosa (1835-1899), el 24 de maig del 1889. Però cinc mesos més tard, el 29 d'octubre, es va produir un canvi: Felipe Rinaldi substituïx Juan Branda en la direcció de l'Obra, el qual creu més urgent la construcció del Col·legi del Sant Àngel.

L'enfrontament entre Dorotea i Rinaldi va ser superat per l'elevada qualitat espiritual dels dos adversaris i per la identitat dels motius que els impulsaven: Dorotea va comprendre que el superior dels Salesians havia d'actuar lliurement en tot allò que ell entenia que redundava en bé de la Casa; i Rinaldi va comprendre també que l'amor que la senyora posava en l'ajuda dels salesians era autèntic, abnegat i del tot sobrenatural.

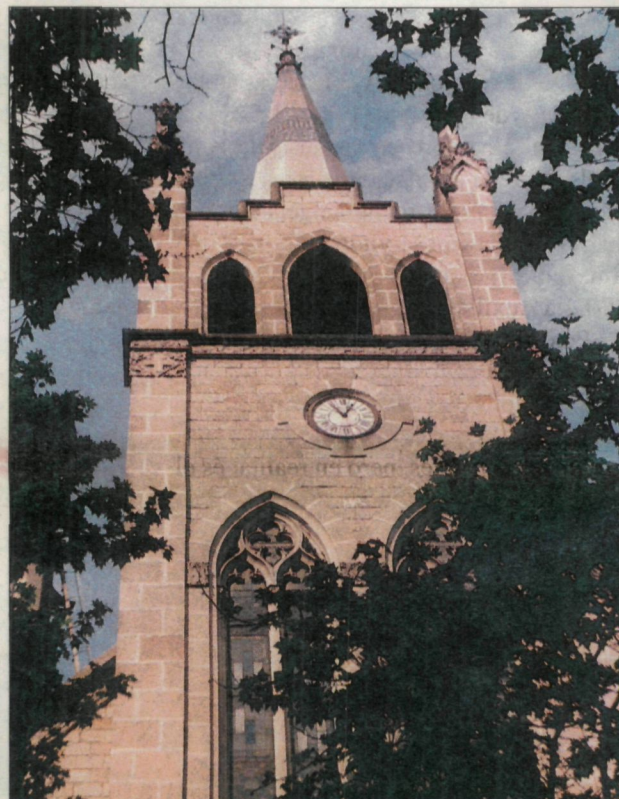
Les obres de l'església interna es van posar en marxa el 9 de març del 1891. Dorotea només en va poder veure els fonaments, i sense baixar del cotxe: era el dia 27 (Divendres Sant). Moria santament el 3 d'abril (primer divendres de mes).

PRIMERA INAUGURACIÓ DEL SANTUARI

El Butlletí salesià d'agost del 1892 descriu detalladament els primers passos del

La celebració del centenari es concentrarà sobretot el mes de maig, mes de Maria.

El santuari va ser erigit com a casa d'acollida espiritual de la joventut.

nou santuari: «El 28 de maig es va celebrar solemnement la inauguració de la primera església que s'hagi edificat a Espanya en honor de Maria Auxiliadora. L'Il·lustríssim

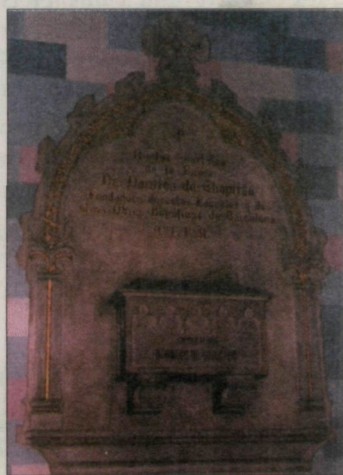
Sr. Bisbe va voler honrar aquesta festa amb la seva presència i beneir de grat l'església, això és, la part posterior ja acabada, perquè la resta s'anirà edificant a poc a poc a mesura que els donatius dels fidels ho permetin. (...) Tot el conjunt és devot, elegant i greu; però tindrà el seu veritable aspecte només quan Déu vulgui que desaparegui la paret que està darrere de l'altar major i de la Mare de Déu: això és, quan s'acabi tot el temple.»

Aquesta església es va deixar de fer servir el 1970, quan un incendi fortuït la va deixar en molt mal estat. Actualment ha esdevingut un auditori que, a través d'unes portes corredisses, pot servir com a complement del santuari.

El divendres 8 de juny del 1894, Felipe Rinaldi, inspector de la Tarraconense, va donar al Saló de l'Associació de Catòlics

de Barcelona una conferència que «va resultar un acte de molta satisfacció per als cooperadors i benefactors de les obres de Don Bosco. Amb paraula senzilla va fer una relació de les cases que tenen fundades a Sarrià i Hostafranchs (Rocafort) (...) A la

casa de Sarrià —va dir— els tallers van tenir un desenvolupament i millores molt importants que van permetre augmentar el nombre dels asilats, fins a tal punt que, com que l'actual capella de Maria Auxiliadora (església interna) era insuficient, va caldre

Sepulcre de Dorotea de Chopitea.

AGENDA DEL CENTENARI

28, 29 i 30 d'abril: Peregrinació a Lourdes.

10 de maig: Concert del Centenari, a les 21.00, al santuari.

12 de maig: Celebració dels màrtirs salesians.

—A les 18.00, al teatre, evocació dels màrtirs.

—A les 20.00, al santuari, eucaristia solemne presidida per Mons. Ricard M. Carles, cardenal arquebisbe de Barcelona.

15 de maig: Inici de la Novena de Maria Auxiliadora.

18 de maig: Celebració del sagrament de la Confirmació, a les 20.00, al santuari.

19 de maig: Festa a l'aire lliure, a les 21.00, al pati del col·legi del Sant Àngel. Actuació del musical «2.000 anys després».

24 de maig: Festa de la patrona del santuari i de la parròquia.

—A les 19.00, homenatge processó a Maria Auxiliadora pels patis de l'Obra Salesiana.

—Celebració eucarística solemne i benedicció de Maria Auxiliadora.

—Benedicció de l'estàtua del beat Felipe Rinaldi, promotor del santuari i tercer successor de Don Bosco.

—Vídeo del centenari, estampa de la imatge i revista del centenari.

9 de juny: Excursió de la comunitat parroquial a Poblet.

Tota la família salesiana celebrarà joiosa el centenari.

començar la construcció de la part de la mateixa dedicada al públic» (BSE, agost 1894).

SENSE TREURE EL PA AL POBRE

I el desembre del 1898 Rinaldi tornava a insistir en una circular: «Al costat d'aquestes fundacions noves han crescut les ja existents, de forma que (...) a la Casa de Barcelona (Rocafort) es va posar la sopa per als pobres i alumnes que a les nostres cases acaben el seu aprenentatge, i a Sarrià s'han continuat fent servir les almoines que arribaven a fi i efecte d'acabar l'església de Maria Auxiliadora.

»Però això no és res en comparació amb tot el que s'ha hagut de fer per alimentar i vestir els molts centenars d'infants que no poden pagar. El que es menja no es veu com les obres dels paletes, però en realitat és el que ocasiona més feina als directors: i és natural, perquè les obres dels edificis es poden suspendre, mentre que als infants ni un sol dia se'ls pot treure o disminuir el menjar. Cal que creixin obrers robusts, si han de practicar el que amb tanta cura els anem ensenyant.

»(...) I ara, què farem en el nou any — 1899 —, que tan poc falaguer se'ns ofereix? (...) El nostre desig seria socórrer tots els infants pobres, instruir-los a tots, fer-vos bons a tots; però els desitjos no es compliran sense mitjans, i nosaltres acudirem a la caritat pública, i en la mesura que els bons corresponguin, desenvoluparem els nostres propòsits.

»Tampoc no abandonarem els treballs de l'església de Maria Auxiliadora: nosaltres sentim la necessitat de trobar-nos dintre de l'església acabada, perquè fa deu anys que el nostre Sr. Bisbe va beneir la primera pedra (24 de maig del 1889) i aquesta és la Casa Central d'Espanya; això no obstant, deixem tot això a la pietat dels fidels, ja que creiem que no seria agradable per a l'Auxiliadora dels Cristians que el seu santuari tragués el pa a la infantesa abandonada o al pobre» (BSE, març 1899).

Aquestes paraules de Rinaldi no necessiten comentari i defineixen el que va ser i va representar el santuari de Maria Auxiliadora de Sarrià.

La benedicció va tenir lloc el 22 de juny del 1901. El Butlletí Salesià acabava la ressenya amb aquestes paraules: «No hem de concloure sense adreçar una paraula a l'incansable Sr. Director de Sarrià, D. Manuel B. Hermida, que tant s'ha sacrificat i se sacrifica: no s'ofengui la seva modèstia si li diem amb un cooperador: aquest Sr. Director és un sant, perquè veient l'església que

s'acaba d'inaugurar sorgeix la idea que només la pregària d'un sant pot haver arribat al cel perquè Déu, per mediació de Maria Auxiliadora i del nostre estimat fundador, hagi mogut tants cors com són necessaris per reunir sumes tan grans.»

Si recordar és reviuire en el cor i amb el cor, aquest ha estat el desig d'aquest article. Recordar els inicis històrics del nostre santuari, per reviuire la fe i l'esforç tenaç d'aquelles persones que el van fer possible. És l'admiració d'uns fills que, contemplant la grandesa espiritual dels seus grans, es comprometen a seguir-los i superar-los, perquè la «família» prosperi.

Rafael Casasnovas, s.d.b

ENTREVISTA AL P. JOAN FANER, s.d.b., RECTOR DE MARIA AUXILIADORA

«Don Bosco va ser l'apòstol de Maria Auxiliadora»

—Com es viu a la parròquia aquest gran aniversari del santuari?

—Amb molta expectació perquè Maria Auxiliadora té molta devoció a Catalunya i a tot Espanya. De fet, aquest és el primer santuari dedicat a Maria Auxiliadora a tota la península. Volem, a més, que no tingui només la dimensió festiva, sinó també la de solidaritat, donant suport a diversos projectes dedicats a la joventut en situació de risc social.

—Què representa Maria Auxiliadora per a vostès?

—Maria Auxiliadora suposa sobretot la presència materna de Maria en moments que la fe es troba en situació de risc. Don Bosco va ser, pràcticament, l'apòstol de Maria Auxiliadora. Podem dir que va ser ell qui va iniciar aquesta devoció, en moments difícils per a la fe i per a l'Església, com els d'ara. I és que la invocació de Maria Auxiliadora en moments difícils atorga una força i una gràcia especial.

—Què li atorga la categoria de santuari?

—Els salesians, i especialment la senyora Dorotea, volien construir a Barcelona la mateixa estructura que Don Bosco va fer a Torí. El santuari era enmig, i a banda i banda, envoltant-lo, els estudiants i les Escoles Professionals. L'església, doncs, és enmig de tot, presidint el que Don Bosco concebia com la gran casa d'acollida de formació integral de la joventut.

—Com es manifesta actualment la devoció a Maria Auxiliadora?

—Sobretot amb la gran festa del 24 de maig, dia de Maria Auxiliadora. De fet, tot el mes de maig és el gran mes de la Mare de Déu i nosaltres, al santuari, no deixem de celebrar-ho amb tota mena de luxes. I enguany amb més raó encara. Cada dia 24, a més, al voltant de Maria Auxiliadora celebrem una trobada parroquial oberta als devots d'aquesta advocació, on fem una posada en comú i celebrem plegats l'eucaristia. La devoció continua molt viva en tota la família salesiana, com una cosa molt pròpia del carisma de Don Bosco.

Goigs de Maria Auxiliadora del santuari de Sarrià

*Mare del poble de Déu,
dels teus fills ets protectora.
Au, cantem tots a Maria
a Maria Auxiliadora.*

Quan el món es va crear
Déu va fer una profecia:
Un rebrot de Tu vindrà
per vèncer el Mal, oh Maria.

Com Judit ets valentia,
com Ester, encisadora.
Au, cantem tots a Maria
a Maria Auxiliadora.

Noia alegre a Natzaret,
Gabriel, l'àngel, t'anuncia
que de Tu naixerà el Sol,
el teu Sí ens durà la Vida...

Jove mare del Messies,
quan Herodes perseguia
al teu Nen i a tots nosaltres.
El teu braç el protegia.

Au, cantem tots a Maria...

El teu cor en el Calvari,
ja ho deia el vell Simeó,
una espasa el traspassà,
morat lliuri de dolor.

I agafada de tes mans,
com un nou tendre infantó,
neix l'Església militant,
amb t'auxili i oració.

Au cantem tots a Maria...

Ta victòria és a tothora,
no tan sols allà a Lepant.
Lluites sempre al costat nostre
com Auxili en els parany.

Dels cristians Auxiliadora,
ara ho diu la Lletania.
Santa Verge de les verges,
Causa de nostra alegria.

Au, cantem tots a Maria...

Trencaràs tu les cadenes,
ans l'Església ha de ser lliure.
Quan fou pres Pius Setè,
tu la fe faràs reviuire.

Nova festa instituïda,
per l'Església en temps de pau,
la gran festa de Maria,
el vint-i-quatre de maig.

Au, cantem tots a Maria...

Ets consol, presència, auxili,
mare forta en el dolor.
Si la nau de fe trontolla,
cerca el teu port salvador.

A Valdocco fas de mare de Joan Bosco,
Bosco el sommiador.
Ell dirà que estima els joves
i "Maria ho ha fet tot".

Au cantem tots a Maria...

Al Santuari avui venim
amb els cants que el cor entona.
El teu amor fa florida
a Torí i a Barcelona.

Mare que ens dones al Crist,
gràcies sempre, Auxiliadora.
El cristians, aquí, a Sarrià
t'invocuem com a Patrona.

*Au, cantem tots a Maria
a Maria Auxiliadora.*

L
L
E
I
D
A

55 anys dels Portants del Sant Crist de Sant Llorenç

LLEIDA.— Prop de 2.000 lleidatans van participar el Divendres Sant en el viacrucis interparroquial organitzat per les cinc parròquies de l'arxiprestat de la Seu Vella de Lleida (Sant Martí, Sant Andreu, Sant Llorenç, el Pilar i Santa Maria Magdalena) i que pujà a les 9 del matí des de Sant Martí a la Seu Vella.

Els fidels van acompanyar en el camí de la creu el Sant Crist de l'Agonia del Cos de Portants de la parròquia de Sant Llorenç, que enguany complia el seu 55è aniversari. El cos, format avui per 23 lleidatans encapçalats pel seu venerable (des de fa 22 anys ho és Jaume Cabrera), va ser fundat l'any 1946 i des d'aleshores té un protagonisme singular en la Setmana Santa lleidatana. Durant tots els diumenges de Quaresma celebra un viacrucis per l'interior del temple amb la seva venerada imatge, alhora que participa en les dues processons de la Setmana Santa de Lleida, la dels Dolors el Diumenge de Rams i la de la Sang, o del Sant Enterrament, el Divendres Sant.

El passat Diumenge de Rams el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir una eucaristia amb motiu del 55è aniversari dels Portants, alhora que el cos va participar en la VI Trobada de Cossos de Portants del Sant Crist de tot Catalunya celebrada el 31 de març al Vendrell. El dissabte 21 d'abril passat van aplegar-se en una sopar de germanor.

El mateix Divendres Sant es van celebrar quatre viacrucis més, que, organitzats per diversos arxiprestats, van recórrer la ciutat de Lleida. A les nou del matí,

sortia de la parròquia del Carme l'organitzat per l'arxiprestat del Centre, que va fer escala a Sant Joan per acabar a Sant Pere. Mitja hora més tard, va tenir lloc el viacrucis celebrat per les parròquies de Santa Teresa Jornet i de la Sagrada Família al recinte dels Camps Elisis. És tradicional que el bisbe de la diòcesi participi cada any en un dels quatre viacrucis organitzats a Lleida, i en aquesta edició va ser el torn de les parròquies de Santa Teresa Jornet i de la Sagrada Família.

A dos quarts d'onze, va tenir lloc el viacrucis organitzat per la parròquia de Sant Pau del barri de la Mariola, amb la imatge del Natzarè, mentre que un significat especial va tenir el celebrat a la Partida de Butsenit, pels camins de l'Horta de Lleida. Cal destacar enguany la gran afluència de fidels en tots aquests via crucis celebrant el camí de la creu.

Jordi Curcó

Foto: Jordi Curcó

Els Portants davant la Porta dels Fillols de la Seu Vella en el viacrucis del Divendres Sant.

Més de 130 persones van celebrar la Pasqua Jove

VIC.— La celebració de la Pasqua Jove a Vic va reunir més de 130 persones, a les instal·lacions de Sant Tomàs, en el cas dels joves, i al Seminari de Vic, que va acollir les famílies. Aquest any la particularitat va ser que els adults van triplicar el nombre de joves. A més de les celebracions litúrgiques, les vetlles de pregària i una celebració dedicada al perdó, la Pasqua Jove va oferir l'oportunitat de participar en tallers, sobre la *Interiorització*, *Cantar*, *una nova manera de pregar*, *Taizé* i *Olinda* o *l'Adopció* i *l'acolliment*.

També es va poder gaudir d'una visita turística guiada a Vic. Mentre els adults i els joves participaven als tallers, els infants van realitzar activitats per grups d'edats. Les celebracions litúrgiques van anar a càrrec dels pares claretians Joan Soler i Màxim Muñoz. (F.A.)

V
I
C

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 300.000 ptes.
facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 150.000 ptes.
facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER
per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

Lleida

L'Associació Joana Jugan es constitueix a Lleida

■ Un matrimoni fa el seu compromís amb les Germanetes dels Pobres

LLEIDA.— El proper dia 1 de maig, en el decurs de l'eucaristia que tindrà lloc a la capella de la residència d'ancians Joana Jugan de les Germanetes dels Pobres, els esposos Mariano Nicuesa i Maria Vilardell, després de gairebé un any de preparació i formació, faran el seu

compromís públic a Déu d'incorporar-se com a laics a l'Associació Joana Jugan, amb aquestes paraules: «Ens comprometem a servir-vos amb alegria i amor en les persones dels ancians, seguint l'exemple d'humilitat i confiança que Juana Jugan ens va deixar.»

Amb aquest acte es constituirà oficialment a Lleida l'Associació de seglars Joana Jugan, que ofereix als laics, homes i dones a partir dels 18 anys, l'oportunitat de compartir l'espiritualitat de les Germanetes dels Pobres, de participar en la seva missió apostòlica d'hospitalitat envers els ancians pobres i de contribuir a donar a conèixer el testimoni de la seva fundadora.

La nova superiora de les Germanetes dels Pobres de Lleida, la mare Maria Isabel, que ha substituït recentment la mare Judith, ha manifestat la seva satisfacció perquè Lleida sigui també seu d'aquesta associació. «Joana Jugan considerava l'hospitalitat com un servei fra-

tern humil que unia en una mateixa família germanetes, persones grans i col·laboradors laics desitjosos de servir Crist en la persona de les seues germanes. L'associació és una resposta actual a aquesta visió profètica de la nostra fundadora», explica.

Els membres de l'associació es caracteritzen per voler viure l'hospitalitat amb les persones grans i pobres, si bé poden oferir el tipus de compromís i de col·laboració al qual se sentin més cridats, segons les seves possibilitats i obligacions familiars o professionals.

La superiora de Lleida, que confia que seran molts més els que seguiran els passos del matrimoni Nicuesa-Vilardell,

diu que l'associació està oberta a tots aquells que desitgin donar una vitalitat més gran a la seva fe cristiana, tot compartint amb ellès —les germanetes— el compromís apostòlic de servei als ancians pobres. El laics que entren a l'Associació Joana Jugan han de passar un període inicial de formació abans de realitzar la seva promesa que hauran de renovar cada any.

«Fer feliços els pobres; tot es troba aquí.» Aquestes paraules de Joana Jugan, les seves religioses les volen viure avui amb el suport i la col·laboració dels membres de l'Associació Joana Jugan, que és ja una realitat a la casa de les Germanetes a Lleida.

Jordi Curcó

HERMANITAS DE LOS POBRES

ASOCIACIÓN
JUANA
JUGAN

"Con las Hermanitas,
al servicio de los Mayores"

Fullet informatiu de l'Associació
Joana Jugan.

Tríduum itinerant de la Confraria de Montserrat

LLEIDA.— La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida ha organitzat de nou el Tríduum en honor a la patrona de Catalunya i amb caràcter itinerant, tal com ja va succeir en l'edició de l'any passat, quan Castellans, a

afirma el director de la confraria i rector de Torres de Segre, mossèn Xavier Batiste.

El Tríduum es va iniciar el dimecres dia 25 d'abril, a les vuit del vespre amb una eucaristia a l'església de Juneda celebrada pel P. Jaume Sidera i Plana, claretia. «Amb aquesta celebració a Juneda volem recordar i homenatjar un noi que va viure la vida cristiana d'una manera adulta en la Federació de Joves Cristians de Catalunya. L'11 de març a Roma el papa Joan Pau II ens el va posar com a jove model universal de vida cristiana. Per això hem escollit la parròquia de la Transfiguració del Senyor de Juneda, on l'ara beat Francesc Castelló aprengué les primeres passes en el camí de la fe i on sa mare va fer de mestra», explica mossèn Batiste.

El segon dia serà a la parròquia de Sant Antoni Maria Claret, al barri de Balàfia, confiada als Pares Claretians. «Aquest sant va sembrar amor a Crist i a Maria a les terres nostres. Alguns, quan érem petits, també vam aprendre, a l'antiga església dels claretians al carrer la Palma i ajudats pels missioners del Cor de Maria, a estimar la Mare, mentre Francesc Castelló, a prop d'allí, atenia els petits del Canyeret. Ja ho veieu: la família dels cristians arrela la seva fe en una història i aquesta fe creix quan no perd les arrels», comenta el director de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida.

Els actes organitzats per la confraria

tindran la seva culminació el divendres dia 27 d'abril, festa de la patrona de Catalunya, a les vuit del vespre a la catedral de Lleida, amb una solemne concelebració eucarística que serà presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta. Durant tota la jornada, centenars de lleidatans passaran pel cambril de la Morenta al seu altar a la catedral per oferir-li flors i pregar davant la imatge, en una inacabable filera de fidels. Les escoles tindran el seu protagonisme pel matí, amb l'ofrena escolar. El dilluns dia 30 d'abril, a dos quarts de vuit del vespre, a l'altar de la confraria tindrà lloc una mis-

sa pels confreres difunts.

La confraria ha anunciat també que de Bell-lloc i Torres de Segre sortiran autocars el dia 26 per anar a Montserrat i participar al vespre en la Vetlla de Santa Maria. Alhora informa de les dates assenyalades per al romiatge que cada any s'organitza per anar a Montserrat, que en aquest 2001 han estat assenyalades del 9 al 16 de juliol.

Properes aquestes celebracions, la confraria ha tret al carrer el número 10 del seu periòdic, que amb el títol *El Matí* s'edita com a mitjà de comunicació entre els confreres. (J.C.)

Imatge de la Morenta de l'ermita de Montserrat de Castellans (Garrigues).

les Garrigues i amb una ermita dedicada a la Mare de Déu de Montserrat, i l'església de Montserrat, a la partida del mateix nom a l'horta de Lleida, van acollir el Tríduum. «Amb aquest gest volem recordar que la confraria és de les Terres de Lleida i aquestes no són sols la ciutat, sinó també els pobles»,

TERRA
PELEGRINATGE

SANTA
AL PAÍS DE JESÚS

Amb els franciscans, custodis dels Llocs Sants

Vol regular - Hotels i residències religioses - Pensió completa

VISITANT: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumran, mar Morta, Tabor, llac Tiberiades, Natxaret, Cafarnaüm, etc.

Dates:

del 9 al 16 de maig
del 18 al 25 de juny
del 11 al 18 de juliol
del 16 al 23 d'agost
del 7 al 14 de setembre

Altres pelegrinatges:

del 27 de maig al 5 de juny
(Ruta de sant Pau - Turquia)
del 30 de juliol al 9 d'agost
(Sinaí - Jordània - Terra Santa)
del 4 al 13 de setembre (Ruta de S. Pau - Turquia)
del 10 al 19 d'octubre (Jordània - Síria)

Inscripcions i informes:

Delegació de Terra Santa, c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona
Tel. 932 092 090 / 932 092 388 i Fax 932 022 757

Barcelona

Mn. Jarque: testimoni de cinquanta anys de sacerdoci

■ Va ser vicari de Capellades entre els anys 1951 i 1953

CAPELLADES.— El 4 de març passat vam assistir, amb els germans Sabaté «del forn» i les seves esposes, a la missa jubilar d'acció de gràcies que se celebrà a la capella de la Casa de la Santa Creu de les Germanes Hospitalàries amb motiu dels cinquanta anys de l'ordenació com a prevere de l'Església de Barcelona de Mn. Joan E. Jarque i Jutglar, *capellanus suae sanctitatis* i canonge de la catedral de Barcelona.

Mentre contemplo Mn. Jarque, antic vicari de Capellades entre 1951 i 1953, acompanyat de deu sacerdots més, el bisbe Jaume Traserria i més de 500 assistents expectants, em pregunto què deu passar pel seu cap en aquests moments.

Mancat d'informació de primera mà en aquest moment i tal vegada per deformació del *flash back* cinematogràfic, m'agrada imaginar un jove prevere cinquanta anys enrere, amb la sotana de rigor en aquells moments, esperant el cotxe del Tino a l'estació del poble on l'han assignat, i em vénen a la ment *Diario de un cura rural, La farisea, La guerra de Dios, Don Camilo...*

Ell encara creu que arriba a un poble. No trigarà els capelladins a fer-li saber que Capellades és una vila i demostrarà haver-ho après quan, dos anys més tard, en un pregó a la plaça de missa digui que la singularitat d'aquest municipi li ve d'estar prou allunyat; a prop, però no a tocar, tant d'Igualada com de Barcelona.

Probablement a l'estació fa fred, l'any està finint i el mundu del seminari descan-

panorama i entren a la vila. Comença a veure les primeres persones al voltant d'un petit estany. «La bassa», li diu el Tino. És el seu poble: l'esdevenidor comença ara. Pensa també el vicari, mentre s'acosten a la plaça de missa, en com serà la seva primera parròquia, l'església, els feligresos...

Ha passat poc temps des de la fi de la guerra civil: només dotze anys, encara que per a ell siguin gairebé la meitat de la vida. Va entrar al Seminari als 11 anys. Mentre col·loca les seves coses a l'armari recorda l'àvia Pepa, de Sant Feliu, el mestre Llopis, del Centre Moral de Gràcia, i per damunt de tot, la seva mare, Teresa, a la postguerra atinent el *colmado* que té la família a Gràcia (c/ Torrent de l'Olla). Allà va néixer el 1927 (l'any Lindberg).

Un client de l'adrogueria que sap que Joan, el marit de la Teresa, va ser assassinat durant el conflicte, li diu que li queda un fill per a revenja. Ella li respon: «Som cristians; hem de perdonar.» Joan-Enric, ara amb 73 anys, ho recordarà vivament i ho dirà quan li pertoqui parlar a la seva missa jubilar. Hem tornat al present: som el 4 de març del 2001.

Tornem a Capellades. M'imagino que li devien explicar al vicari recentment arribat que a la caserna de la guàrdia civil, anys abans que ell arribés, hi havia un guàrdia que es deia Tejero, que anava amunt i avall del poble amb el seu cavall blanc i feia que els homes i les dones anessin separats i per torns a la flamant piscina de 33 m de llargada: la piscina blava. «L'aigua mai no mancarà a Capellades.» També això devien dir-li hi.

Va ser a Capellades uns dos anys, però l'empremta que deixà és important. Sembla que va marcar una època i va dinamitzar la comunitat d'aquells joves que avui són avis en molts casos. Va ser la generació dels actuals avis: Fermí Guasch, de la pastisseria; Josep Codina, de Codina SA; Josep Soterias, de Tallers Soterias; Jordi Sabaté, del forn i Ràdio Capellades; Josep Costa Solé, el pintor cronista del poble; Martorell, dels queviures del mateix nom; Joan Costa, ànima duran tant de temps de la piscina blava; Ton Font, fundador del grup teatral Els Joglars; Ros Màrbà, director de l'orquestra de Barcelona; Maria Teresa Massaguer; Josep Maria Guasch, i

els inoblidables Rosic, Josep Altarriba...

A tots ells els veig ara en una vella fotografia de La Joia Capelladina: un jove i novíssim Jarque presideix des del centre al costat de l'inefable Rosic. La Joia Capelladina era un grup d'espectacles que es va muntar amb el suport del vicari a proposta d'un grup de joves capelladins que van veure un espectacle a Igualada. La foto me l'ha deixada Guillem Guarro —el més petit de tots—, que ara passa cada diumenge al costat de la bassa amb la seva aferris-

Amb la celebració dels cinquanta anys de sacerdoci s'ha cobert un cicle.

sada defensa de l'aquífer Carme Capellades. «La bassa!», que el Tino va dir a Mn. Jarque.

La història perdura a les fotos per sempre i és a les fotos que ha quedat el testimoni de la seva breu estada: excursions, una vella camioneta (matrícula B-18098), esquiànt, a la Lliga, a la comitiva que va anar a visitar el primer portaavions americà arribat a Barcelona, etc.

Llevat a la massa?, sacerdot postconciliar *avant la lettre*? En el seu moment, Joan intervindrà al mateix Concili Vaticà II com a consiliari de Pax Romana. D'aquells dies recorda una taula molt llarga, a la casa generalícia dels jesuïtes a Roma. Hi estava assegut un cardenal polonès molt jove, de nom Karol Wojtyła, que molts anys després i ja com a Papa li va dir: «La premsa catòlica i el Papa han de ser aliats.»

Com passa el temps! L'homenatjat recorda que al Seminari eren una trentena de joves il·lusionats; «una mena d'onada que avança», «revolucionaris per a l'època». Copiem d'una entrevista que Mons. Jar-

que va concedir a *Catalunya Cristiana*: «El dia mateix de l'ordenació, en lloc d'ordenar-nos amb la tradicional casulla de guitarra, ho vam fer per primera vegada amb la gòtica. El bisbe Modrego no ho sabia i en desplegar-les va exclamar: *Pero, ¿qué es esto?*»

La vida continua. El vicari ha de deixar Capellades per seguir la seva vocació: Bad Godesberg, la Torrassa, Barcelona, Friburg, Roma, Ginebra, una altra vegada Barcelona, Capella Sant Jordi, París, Borgonya, Terrassa, catedral de Barcelona i en aquest moment la dita Casa de la Santa Creu de les Germanes Hospitalàries de la Santa Creu que avui l'acull i on, precisament, s'ha celebrat la missa jubilar. Què fa un sacerdot com ell passant per tots aquests llocs i institucions?: fundar, col·laborar, promoure i, per sobre de tot, obeir.

A monsenyor, des que el 1972 va ser nomenat secretari general de la Unió Catòlica Internacional, li agrada que li diguin *mossèn Jarque*. Val a dir que ha estat aparentment una mena de «cul d'en Jaumet», segons ell mateix diu, però mai no ha decidit ell els canvis de la seva vida. El trobem als Minyons Escoltes de Catalunya, a l'Escola del Mar, a l'Escola Betània, a la Coral Sant Jordi, al Moviment Internacional d'Intel·lectuals Catòlics, a Pax Romana, a la Cúria Romana, a la Unió Catòlica Internacional de la Premsa, a la Conferència de les Organitzacions Catòliques Diocesanes...

De tots aquests llocs i havent sigut especialment feliç a Pontons, Capellades i Vezelay, reconeix que la parròquia de Pontons, on va estar set anys, és l'únic lloc que ha pogut considerar casa seva; a la resta, declara en una entrevista a *Catalunya Cristiana*, hi ha estat de rellogat.

Des d'aquesta publicació i com a «col·legues» hem de fer una especial menció del nostre personatge: va fundar la revista *Catalunya Cristiana* ara fa vint-i-dos anys (maig del 1979) amb Mn. Francesc Malgosa. La publicació ha sobre-

passat els 1.000 números, és editada en català i castellà i és un mitjà comú per a totes les diòcesis catalanes un cop acabada de néixer la democràcia. Cal dir que en aquesta organització va restar catorze anys com a director, demostrant, d'aquesta manera, que també sap estar-se quiet.

La missa jubilar acaba i s'inicien els parlaments. Aquell Joan que fora escolà de Sant Felip Neri, en acabar definitivament l'acte, invita tots els assistents a compartir el dinar. Més tard, s'acomodarà de tothom un per un i al final de la llarga jornada, satisfet, però cansat, es retirarà a la seva cambra. Un cicle s'ha cobert. Les fites i el ritus són importants. Tanca els ulls, una etapa ha quedat definitivament segellada, però demà el vicari, el mossèn i el monsenyor, tant se val, començarà una altra vegada. Pensa que realment la seva vida ha estat apassionant i ha fet moltes coses. Considera, però, que d'altres al seu lloc tal vegada ho haurien fet més bé.

Francesc Fernández

Val a dir que ha estat aparentment una mena de «cul d'en Jaumet», segons ell mateix diu, però mai no ha decidit ell els canvis de la seva vida

sa a terra amb una vella corretja tot al voltant. Abans d'aquest destí ha estat a Nostra Senyora de Núria, Sant Bernat Calbó i Sant Joan M. Vianney de Barcelona. I fa pocs mesos (1 abril 1951) va celebrar la primera missa solemne al Reial Monestir de Nostra Senyora de Pedralbes, amb el testimoni del matrimoni Alegre i fent el sermó de missa nova Narcís Jubany. Ara, i fins que algú no decideixi una altra cosa, aquest és el seu poble; perdó, la seva vila.

El cotxe del Tino arrenca i puja per la petita carretera amb revolts que porta al poble. Els arbres a esquerra i dreta —«les esquerres i les dretes», pensa— quasi junten les seves branques allà dalt, formen tot plegat com un túnel. Aviat s'aclareix el

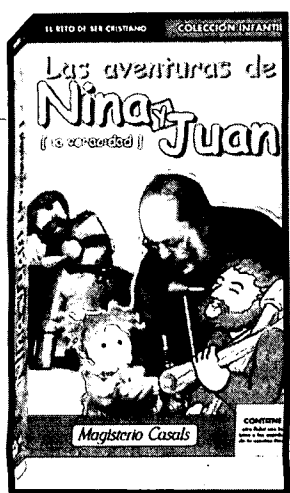
PREU
LLANÇAMENT
2.200 Pts.

Vídeos

d'educació cristiana

Ja a la venda els 5 primers vídeos de la col·lecció:

“El reto de ser cristiano”

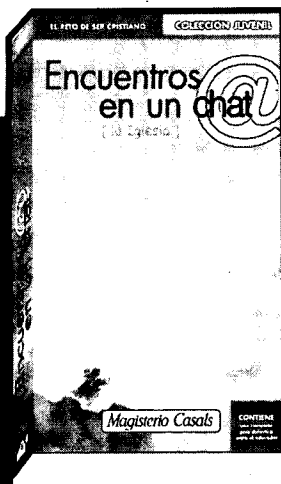

COL·LECCIÓ INFANTIL

Las aventuras de
Nina y Juan
[la virtud de la veracidad]

Nina és una titella capaç de fer sortir de polleguera qualsevol, i com que val més escarmentar per accions d'altres, en Juan li explica tres històries de nens mentiders: la llegenda del nen matadracs, el conte del llop, i la història del pagès i la destal.

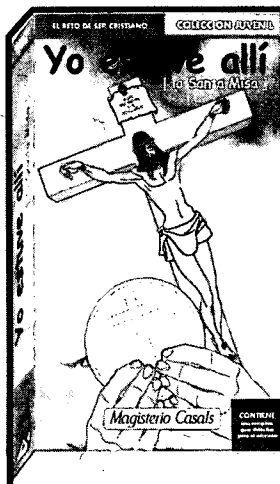
Fet amb dibuixos animats, plastilina i titelles.

COL·LECCIÓ JUVENIL

Encuentros
en un **chat**
[la Iglesia]

Dos joves científics van descobrir què és l'Església. I ho fan a través d'Internet, guiats per les indicacions d'un ciberamic ben misteriós.

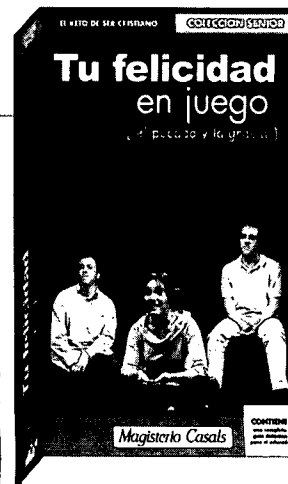
Yo estuve allí
[la Santa Misa]

La Missa és una finestra en el temps que em trasllada al Calvari, fa 2000 anys, per ser present als peus de la Creu. No es una pel·lícula... és la realitat!

Comienza una
nueva vida
[la Confirmación]

L'Alberto creu que la Confirmació és un sagrament de segona categoria. Per això se li apareix el seu Àngel Custodi i li explica la veritable història de la seva vida: com Déu l'ha vist des del moment que va néixer i com espera que es decideixi a ser un cristià de veritat.

COL·LECCIÓ SÈNIOR

Tu felicidad
en juego
[el pecado y la gracia]

Debat sobre el bé i el mal entre un grup de joves i un professor. Un tema fonamental en la vida, del qual se'n poden dir moltes coses.

Durada de cada vídeo: 20-30 minuts

Cada vídeo conté, impresa, una guia didàctica per a l'educador, molt completa i original, amb preguntes per als alumnes, textos per completar les idees principals, orientacions pedagògiques i material per desenvolupar els debats.

Casals

Editorial Casals, S.A.
C/ Casp, 79
08013 Barcelona
Fax: 93 265 68 95

PER INFORMACIÓ I COMANDES
DIRIGIU-VOS A LA SEVA LLIBRERIA
O TRUQUI AL NUMERO:

902 15 82 86

Tarragona

Joves del Baix Penedès, en marxa per la solidaritat

EL VENDRELL.— Uns 750 joves estudiants de secundària de la comarca del Baix Penedès, pertanyents a quatre centres públics i tres de privats, van participar a la quarta edició de la Marxa de la Solidaritat, en resposta a la campanya endegada per l'organització Mans Unides, d'ajuda al Tercer Món.

El Consell Comarcal del Baix Penedès es va encarregar de posar a disposició dels centres docents participants els corresponents autocars per a la recollida dels estudiants de la zona i dur-los fins al punt de concentració, a la zona escolar del Vendrell, a dos quarts de deu del matí del 27 de març passat.

Un grup de professors va acompanyar els alumnes en la seva caminada per diversos camins, fins a arribar a la plaça de Coma-ruga. Van fer un recorregut total de deu quilòmetres. El temps primaveral va afavorir la marxa, que, des de l'inici fins al retorn, va tenir una durada de sis hores, amb una festa de cloenda que va tenir com a escenari el pavelló poliesportiu de l'Escola Pau Casals.

La tasca dels estudiants no es va concretar només en la caminada, atès que cadascun ja s'havia procurat un patrocinador que

Els joves van fer un recorregut total de deu quilòmetres.

pagués l'altruista quilometratge. Jordi Guibert, un dels organitzadors, ha declarat que «encara s'ha de fer el recompte de la recaptació, però com a indicatiu cal recordar que l'any passat es van recollir 850 mil pessetes». En qualsevol cas, sí que es va fer palesa la solidaritat dels joves estudiants que, pas a pas, van donar sentit al camí de la solidaritat, amb convicció i fent costat a un projecte humanitari.

Amb aquesta actuació, els joves, nois i noies del Baix Penedès, col·laboren en el projecte adreçat a finançar la construcció d'una escola de primària a Ruanda, amb deu aules, pressupostada en catorze milions de pessetes, per pal·liar el problema de l'escolarització en aquell país, que és l'objectiu de Mans Unides, a Tarragona, per a aquest curs.

Joan Boronat

URGELL

Núria Gispert parla de l'acció caritativa de Càritas

LA SEU D'URGELL.— El 6 d'abril, a la Seu d'Urgell, Núria Gispert, delegada episcopal i directora de Càritas diocesana de Barcelona, va pronunciar una conferència sobre el tema *De l'acció caritativa a la promoció social*.

Càritas diocesana d'Urgell havia invitat Núria Gispert a parlar al casal parroquial de la Seu d'Urgell. Va donar unes pinzellades sobre l'actualitat de la pobresa i va presentar l'acció de Càritas en la promoció social com la forma actual i eficaç de lluitar contra la pobresa i eradicar-la. Càritas tendeix a interessar-se particularment per l'eradicació de les causes de la pobresa que fan necessària l'atenció caritativa de l'Església.

Núria Gispert va ser durant disset anys regidora de l'Ajuntament de Barcelona i des de la joventut s'ha interessat pels temes socials. Va citar una frase d'un líder polític ja desaparegut: «El cristianisme ha d'agafar molts valors del cristianisme primitiu.» És casada, té tres fills i la seva família ha estat molt vinculada a l'espiritualitat del beat Mànyanet i als centres dels Fills de la Sagrada Família. Des del 1998 és directora de Càritas diocesana de Barcelona. (A.M.)

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf **BISBAT DE BARCELONA**

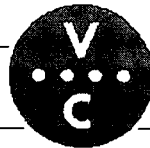
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa **BISBAT DE GIRONA**

104.4 FM Solsonès **BISBAT DE SOLSONA**

105.0 FM Alt Urgell (Ràdio Principat)

107.5 FM Andorra (Ràdio Principat) **BISBAT D'URGELL**

Vida Creixent

El consiliari diu...

Comunitat encarnada, no separada del món

La nostra comunitat s'ha d'encarnar realment en la vida social humana. La nostra comunitat, com l'Església, ha de ser solidària. Ha de viure «les joies i esperances, tristesses i angoixes dels homes d'avui, dels pobres sobretot i de tots els qui sofreixen» (GS 1).

La nostra comunitat no viu amb gent santa només, sinó que viu amb pecadors. La seva missió és saber trametre la Bona Notícia als pobres i als que sofreixen. «La comunitat, en efecte, està formada per homes agermanats en el Crist i conduïts per l'Esperit Sant en el seu caminar envers el reialme del Pare, i que han rebut el missatge de la salvació oferta a tothom» (GS 1).

Aquesta missió de donar la salvació als pobres és molt important. L'experiència de Déu que ens comunica Jesús no és una experiència purament interior i individual. Jesús es comunica filialment amb el Pare però, al mateix temps, fa que aquest Pare bo, ple de misericòrdia, regni entre els homes.

D'una banda, Jesús se sent Fill estimat del Pare. Però, al mateix temps, vol comunicar a tots els homes i en especial als més pobres i humils, la gràcia i la salvació. Com diu l'Evangeli de Lluc (4,18-19): «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit

per portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.»

Així a nosaltres els cristians ens exigeix administrar rectament els béns i procurar que els diners siguin per al servei de la vida. La nova evangelització ens demana no dissociar ser enviats als pobres i, al mateix temps, viure l'experiència de Déu Pare. Hem de procurar no rebaixar el cristianisme a una acció sociopolítica, i obrir-lo a la fe, que de Déu ho esperem tot.

Hem de viure allò de sant Ireneu: «*Gloria Dei, vivens homo; vita autem hominis, visio Dei.*» La glòria de Déu està en la felicitat de l'home, el pobre i l'oblidat; però la felicitat de l'home es troba en l'experiència mística de Déu.

Comunitat formadora de gent madura

Una comunitat que a més de ser encarnada, no separada del món, ha de ser una comunitat formadora i que vagi madurant.

No pot ser un grup tancat. La comunitat i el cristià

han de ser oberts a la societat i a tothom.

Els laics s'han de sentir de la comunitat, però al mateix temps han de ser laics madurs, que obligats a l'apostolat de l'evangelització en primer lloc els pertoca l'acció temporal. «El caràcter secular propi i peculiar dels laics. Pertoca als laics, per pròpia vocació, de buscar el Regne de Déu, a través de la gerència de les coses temporals que ha d'ordenar cap a Déu.» (LG 31).

La comunitat no es pot sentir superior als altres, ni pot ser competitiva, ni cercar el prestigi enmig del món. No pot marginar el petit o el pobre i no ha de seguir el corrent de la ideologia dominant.

L'acció temporal dels laics i de la comunitat constitueix un signe de pertinença a l'Església, sempre que ho facin conscients de les exigències de la Fe i vigoritzats amb les seves energies.

En qualsevol cas l'acció temporal dels laics ha de seguir uns criteris que podrien ser, per exemple, defensar el dret de les minories, el foment del sentit intern de la justícia a favor dels pobres i necessitats.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

GIRONA La XI Jornada diocesana

Es pot ben dir que la Trobada a Castelló d'Empúries ha trencat motllos. Rècord en nombre de participants, uns 700 a l'eucaristia i posterior assemblea i 530 comensals al dinar de germanor. Tot i que en aquesta població no existeix encara cap grup de Vida Creixent. Però sí una colla de gent amb empena i un rector, Mn. Narcís Costabella, que es van abocar en l'organització de la Jornada com a primer i magnífic pas per a la seva incorporació al moviment.

Cal fer constar també la presència del coordinador diocesà i interdiocesà de Barcelona, Antoni Bosch; el sempre vibrant i ara diputat Joan Viñas i una representació de Cervera, de la diòcesi de Solsona, que el 9 de maig proper acollirà la Trobada Interdiocesana del 2001, així com de nombrosos consiliaris del moviment. Dinou d'aquests van concelebrar la santa Missa amb el bisbe de la diòcesi, Mons. Jaume Camprodon. A l'entrada de la magnífica catedral de l'Empordà, un cartell que era com un repte, una invitació i una consigna. «Les persones grans necessiten molt poques coses, però allò que necessiten, ho necessiten molt.» I, presidint l'admirable retaule d'alabastre de l'altar major, una imatge de la Candelera, patrona de Vida Creixent. A la seva homilia, Mons. Camprodon va recordar les experiències humanes de l'evangeli de la Candelera, on el petit Jesús es portat als braços de la seva Mare i de Simeó, però és Ell qui inspira les seves reaccions. Simeó i Anna, amb Josep, com a comparses de l'escena, ens representen a tots i a través d'ells i com ells, tots som cridats a ser portadors de la llum al món que

ens envolta. No anem sols, perquè la nostra força ve també del grup, d'aquesta xarxa de grups que s'ha d'expandir «des del mar fins a la muntanya».

Tot seguit va començar l'Assemblea Diocesana amb una salutació del rector de Santa Maria de Castelló, Mn. Costabella. Albert de Quintana, secretari, va fer un resum del curs, del qual cal destacar la creació de quatre nous grups. Alfons Moré, coordinador diocesà, va parlar d'aquesta trobada com la Festa Major de V.C. i va presentar el consiliari interdiocesà, Mn. Jaume Serrano. Antoni Bosch va anunciar que V.C. participarà en el II Congrés que l'ONU —ho celebra cada vint anys— ha convocat a Madrid a l'abril del 2002, per

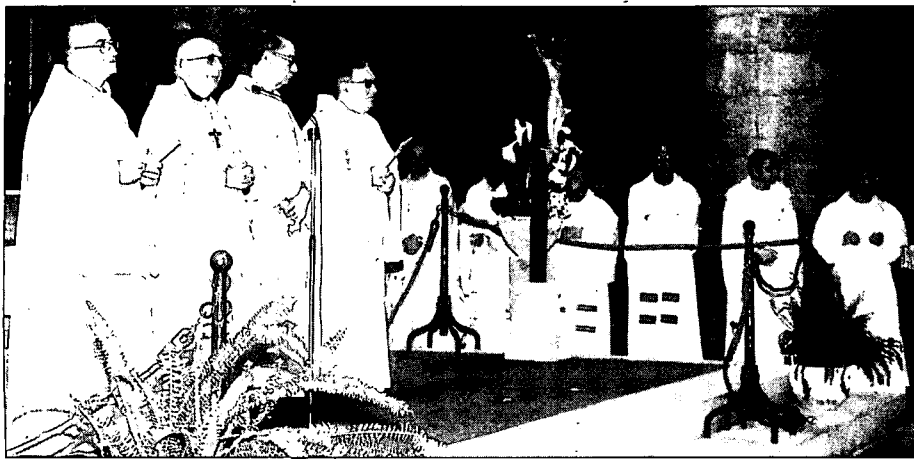
un recorregut, especialment atractiu per als vinguts de terra endins, pels canals d'Empuriabrava fins a la vora del mar. Finalment la Coral Oreig de Veus, de Sant Pere Pescador, ens va oferir un bonic programa d'havaneres i cançons típiques catalanes que fou molt aplaudit.

El desenvolupament de Vida Creixent a Girona

Vida Creixent va néixer a la diòcesi de Girona l'any 1990, de la mà de Josep M. Ministral i la seva muller, l'Àlícia Masgrau. Amb la col·laboració i empena del també gironí, Joan Viñas. El primer grup, format per vuit persones, començava el seu camí a la parròquia del Mercadal. Actualment, a la diòcesi hi ha 35 grups, en què participen entre 440 i 450 persones. El primer consiliari fou Mn. Salvador Testart i després Mn. Josep M. Riera. Actualment, ho és Mn. Ramon Oller, rector de la Celleria de Ter. La primera Jornada Diocesana es va celebrar al santuari dels Àngels i des-

prés ha recorregut pràcticament totes les comarques. Des de fa quatre anys es va constituir una Junta Diocesana, formada per representants de diferents grups i que es reuneix habitualment el primer dimarts de cada mes. A l'inici del curs es fa una jornada de preparació, reflexió i pregària oberta a tots els animadors de cada grup i aquest any està previst, per primera vegada, una altra jornada de revisió i recés, al final de curs.

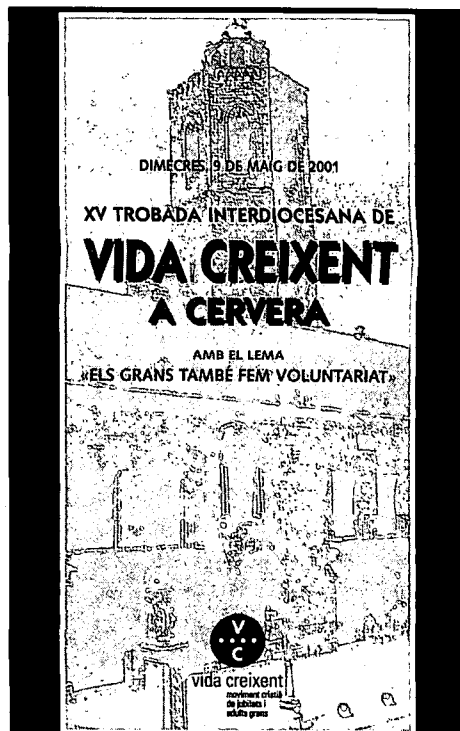
Núria Munarritz

Moment de la concelebració de la santa missa amb el bisbe Mons. Camprodon.

parlar sobre l'envelliment de la població mundial i coordinar les actuacions davant de les noves perspectives. Mn. Jaume Serrano va dedicar un emotiu record al P. Sobrerroca, que tant va fer per V.C. Finalment, Mn. Ramon Oller, consiliari diocesà, agraeix el seu esforç i el seu treball a totes aquelles persones anònimes que han fet possible l'organització d'aquesta Jornada.

Abans d'arribar a l'hotel on es va celebrar el dinar de germanor, els castellonins ens van organitzar una caravana amb els autobusos i vehicles particulars, que va fer

El dimecres 9 de maig tindrà lloc la XV Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a Cervera. Tots els interessats a participar-hi poden demanar més informació i fer la inscripció trucant als telèfons dels coordinadors: Solsona 973 530 446; Tarragona 977 754 398; Tortosa 977 441 382; Girona 972 239 500; Lleida 973 260 562; Urgell 973 352 913; Menorca 971 385 136; Mallorca 971 268 626; Vic 938 513 526, Barcelona 934 122 120.

Noticiari

- El 9 de maig celebrarem la XV Trobada Interdiocesana a Cervera, bisbat de Solsona. Hi estan convidades totes les persones grans. És una diada que ens encoratja a viure la nostra maduresa amb l'alegria pasqual de Crist.
- El mes de març passat van ser designats Anna Vidal, com a coordinadora diocesana, i Mn. Josep Torres, consiliari de Vida Creixent del bisbat de Solsona.

La veu de l'experiència i la professionalitat

■ Secot és un voluntariat d'assessorament empresarial format per directius jubilats

Secot (Sèniors Espanyols per a la Cooperació Tècnica) és un col·lectiu d'antics executius i empresaris que desitgen ser d'utilitat per a la societat, aportant els seus coneixements i la seva experiència adquirida durant anys per millorar la gestió empre-

sarial del qui no pot assumir les despeses habituals de *consultings*. Els membres d'aquesta associació fan una tasca solidària amb caràcter de voluntariat sense percebre cap remuneració personal per la seva feina.

Aquesta entitat sense afany de lucre té els orígens als Estats Units, on va néixer després de la Segona Guerra Mundial. A l'Estat espanyol es va implantar l'any 1989, gràcies a una iniciativa promoguda pel Cercle d'Empresaris, el Consell Superior de Cambres de Comerç i l'Acció Social Empresarial. El Secot agrupa actualment més de 800 voluntaris, distribuïts en 21 delegacions al llarg de tot el territori estatal. El 1990 va fer la seva aparició a Catalunya.

«El balanç d'aquests deu anys de funcionament de Secot a Catalunya és magnífic i admirable, perquè és un concepte de voluntariat totalment diferent al que solíem trobar habitualment», explica José Augusto de Ochoa Morón, delegat a Barcelona de Secot. I afegeix el següent: «Qualsevol *consulting* mira de fer uns clients i obtenir uns beneficis. Aquests no són els nostres objectius. Dediquem tot el nostre esforç i entusiasme a oferir assistència tècnica i de gestió a l'assessorat en qüestió, amb el qual mantenim un tracte molt humà i proper. Se li parla amb tota sinceritat.»

Els voluntaris de Secot són professionals qualificats jubilats o prejubilats que, amb esperit altruista, volen continuar actius oferint la seva experiència i coneixements en gestió empresarial a qui ho necessita. Assessoren principalment petites i mitjanes empreses, joves emprenedors que volen iniciar el seu propi negoci, organitzacions no governamentals que necessiten millorar la gestió i centres de formació empresarial. Uns clients potencials que no disposen de recursos per pagar-se una assessoria. En aquests primers deu anys de vida, Secot ha atès més de 5.000 sol·licituds a Catalunya i unes 12.000 arreu de l'Estat espanyol.

Els membres de Secot estan dividits en grups de treball.

Vies d'actuació recomanades

Quan es presenta un cas, se li dona un número d'entrada i s'adjudica a un grup de treball. «Estem dividits així, en grups de treball, i cada grup té els seus analistes», comenta Ochoa Morón. En una primera entrevista amb l'assessorat es detecta el tema a tractar. S'analitza el problema, es comprova la seva dimensió i s'estudien solucions. El cas s'assigna a dos sèniors, format per un assessor principal i un adjunt. «L'assessorament mai no ha d'excedir més de sis mesos. En acabar, s'elabora un informe que no és vinculant ni per l'assessorat ni per a Secot. Tan sols es recomanen unes vies d'actuació», puntualitza el delegat a Barcelona de Secot.

A Secot hi ha professionals de formació molt diversa: enginyers, arquitectes,

economistes, advocats, tècnics de màrqueting i publicitat, intendents mercantils, químics, etc. Això obre un ventall de possibilitats d'assessorament enorme. «Considerem un repte personal i una experiència enriquidora poder seguir exercint la nostra activitat», afirma Ochoa Morón. Tanmateix contribueixen a la millora del nivell social i econòmic del país i a la creació de treball.

Accions per al desenvolupament empresarial

Els valors que constitueixen l'ideari de Secot són cinc:

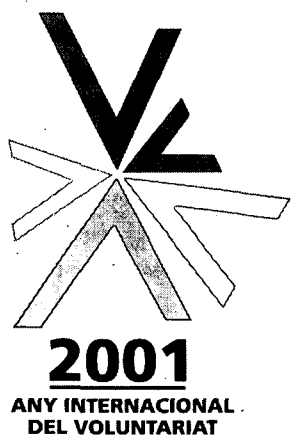
- Legalitat. Les activitats dels socis de Secot es duen a terme amb rigorós respecte a la legalitat vigent i acaten els estatuts i reglaments de l'entitat.

- Independència. Els serveis s'ofereixen amb total imparcialitat, i els assessors no tenen cap altre punt de referència per emetre les recomanacions que la correcta anàlisi de la realitat que els dicti la seva professionalitat.
- Voluntarietat i gratuïtat. Els assessors de Secot efectuen les seves tasques professionals voluntàriament i de forma gratuïta.
- Professionalitat. L'expert sènior es limita escrupolosament al seu paper de consultor, sense interferir en els processos de decisió que corresponen en exclusiva al sol·licitant de l'assessorament.
- Lleialtat. Secot respecta el lliure joc dels legítims interessos que es desenvolupen en els mercats i àmbits on té lloc la seva actuació. En conseqüència, els assessors sèniors i els socis mai no impliquen l'entitat amb específics interessos mercantils.

Actuen sempre sota un estricte codi ètic i de confidencialitat, ofereixen el diagnòstic i proposen accions per al desenvolupament empresarial. En definitiva, donen resposta a les preguntes què fer, quan, com i on adreçar-se. Des dels seus inicis Secot ha participat en missions de suport al sector empresarial a països d'Europa central i del est, Orient, Iberoamèrica i nord del Marroc. També ha col·laborat activament en les conferències mundials de sèniors experts voluntaris celebrades a Londres (1997), Torí (1999) i Camberra (2001) i en molts altres congressos i trobades internacionals relacionats amb el voluntariat i l'ajuda al desenvolupament.

Miquel Àngel Codina

SECOT
EDIFICI CAMBRA DE COMERC
AV. DIAGONAL, 452, 1R
08006 BARCELONA
TEL. 932 374 755
FAX 932 179 489
c/e: secotben@cambrescat.es
web: www.cambrescat.es/secot

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

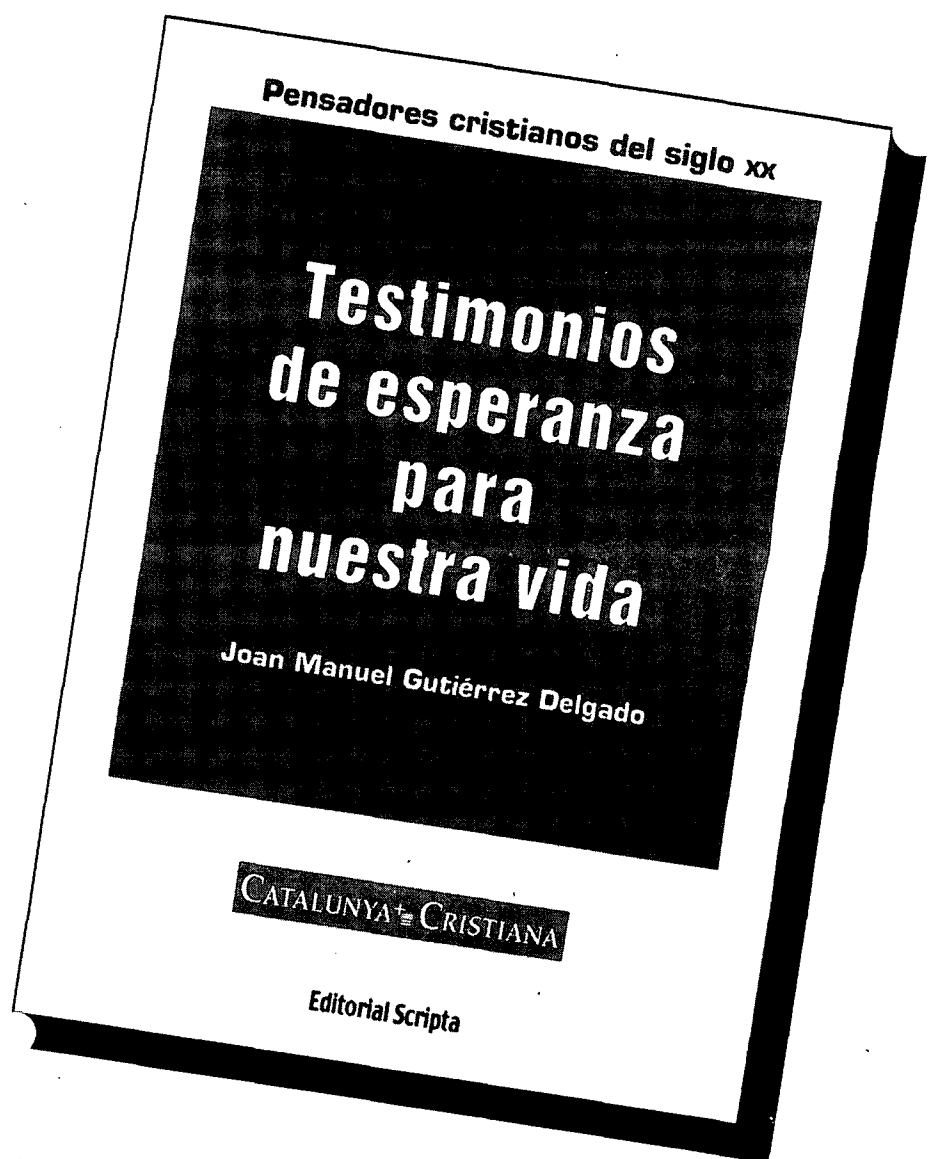
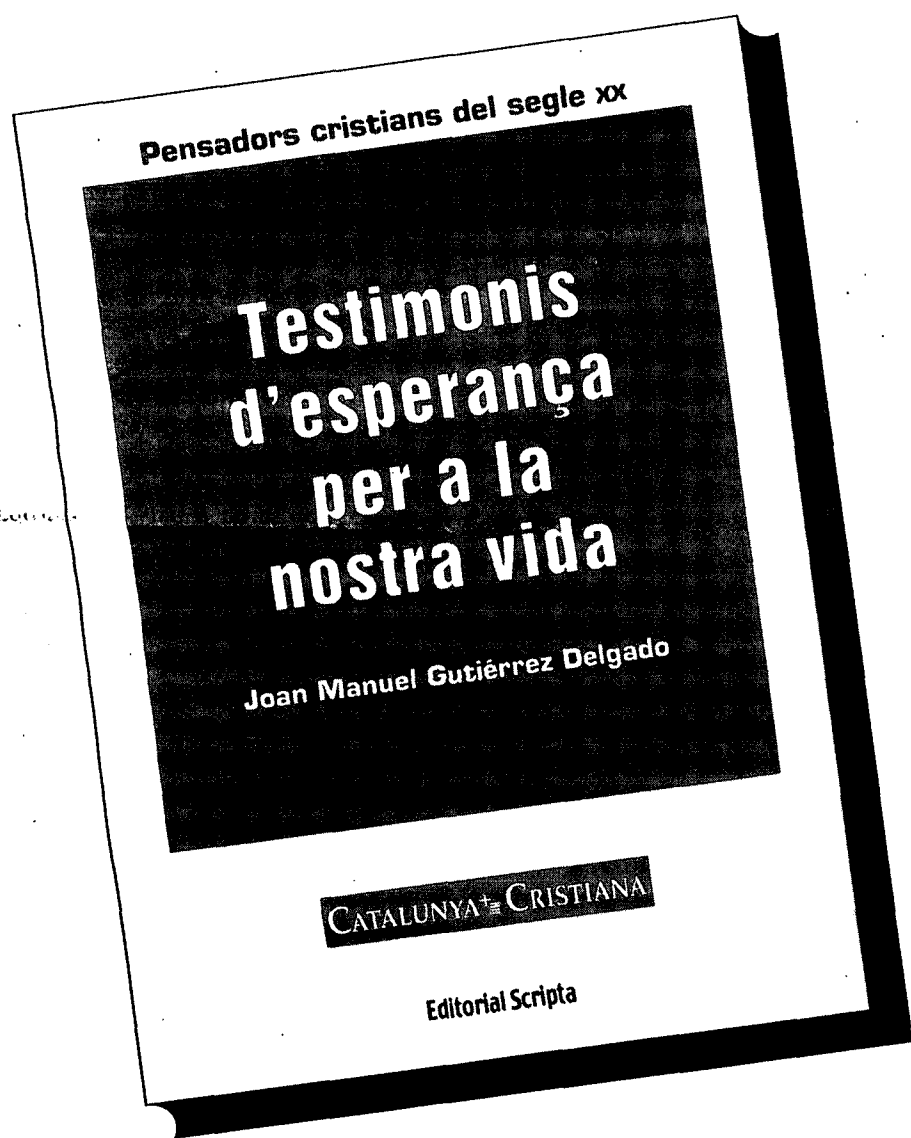
Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Si t'han agradat els «Pensadors cristians del segle XX»,

JA TENIM EL LLIBRE

El pots adquirir:

trucant al 934 905 988

o bé a la llibreria Balmes, c/ Duran i Bas, 11
o a la llibreria San Pablo, Via Laietana, 38

CATALUNYA+ CRISTIANA

Salut i dietes

La dieta de l'esportista

La importància d'una alimentació equilibrada és coneguda per tothom, però els esportistes i els entrenadors hi han de prestar una atenció especial, ja que les necessitats nutricionals de les persones que practiquen algun tipus d'esport són diferents i hi han d'aconseguir un rendiment esportiu òptim.

L'activitat esportiva agrupa almenys dos tipus de persones: les que fan esport com a diversió o entreteniment i les que ho fan per millorar-ne la salut o la imatge. Amb la seva alimentació, aquestes persones hauran de satisfer-ne les necessitats nutritives, i evitar així els excessos o les mancances.

El grup dels esportistes que es dediquen a la competició han d'ajustar tots els factors —entre ells, la dieta— per millorar les marques. Tractaran d'obtenir un estat nutricional òptim, que aconseguiran mitjançant uns hàbits alimentaris practicats adequadament, amb regularitat i durant un temps continuat, ja que no n'hi ha prou de dur a terme les pautes d'alimentació els dies anteriors a la prova, ni amb els àpats previs a la competició.

Consells dietètics

Les necessitats nutricionals dels esportistes dependran de l'edat, l'estat de salut, l'estil de vida, el clima i el tipus d'activitat física que han de realitzar. La ingestió energètica haurà de cobrir la despesa calòrica i permetre'ls mantenir un pes corporal adient.

Repartiment energètic

El repartiment del total energètic en el transcurs del dia serà important per a una bona utilització de tots els nutrients ingerits, i evitar així problemes com les fatigues digestives i els accessos d'hipoglucèmia. Una bona distribució de l'energia consistiria a efectuar quatre àpats diaris, organitzats de la forma següent: esmorzar: 15-25%, dinar: 25-35%, berenar: 10-

15% i sopar: 25-35%.

• **Proteïnes:** alguns esportistes, per tal de millorar-ne el desenvolupament muscular, de vegades exageren la ingestió de proteïnes. Un excés de proteïnes en l'alimentació pot ocasionar una acumulació de toxines i altres efectes perjudicials per a la bona forma de l'esportista. Es recomana que les proteïnes

• **Greixos:** tant un excés com una aportació deficitària de greix pot tenir efectes contraproduents per a l'organisme. Si el contingut lipídic de la dieta és baix, hi ha el risc de patir deficiències en vitamines liposolubles i àcids grassos essencials. Si per contra, la dieta té un contingut excessiu de greix, el rendiment físic és menor i, a més, afavoreix

l'aparició d'una sèrie d'alteracions com l'obesitat, problemes digestius i cardiovasculars. La ingestió òptima de greixos en esportistes ha de ser d'un 30-35% de les calories totals.

• **Aigua:** és aconsellable beure'n abans, durant i després de l'exercici físic, sobretot en els esports de llarga durada. En condicions normals, necessitem al voltant de tres litres diaris d'aigua per mantenir l'equilibri hídric (un litre i mig en forma de beguda i la resta a través dels aliments). En cas d'un gran esforç físic les necessitats d'aigua augmenten, i es poden perdre fins i tot més de dos litres per hora.

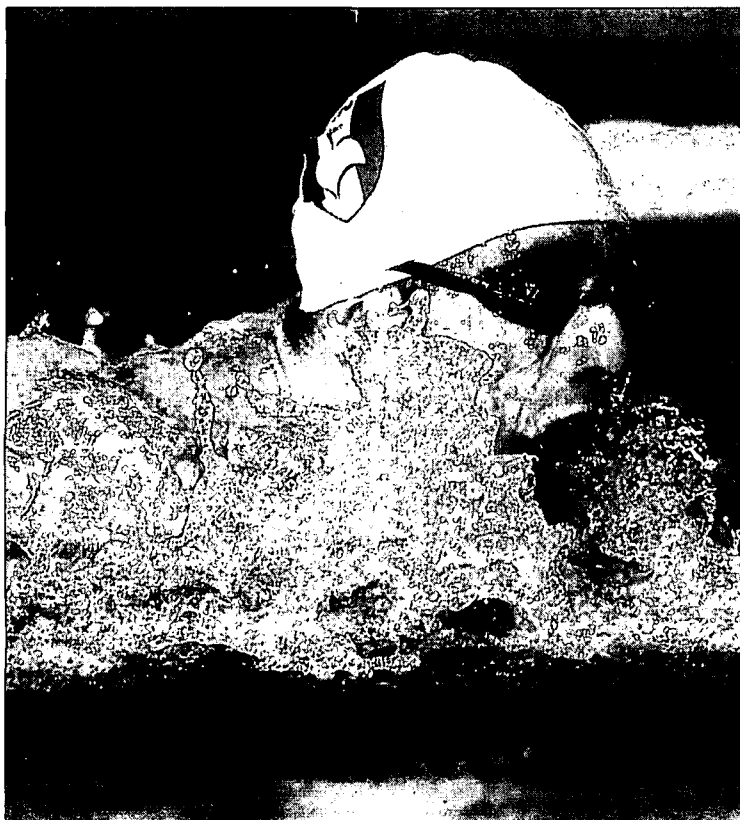
• **Minerals:** en el cas de dones esportistes en les quals sol produir-se absència de la menstruació, les necessitats de calci augmenten i cal incrementar l'aportació d'aquest mineral per com-

pensar-ne el baixos nivells estrogènics i la menor absorció intestinal de calci. Per aquest motiu es recomana una alimentació rica en productes lactis (llet, formatge, iogurt...). També cal augmentar el consum regular d'aliments rics en ferro (carn, ous, llegums...).

• **Vitamines:** s'ha demostrat que la capacitat física disminueix quan hi ha una mancança de vitamines. Però una aportació suplementària de vitamines tan sols pot exercir un efecte beneficiós en el rendiment de les persones que tinguin un dèficit vitamínic. Una addició de vitamines en una persona alimentada de forma equilibrada no millora el seu rendiment físic.

M. José Camps

Amb l'assessorament mèdic del Dr. F. Tognetta

És important que les persones que practiquen esport s'alimentin adequadament.

siguin al voltant del 10-15% d'energia. Aquests requeriments són coberts per la ingestió de carn, ous, peix i productes lactis.

• **Hidrats de carboni:** els esportistes haurien de consumir una dieta relativament alta en carbohidrats per optimitzar la disponibilitat de glicogen muscular durant períodes d'entrenament intens i competició i així obtenir una més gran resistència esportiva. Les recomanacions de carbohidrats per a esportistes són de 50-60% del total de les calories ingerides, que corresponen menys del 10% als hidrats de carboni simples (sucre, dolços...) i el percentatge restant als hidrats de carboni complexos (cereals i derivats, verdures, patates...).

Dolors Gou.

Dolors Gou, l'àvia de Catalunya, va complir 109 anys

PERAFORT.— Dolors Gou Andreu és l'àvia més anciana de Catalunya. El 27 de març passat va celebrar el seu 109è aniversari, un grapat d'anys intensament viscuts a cavall de tres segles. La Dolors va néixer a la Secuita (Tarragonès) i es va casar amb en Cristòfor Roig, el fill de la família que administrava la hisenda de Mas de Mercadé; una finca situada a prop de Vistabella. Del seu matrimoni va tenir un fill i una filla, que tenen actualment 86 i 82 anys respectivament, set néts i quinze besnéts. Fa set anys que viu a Perafort, a casa dels seus familiars, ja que en enviu-dar va abandonar la masia.

«Dolors Gou es manté fresca com una rosa i està al cas de tot, malgrat certes dificultats en la visió i que «les cames les tinc dèbils», va comentar la iaia amb un somriure de felicitat, tot afegint que «no crec que hi hagi cap altre vell tan ben cuidat com jo». Si més no, es va lamentar pel fet que «ara ja no puc sortir de casa» i en preguntar-li sobre on aniria, va respondre que «primer de tot, anar a missa».

En Manel i la Teresa Roig són dos dels néts de la Dolors, família subscriptora de *Catalunya Cristiana* i ens contaven com n'és, de pietosa, aquesta àvia: «Mentre la vista li ho va permetre, llegia cada dia un devocionari que li vam anar renovant, cada cop amb lletres més grosses», asseguren.

Caràcter distès i sentit de l'humor

El dia de l'aniversari la Dolors Gou va rebre la visita de l'alcalde de Perafort, Joan Martí Pla, que la va obsequiar amb un ram de flors i un esplèndid pastís amb les tres espelmes del número 109 que l'homenatjada s'encarregà de bufar. Ens va sorprendre a tots veure com, d'allò més eixerida, la Dolors es va posar davant dels fotògrafs i les càmeres de televisió, sempre somrient.

En felicitar-la «per molts anys», Dolors Gou va fer honor al seu caràcter distès i de sentit de l'humor, i va contestar que no n'hi queden gaires per complir. «Serà fins que Déu vulgui, però jo no tinc cap pressa», va afegir tot rient. A banda de tenir cura de la masia, ens van comentar que la Dolors ha tingut una gran destresa a fer mitja i que la seva distracció preferida era la de jugar a les cartes.

Joan Boronat

GESMOR
DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís,
el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM. c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

cultura

50 anys del
Col·legi La Salle
de Reus

REUS.— El Col·legi La Salle de Reus va iniciar les activitats el 1951, per la qual cosa enguany es compleix el cinquantè aniversari de la seva fundació. Per celebrar aquesta efemèride s'ha programat un seguit d'actes. Actualment el centre té un miler d'alumnes, des d'educació infantil fins a batxillerat. Està regit per sis germans de l'orde i un claustre de seixanta-vuit professors.

El tret de sortida de la celebració va tenir lloc el 16 de març passat amb la presentació del programa commemoratiu que va fer l'alcalde de Reus, Lluís Miquel Pérez. Va anunciar que l'Ajuntament de la ciutat ha decidit atorgar a l'institut lasal·lià la menció honorífica, que li serà lliurada en el marc de les festes de la Misericòrdia, el proper mes de setembre.

L'acte inicial del programa es va desenvolupar a la sala d'actes del Col·legi La Salle, on es van aplegar alumnes i antics alumnes, pares, mares i professors, en el decurs del qual es van entregar els premis del concurs de cartells del cinquantenari. També es van lliurar les banderes de La Salle de Reus i de Catalunya al germà José María Barcos, actual director del centre.

La jornada va servir per recordar les vivències de tanta gent que ha passat per les aules de La Salle de Reus, uns records que en bona part es troben reflectits en l'exposició de fotografies que es pot visitar al vestíbul de la sala del teatre del col·legi. A partir d'ara està previst realitzar activitats cada mes, entre elles, la interpretació de la sarsuela *Cançó d'amor i de guerra*, una encesa d'espelmes a la plaça Mercadal, conferències i una gran trobada entre germans, professors, alumnes i personal no docent al juny. Els actes commemoratius tindran la seva represa a la tardor i es clouran el febrer del 2002 amb una exposició al Palau Bofarull de Reus.

Joan Boronat

Exposició d'art sacre al
Museu d'Art de Girona

■ Peces d'ahir i d'avui per expressar el sentit de la transcendència

GIRONA.— El bisbe Jaume Camprodon va inaugurar recentment una exposició d'art sagrat que presenta obres poc conegudes o de difícil accés, conjuntament amb peces actuals, algunes de les quals han estat realitzades expressament per a la mostra. L'objectiu, segons Rosa Maria Ferrer, comissària de l'exposició i directora del Museu Diocesà de Girona, era portar a la pràctica les consignes donades per Joan Pau II durant el Jubileu dels artistes que va tenir lloc el febrer del 2000.

La gènesi d'aquesta exposició va ser, precisament, aquesta trobada jubilar amb més de 3.000 artistes d'arreu del món a Roma. El Papa va aprofitar per animar a «tornar a donar a l'art sagrat el valor que va tenir als seus primers temps», quan, per exemple, amb l'estil romànic o gòtic es creaven autèntiques obres d'art. Ferrer va lamentar que en el segle xx s'arribés a una producció en sèrie d'escultures en guix i va expressar el seu desig de «tornar a ensenyar la fe de manera intel·ligible a través d'imatges que portin a la transcendència».

Pel que fa a les obres recuperades, ha estat l'ocasió de catalogar escultures, pintures i objectes d'orfebreria que es trobaven a la diòcesi, i també de restaurar algunes peces malmeses. La recerca ha portat a trobar exemplars que estaven en cases particulars des de la guerra civil o a mostrar imatges que sovint es troben en una església tancada tot l'any excepte per la festa patronal, tot i que tinguin un gran valor artístic.

Un dels tresors que es poden contemplar és el *Crist abraçat a la creu*, d'El Greco, que es conserva a Olot. També hi ha l'estàtua d'una Mare de Déu del segle xii, que és la segona més antiga de Catalunya que es conserva. Com a cas

Una de les escultures que es poden visitar a la mostra.

curiós, hi ha la descoberta d'un sant Josep mentre es restaurava un sant Cristòfor: per endreçar-lo s'havia tret l'Infant dels braços i s'havia col·locat a les espatlles, cosa que va crear confusió, tot i que seguia conservant el lliri i les sandàlies, signes característics de l'espòs de la Verge Maria.

En l'apartat d'obres actuals, Rosa Maria Ferrer va quedar sorpresa per la bona resposta dels artistes, la qual cosa va obligar a fer una tria rigorosa de les obres presentades per posar el millor i més representatiu en la mostra. La comissària va assegurar que a Girona hi ha «peces magnífiques que poden seguir inspirant als artistes d'ara el sentit de la transcendència». En aquest apartat es pot veure tant escultura, com pintura. L'exposició estarà oberta fins al 8 de juliol i recupera una tradició de mostres d'art sacre que ja havia fet des de feia anys la diòcesi de Girona.

Guillem Farré

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Quina diferència hi ha?

Quina diferència hi ha entre les lleguminoses verdes i les seques? Doncs, fixeuvos-hi bé: amb el mateix pes, aporten més quantitat de calories i de nutrients les seques que les verdes.

En tots dos casos es tracta d'un aliment excel·lent que hauria de ser sobre la nostra taula almenys un cop per setmana. No us sembla interessant un bon plat de botifarra amb mongetes?

En una ocasió vaig observar en un restaurant com un grup de noies que tenia assegudes a la taula del costat no volien ni sentir a parlar d'aquesta recomanació que, molt amablement, els havia fet el cambrer.

Amics meus, hem de desterrar aquesta vergonya que s'acostuma a tenir a l'hora de demanar mongetes.

Deixem-nos d'històries i, si ens ve de gust un bon plat de lleguminoses, a menjar s'ha dit. I fem fora d'una vegada allò del «què diran».

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

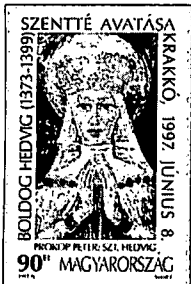
c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Santa Hedwig, reina

Hongria va dedicar el 1997 aquest segell a santa Hedwig amb motiu de la seva canonització. Tercera filla del rei polonès-hongarès Lluís el Gran i de la bosniana Elisabet, Hedwig va néixer el 1373. Després de la mort del seu pare, la vídua Elisabet, per satisfer un requeriment dels nobles polonesos, la va enviar a Polònia. La infanta Hedwig va ser coronada reina de Polònia el 1384 a Cracòvia. La seva mà va ser acordada a Lazlo Jagello, un príncep lituà. Dos anys més tard es van casar. Des de llavors la reina Hedwig va decidir convertir i bajetar els lituans. Va fundar a Praga un col·legi per a noies lituanes i va crear també una facultat de Teologia a Cracòvia. Al llarg de la seva vida va fundar nombrosos hospitals i monestirs. El 17 de juliol del 1399, en el moment de donar a llum el seu primer fill, va morir. Pocs dies després va morir també el nen.

El cor de Montserrat

■ Monges benedictines de Montserrat han realitzat un vídeo sobre la muntanya i el santuari

MONTSERRAT.— Després d'haver escrit, fa anys, *El cor de Catalunya*, em comentava un bon amic: «M'he imaginat que escollint les flors més boniques de la Rambla ens n'oferies un ram dient: "Això és Catalunya"». Pot ser una cosa semblant al que ara he procurat fer amb Montserrat.

Aquesta mirada positiva del món i de les seves realitats no és pas una novetat en el nostre tarannà. Quan vam iniciar la ceràmica o, més tard, les publicacions, teníem molt clar que en un món polaritzat per la informació quasi exclusiva dels fets negatius (morts, violències, drets ultratjats...) als cristians ens toca la tasca inajornable d'estar atents a «les petjades de Déu disperses arreu» (Ireneu de Lió).

És per això que no sols fa gairebé quaranta anys que intentem aconseguir-ho a través de llibres o del fang i els colors, sinó que volem mantenir sempre el mateix to. Ara, darrerament, a través de mitjans audiovisuals.

És, doncs, per a mi un goig poder presentar precisament en la primavera d'enguany, just abans del 27 d'abril, la cara bonica del nostre Montserrat a través d'un vídeo elaborat llargament. Amb una durada força breu, les imatges i el text poden resultar impactants. Àdhuc la mi-

nuciosa recerca d'informació, ho ha estat per a mi que fa molts anys que visc com a monja a la muntanya.

Puc dir que al darrere de cada imatge o de cada mot s'hi acumulen hores d'estudi o de tria a fi que uns quinze minuts visuals donin densitat a una reflexió que vol arribar a la profunditat. Si es troba massa ràpid, sempre queda el recurs de tornar-lo a mirar. Almenys als volts de cada 27 d'abril de la nostra vida.

Endinsar-se en la història de Montserrat

Història, llegenda, poesia, misteri, pregària i informació turística hi estan barrejats sobre el rerefons de les músiques bellament cantades pels monjos i els escolans. El fil conductor el proporciona la vida de l'abat Bartomeu Garriga, del segle XVI, un home humil i sant que va construir l'església actual. Una peça im-

portant de la història de Montserrat.

Les vistes inèdites no tan sols recorren les coves de Collbató, habitades probablement fa deu mil anys, sinó les «serres de flames» amb els seus noms populars. I, reculant en el temps, descobrim el primer monjo que consta que hi va viure, de nom Rodolf, fill del compte Guifré el Pilós, que va rebre del seu pare part de la muntanya per a romandre-hi amb una petita comunitat.

Els detalls de la llegenda sobre la troballa de la Mare de Déu hi queden clarament visibles a través dels llocs que encara avui volen fer memòria concreta dels fets, i que potser molts de nosaltres trepitgem rutinàriament en pujar a la muntanya. Perquè permeteu-me que us digui que jo mateixa d'algunes coses ara n'he descobert l'origen i el significat.

Ja és coneguda la importància que ha tingut Montserrat al llarg dels segles, però repassar-ho pot resultar interessant. I sobretot endinsar-te en la pau que s'hi respira, tot descobrint-hi el propi espai interior que, com un Montserrat de carn, tots portem amagat. Ens ho recorda Goethe, el cèlebre poeta alemany: «Enlloc no trobaràs la

felicitat i la pau, sinó en el teu propi Montserrat.»

Amb la col·laboració de La Formiga d'Or, en aquest moment el podeu trobar a totes les llibreries, a un preu molt assequible. D'ara endavant l'edició es farà a través de l'Editorial Casals i el distribuirà l'Enciclopèdia Catalana.

És que conèixer la història de Montserrat, un lloc tan emblemàtic per als catalans, no sols és recomanable a les nostres catequesis, sinó a tota llar de la nostra terra. No «ha començat en el seu nom la nostra pròpia història»?

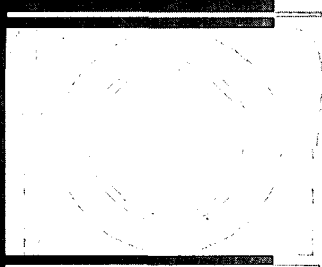
Maria Regina Goberna
Monja de sant Benet de Montserrat

Portada del vídeo «Història de Montserrat».

INGREDIENTS:

pa
bacallà
alloli
espinacs
beixamel
pa ratllat

PREPARACIÓ:

Torreu una o dues llesques de pa per persona. Fregueu-les amb alloli i després, per sobre, poseu-hi trossets de bacallà del que es fa servir per a esqueixada, però que estigui fregit.

Damunt del peix poseu-hi els espinacs prèviament bullits.

Finalment, cobriu les torrades amb una salsa beixamel bastant espessa i, a sobre de tot, tireu-hi una capa fina de pa ratllat.

Heu vist, que senzill que és?

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Nou horari de «Signes dels Temps»

BARCELONA.— El programa religiós *Signes dels Temps*, de Televisió de Catalunya, canvia de canal i d'horari d'emissió. A partir del 29 d'abril s'emetrà tots els diumenges a les 9 del matí per TV3. *Signes dels Temps* està dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou. (C.C.)

Música clàssica de luxe

TERRASSA.— El proper 24 de maig, a les 21.00, tindrà lloc al Centre Cultural Caixa Terrassa l'actuació de l'Orquestra Vivaldi de Moscou, sota la direcció de la violinista i professora Svetlana Bezrodnaya. El conjunt, format per vint joves que han estudiat al Conservatori de Moscou, ja ha assolit un ampli reconeixement per part de la crítica i del públic. Oferirà un programa amb obres de J. Haydn, U. Krek, E. Elgar i A. Dvorak. (C.C.)

Montserrat

Hola, amics! Segur que alguna vegada haureu vist a trenc d'alba o a l'hora del crepuscle la silueta de les muntanyes de Montserrat. És un espectacle meravellós. Aquest paisatge em va donar peu a pensar en la Mare de Déu sota aquesta denominació. Sentint l'orgull natural d'haver nascut en aquesta terra, vull retre homenatge a la nostra patrona amb aquest humil poema fet de tot cor:

Moreneta i molt graciosa
de Montserrat gran Senyora,
el Poble català et venera
i tot Espanya t'enyora.
Mare de Déu universal,
protegeix tota la gent,
deslliura'ns de tot mal
al bo i al penitent
i al que està esgarriat
fes que torni al teu «roser»

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Torrades de bacallà

LLIBRES

Legislació sinodal gironina

Aquest llibre reproduïx la tesi doctoral del professor Santiago Bueno Salinas defensada a la Universitat Pontifícia de Salamanca sota el títol de *El derecho sinodal gerundense entre 1229 y 1368*. Els segles XIII i XIV van ser els de més esplendor polític per a la Catalunya medieval, i també els de més apogeu per al dret canònic clàssic, construït sobre el Dret de Gracià (1140) i la compilació de les Decretals de Gregori IX, realitzada pel cèlebre eclesiàstic i

jurista català sant Ramon de Penyafort (1234). En aquest estudi s'analitzen les circumstàncies de la seva aplicació a Catalunya i les principals institucions canòniques de l'Església catalana de l'època, concretant-les a la diòcesi de Girona. Aquest bisbat va complir amb fidelitat la norma lateranense que obliga a celebrar un sínodo anualment, cosa que va propiciar una legislació local abundant i rica en contingut. (C.C.)

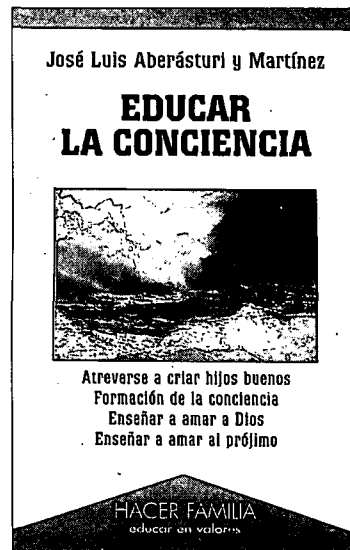
Santiago Bueno Salinas, *El derecho canónico catalán en la baja Edad Media. La diócesis de Gerona en los siglos XIII y XIV*. Facultad de Teología de Catalunya, Col·lecció Col·lectània Sant Pacià, Barcelona 2000, 415 pàg.

Apostar per una educació moral

L'objectiu de molts pares és educar els fills perquè siguin bons i feliços. Quants pares, quan parlen dels seus fills entre ells, es plantegen aquestes qüestions? L'horitzó de l'educació són tan sols els estudis? Quants pares jutgen sobre si el seu fill és bo o s'està desencaminant? I això s'ho plantegen quan el nen té cinc o sis anys, o quan ja en té vint i constaten que no els fa ni cas, que els seus progenitors no l'influeixen en res del que li diguin? Arribar a aquesta conclusió no suposa dolor per als pares? D'aquí que uns pares que vulguin educar els seus fills, i es plantegin des del principi la fita més alta a la qual volen portar-los, necessàriament han d'ajudar-los en la formació de la consciència. Per a això s'ha escrit aquest llibre. I així no només seran feliços els fills, sinó que tota la família gaudirà d'aquesta felicitat. (C.C.)

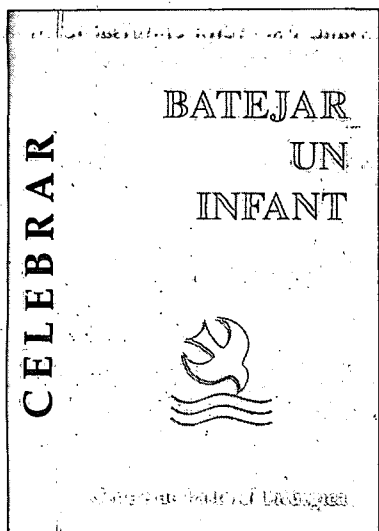
José Luis Aberásturi y Martínez, *Educación de la conciencia*. Editorial Palabra, Col·lecció Hacer Familia, Sèrie Educar en Valores, Madrid 2001, 277 pàg.

El millor regal dels pares

Quan els pares porten el seu fill a batejar, ho fan perquè volen que aquest fill passi a ser, també, visiblement i públicament fill de Déu. Que s'uneixi per sempre a Jesús, que rebí l'Esperit Sant i que entrí a formar part de la comunitat dels cristians, és a dir, de l'Església. «Per això Jesús va deixar als seus seguidors aquest signe del baptisme. Per expressar i realitzar que Déu ens estima com a Pare, que volem viure units amb Jesús, que el seu Esperit és en nosaltres», s'afirma en la presentació del llibre. Els pares, en batejar el seu fill, no el comprometen a ell, sinó que es comprometen ells mateixos a ajudar-lo a créixer com a cristià, a més de com a persona. No és aquest el millor regal que els pares poden fer a un fill? (C.C.)

Batejar un infant. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Celebrar, Barcelona 2001, 65 pàg.

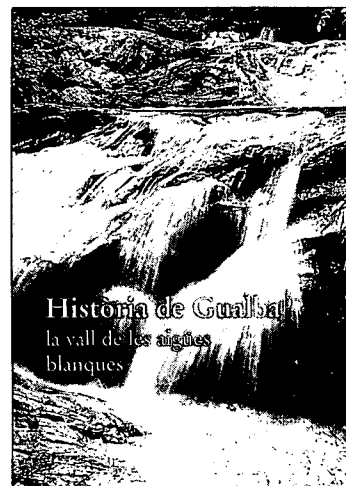

Memòria viva de Gualba

El maig del 1999 es va celebrar el 900 aniversari de la consagració de l'església de Sant Vicenç de Gualba. Llavors es van dur a terme múltiples actes commemoratius. Un grup de la parròquia es va plantejar la feliç idea d'escriure un llibre que recollís la història de l'església i de la localitat. Aquest volum

rememora les arrels d'una història mil·lenària. «Conèixer-les i recordar-les fonamenta la nostra existència i la nostra casa. Una casa sense fonaments s'esfondra», especifica en el pròleg Mn. Jaume Masvidal, rector emèrit de l'església de Sant Vicenç de Gualba. De la seva banda, l'alcalde de Gualba, Carles Pan Lacombe, escriu que aquesta obra «ens ha de permetre aprofundir en les nostres arrels com a poble, de ben segur força desconegudes per molts de nosaltres, per tal de comprendre moltes de les realitats presents». (C.C.)

AA.DD., *Història de Gualba. La vall de les aigües blanques*. Arxiu Diocesà de Barcelona, Barcelona 2000, 278 pàg.

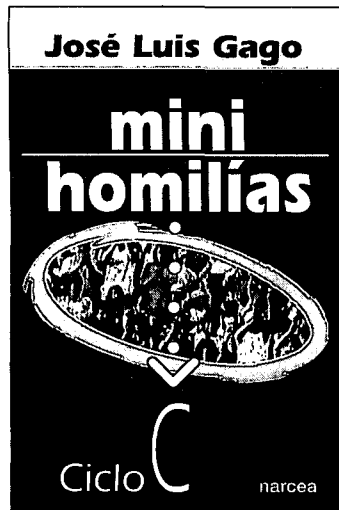

Una peça litúrgica sagrada

L'eucaristia dominical és l'eix de la vida del cristià i, dins d'ella, la lectura de la Paraula de Déu n'és una part essencial. José Luis Gago de Val, dominic, periodista i autor de diversos llibres, ofereix al lector aquestes minihomilies

perquè puguin ajudar-lo, dins la seva concisió, a viure més conscientment la celebració de tots els diumenges i d'algunes festes assenyalades de l'any litúrgic. Segons explica l'autor, «històricament, l'homilia sempre ha estat considerada com una peça litúrgica sagrada a la qual centenars de venerables pastors s'han apropiat amb gravetat, fondària doctrinal i unció pietosa». Tanmateix, diu que cada paraula de l'evangeli és inesgotable: «Per això, una sola gota és capaç de sadollar la set alhora que augmenta el desig de beure un altre glop d'aquesta aigua que salta fins a la vida eterna.» (C.C.)

José Luis Gago, *Minihomilias*. Ciclo C. Editorial Narcea, Madrid 2001, 122 pàg.

Patologies de l'alimentació

En què consisteix la «cultura de la primesa»? Com viuen les nenes i joves aquesta pressió social? Com comença la malaltia de l'anorèxia? I la de la bulímia? Com prevenir-les i detectar-les?

Aquest llibre respon, en la primera part, a les preguntes més repetides entre les alumnes de diferents centres escolars sobre aquestes dues malalties. Contesta de forma assequible a les joves i adolescents, amb l'experiència de vint anys tractant amb aquests trastorns alimentaris. La segona part respon a qüestions més pròpiament mèdiques, i conjunta el caràcter científic amb l'estil divulgatiu. L'autora és Pilar Gual, doctora en medicina, especialista en psiquiatria i una reconeguda experta en anorèxia i bulímia. (C.C.)

Pilar Gual, *¿Anoréxica... yo? ¿Anoréxica... mi hija? Saber para prevenir*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Preguntas, Bilbao 2000, 100 pàg.

El llibre de la setmana

De l'amor i altres soledats

Maria de la Pau Janer ha escrit una novel·la reflexiva, seriosa, d'una intensitat gens habitual. S'ha col·locat enfront de la vida dels éssers que s'estimen, que uneixen les seves vides amb passió, i que veuen com s'erosiona la il·lusió inicial fins a convertir-se en una ruïna autèntica.

Crec que és una narració molt real, i reflecteix aquest món de soledats compartides al qual, tard o d'hora, arribem tots i en el qual ens belluguem sense remei, tot i que les aparences intentin dissimular-ho. O cerquin la manera de transformar-lo a base dels malabarismes que proporciona la frivolitat, o la fugida cap endavant dels que mai no s'aturaran a pensar.

Hi ha una gran càrrega de profunditat en aquestes quatre-centes pàgines, i no tan sols en la crònica dels desamors que ens explica. Amb una insistència estranya —a vegades excessiva— l'autora avança en les històries, i les acompanya de reflexions morals, personals, no gaire originals, però sí útils per col·locar-se en l'ànim dels protagonistes.

Són reflexions abundants —insisteixo en el fet que potser són excessives—, en

Maria de la Pau JANER,
Ets la meva vida, ets la meva mort.
Columna, Barcelona 2001, 337 pàg.

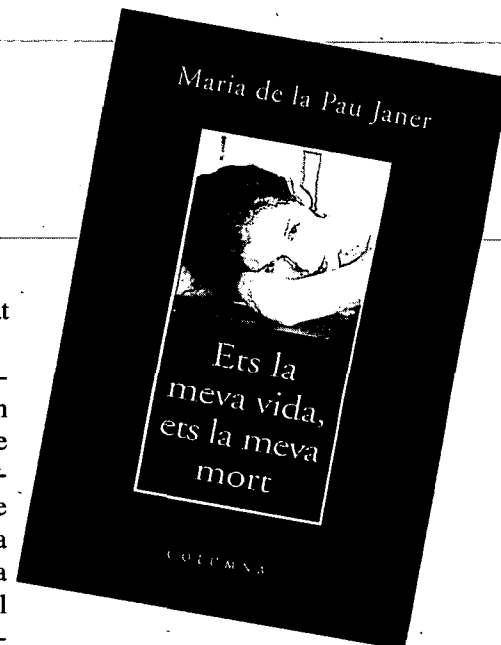
les quals la visió humana dels problemes situa l'evolució de les maneres de ser, que estan subjectes a la llei canviant del pas del temps i de la maduresa. Punts de vista sensats, amb un matís de pessimisme, que no es manifesta de seguida, però que avança a poc a poc en l'ànim del lector, quan veu que s'ensorren els edificis que amb tanta il·lusió havia construït el primer amor.

Les històries s'entrecreuen en un ordit ben pensat, i el que podrien ser artificis de la novel·lista acaben sent creïbles, donades les diferents circumstàncies en què es desenvolupen. El món interior dels homes i les dones, Albert, Rosa, Jaume, Angelines, Coloma, Martí, Paula té el sabor del que és autèntic, això sí, descoratjador, perquè gairebé no hi ha cap esclat per a l'esperança. Es presagia el drama, que no

acaba sent lacrimogen gràcies a l'habilitat narrativa de Janer.

Posats a viure així, només «de la teulada cap avall», aquestes pàgines són un exemple bastant clar —i ben escrit— de tot el que pot arribar a ser la vida matrimonial, quan es viu sense cap altre recurs que la reacció amorosa inicial. I això és una cosa que cal tenir molt en compte. En la vida de la parella home i dona, amb tot el pes de la diferència de sexes, de la cosmovisió diferent, i del llast d'un ambient familiar previ irrenunciable treballant el subconscient, han d'haver-hi punts de suport, moments de revisió i de creativitat, replantejaments seriosos que cerquin el perquè del deteriorament i de les distàncies.

Ja sé que una novel·la no és un tractat de religió, però Maria de la Pau Janer, tan generosa en les seves consideracions tocant amb la psicologia i les seves petites derivacions ètiques, potser hauria pogut pensar que sí que és possible trobar en algun lloc «alguna cosa» que fa, no tan sols més suportable, sinó més feliç la convivència entre marit i muller. En la vida d'aquestes quatre parelles d'*Ets la meva*

vida, ets la meva mort en cap moment apareix ni un bri de visió sobrenatural. Déu realment està absent, com en molta de la novel·lística actual. I sense caure en escapismes estranys, ni en incisos religiosos fora de lloc, no hauria estat gens malament fer treure el cap als seus protagonistes, o al lector, al fons de l'ànima en què es troba, en últim terme, la resposta a moltes inquietuds. Sobretot les més serioses i transcendents. O és que potser la nostra civilització, a la qual continuem anomenant cristiana, ja és un objecte passat de moda?

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Cobla Jovenívola de Sabadell

Aquest mes d'abril la cobla Jovenívola de Sabadell ha iniciat el cicle d'actes per celebrar els 25 anys de la seva fundació.

La seva presentació va tenir lloc en la festa de Sant Jordi de l'any 1974, i es pot considerar una fita important en el procés que després ha conegut la sardana de la creació de cobles infantils-juvenils, planters de músics que quan s'incorporen a formacions estables són la garantia de continuïtat que necessita tota activitat.

En el moment de la creació de la cobla Jovenívola de Sabadell, fruit de l'Escola Experimental de Cobla que van constituir l'Agrupació Cultural Folklorica Sabadell Sardanista i els Pueri Cantores de l'Escolania de Sant Agustí, ja feia nou anys que a Blanes el pare Joaquim Alqueza havia començat aquesta feina de formació de joves músics, però cal dir que el sardanisme no havia valorat la importància real i l'esperança de futur que representava el moviment. Les formacions infantils eren molt boniques però poques persones con-

sideraven quina era la seva veritable finalitat.

Amb la creació de la cobla Jovenívola de Sabadell es va consolidar la feina del pare Alqueza, va ser aleshores quan es van «entendre» els resultats que per al futur de les cobles de sardanes podia representar la possibilitat de comptar amb elements joves, amb instrumentistes formats a les aules.

Les formacions de cobles juvenils es van començar a estendre i, actualment, els fruits obtinguts són palpables quan les cobles, diríem professionals, han pogut rejuvenir les seves plantilles, amb canvis que normalment són dolorosos, perquè representen la jubilació d'alguns components, però que cal acceptar perquè són el camí que inexorablement ens marca la vida.

És el camí que ningú no pot eludir: deixar pas a la joventut per assegurar la continuïtat.

Josep Ventura

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes.
per any

☐ Amb dos pagaments
semestral de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Pastoral catequètica: la catequesi d'adults (IX)

Impulsa el teu propi apostolat

Avui dedicarem aquesta secció a respondre les preguntes d'interès per als lectors. Són respostes a qüestions que m'heu formulat a través d'Internet o personalment, els que em coneixeu.

En tots vosaltres he trobat un desig sincer de potenciar el vostre apostolat.

Allà on us trobeu cadascú (parròquia, moviment, grup...), dia a dia feu que el gra de mostassa, del qual se'ns parla a l'Evangeli, creixi i doni fruit.

De nou us agraïxo el vostre testimoni com a pedres vives de l'Església i el vostre esforç, com a cristians, en la cons-

truïció d'una societat més justa, promoció dels valors cristians. Així, que obrim aquesta nova *catequesi consulting*.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

*Escriptor i humanista
(stein@mixmail.com)*

Ana Barceló és monitora d'esplai en una parròquia de Barcelona. Desitja formar un grup per potenciar la catequesi d'adults a la seva parròquia. Però hi ha trobat seriosos obstacles. En primer lloc, el temps. La majoria d'adults que freqüenten la parròquia no tenen temps per a «aquestes coses». Tampoc no sap com enfocar el temari de la catequesi.

Ana, en la societat tan accelerada que vivim, és difícil convèncer les persones perquè dediquin una mica del seu temps lliure a tasques no lucratives. En l'article que vaig publicar el 12 d'abril a *Catalunya Cristiana* us comentava que és un dels obstacles més freqüents. Com solucionar-ho? La catequesi d'adults necessita temps i energies. Has de dedicar-li el temps que calgui per planificar-la bé.

Oferir comoditat en l'horari i enfocar d'una forma atractiva la formació que s'ofereixi. No com una obligació, sinó com una necessitat de l'adult cristià. L'adult necessita més que un simple vernís per viure la seva fe en els temps actuals.

Per atraure l'atenció d'adults comença proposant temes d'actualitat, les conclusions dels quals siguin les de posar en pràctica els valors cristians, els valors humans, etc. Un temari senzill i suggeridor atrau més que explicar els temes de sempre, els que surten en qualsevol manual de catecisme per a adults. És tractar aquests mateixos temes, però amb una presentació diferent i més pràctica.

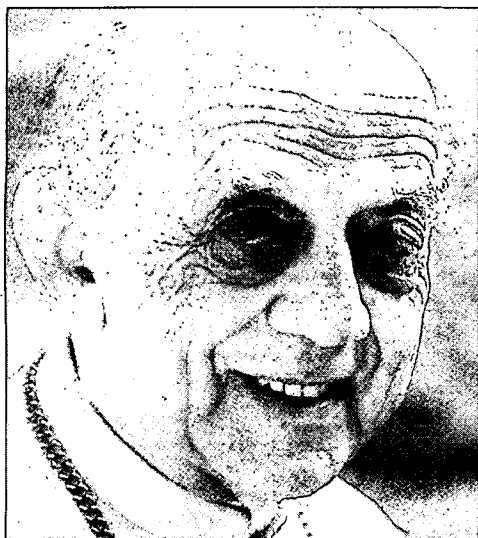
La idea és que l'adult vegi que no perd el temps, que pot adquirir una formació cristiana i alhora solucionar temes candents que tota persona, creient o no, es qüestiona almenys un cop a la vida.

Olegario López és un pensionista de Barcelona. Ens coneixem des de fa temps. La seva tasca com a catequista d'adults ja fa dotze anys que dura. És un expert, tot i que ell no ho reconegui. Però subratlla que cada vegada li costa més trobar adults seriosament preocupats per rebre una formació cristiana. Creu que la causa es troba en la pèrdua contínua de valors cristians i en l'individualisme que ens envolta.

Olegario, tot i que tens part de raó, recorda que no tot és individualisme ni pèrdua de valors cristians. També hi ha moltes persones creients i no creients que amb les seves vides aconsegueixen donar un testimoni actualíssim, davant de la cultura del *pelotazo* o la cultura dels diners. El buit espiritual que t'envolta, ens envolta a tots. Sempre trobaràs en la teva catequesi d'adults problemes nous. El que és bonic és com esquivar-los. Quina direcció prendre per aconseguir l'eficàcia que desitges en la teva catequesi. I per a això cal molta esperança.

L'esperança cristiana és la base de l'èxit de tota la tasca apostòlica i de tot projecte pastoral. Sense esperança el cristià es ven al fracàs. L'esperança és font de vida i d'il·lusió per aconseguir allò que aparentment se'ns nega.

Et recomano la lectura del llibre *Testimonis d'esperança per a la nostra vida*. En el llibre recullo una sèrie de personatges cristians del segle XX que, amb la seva obra, van ser testimonis de l'esperança que ens empeny a actuar en aquest món. Espero que en la teva reflexió personal, en l'exemple dels teus companys de catequesi, i en aquest llibre senzill i ràpid de llegir trobis raons per a la teva esperança. Et poso diferents exemples:

Helder Cámara.

Thomas Merton.

Chiara Lubich.

—**HELDER CÁMARA**: insisteix en el fet que la solució per a les desigualtats entre les persones es troba en la vivència de Déu, que ens fa comprendre el pobre i alleujar-li el patiment.

—**THOMAS MERTON**: posa l'esperança de la renovació de l'Església en la pregària.

—**CHIARA LUBICH**: cerca, amb l'esperança, el canvi social i humà en Crist, humanitzant la vida diària i les estructures socials des de la llum evangèlica.

En aquest recull de testimonis d'esperança segur que trobaràs altres punts d'interès que, sens dubte, et serviran d'aliment espiritual per a la teva pròpia esperança.

També et recomano que entris a la web del Vaticà. Allà trobaràs textos que t'ajudaran a formar-te com a cristià: www.vatican.va

Javier Delgado és un obrer de Manresa. No dirigeix catequesi d'adults, però la rep setmanalment a una parròquia de Barcelona. El seu desig és assolir una formació tal que aconsegueixi donar els temes de catequesi d'adults a la seva parròquia de Manresa. I es pregunta com aconseguir-ho.

Javier, la teva idea és excel·lent. És més, diria que estàs enfocant molt positivament la teva vocació cristiana. Estem cridats a no amagar la llum, sinó a posar-la al damunt de la casa perquè il·lumini de debò. I estic segur que tu hi tens molt a aportar.

Et queixes que no tens estudis. És igual. Aconseguint una bona formació cristiana, ja sigui com a autoformació o assistint a un Institut de Teologia o d'Espiritualitat cristiana, estaràs ben capacitat. L'important és que en les teves xerrades aconsegueixis contagiar la teva fe als oients. La clau, com ja saps, és viure el que es predica. Entusiasme. A la catequesi d'adults et trobaràs amb persones que et demanaran alguna cosa més del que ja saps. No t'amoïnïs. La teva formació, com tota formació cristiana ha de ser permanent. Setmana rere setmana troba les estones de lectura, de reflexió personal sobre la fe, d'estudi, aconsellat per un director que sàpiga guiar amb encert els teus estudis i lectures, en aquesta formació cristiana contínua, que tots necessitem.

La perseverança en l'estudi dels temes que comprenguin la catequesi d'adults i el desig que t'animi a projectar la teva fe i el que en coneixes a la societat és un bon al·licient per no aturar-te en el fet d'aconseguir ser un bon catequista d'adults. Ah! i no oblidis cercar una persona que et dirigeixi en els teus estudis i lectures, sigui sacerdot o laic.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

La periodicitat del corrent del «Niño»

L'activitat humana pot fer variar el curs de certes coses naturals i perjudicar el planeta. Plugues àcides, forat de la capa d'ozó, clima del planeta... en són exemples. I no podria ser que en els efectes devastadors que té el famós corrent marí del *Niño* també hi hagués l'obra humana de concausa? Un equip de científics britànics han volgut sortir de dubtes. Han investigat què succeïa quan l'home encara no podia intervenir gens en aquest fenomen.

No es pot negar que es tracta d'una realitat ben enigmàtica. És un corrent marí de grans proporcions que s'origina a causa d'un escalfament anòmal de l'aigua oceànica del Pacífic enfront de les costes sud-americanes, que va acompanyat de plugues diluvials i que produeix desastres considerables. S'inicia sempre a la zona tropical i va pujant per davant de Xile, l'Equador i el Perú amunt fins a les costes de Califòrnia. Si això passés cada any semblaria més normal, però es repeteix de forma força irregular. Pot durar de 8 a 12 mesos i alguna vegada encara més. I no sempre amb la mateixa virulència. Des del 1951 s'ha esdevingut deu vegades, corresponents als anys 51, 57, 65, 69, 72, 76, 82, 86, 91 i 97. Com veieu, la freqüència d'aparició varia (de tres a sis anys i de

El «Niño» provoca plugues torrencials a les costes del Perú i de l'Equador.

vegadas encara més), com també varien la intensitat del fenomen i la durada. Particularment devastadors van ser els *Niños* que començaren els anys 1972, 1982 i 1997. El fenomen està estudiatíssim i se n'han escrit llibres, però, així i tot, la previsió de com serà el pròxim *Niño* només es pot fer amb poca aproximació.

Els efectes sempre són perniciosos per a les poblacions costaneres, sobretot a les repúbliques de l'Equador i del Perú. Entre altres malvestats provoca inundacions i una minva sensible de la producció pesquera. Hi deu haver cap influència humana en aquest fenomen devastador? La resposta que hi donen els britànics que hem dit abans és que no. Han extret mostres dels sediments de la conca de Santa Barbara, al sud de Califòrnia, provinents del que el *Niño* ha anat deixant al llarg dels segles. Han arribat fins a 160.000 anys endarrere i han trobat que sempre ha actuat com ara, amb periodicitat irregular i de tant en tant amb més força devastadora. Si fa tants mil·lennis que sempre ha estat així hem de dir que és un fenomen natural amb el qual hem de comptar i prou. L'única cosa que hi pot fer l'home és estudiar-lo millor i pal·liar-ne els efectes.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

68 Línies de recerca matemàtica al segle XX

A part de la línia representada pel grup Nicolas Bourbaki, que, com vam veure, es caracteritza per la tendència a la màxima generalització, durant el segle XX n'han aparegut de noves que han ampliat notablement el camp d'aquesta ciència. Per dir-ne algunes: càlcul de variacions, representat principalment per Jacques J. Hadamard (1865-1963); aquest professor el 1921 va impartir un curs a la Universitat de Barcelona; àlgebra abstracta (lineal, desenvolupada per Otto Töplitz (1881-1940) i tensorial per Levi-Civita (1873-1941)), topologia conjuntista (estudiada per C. Kuratowski, H. Cartan i altres que idearen també la teoria dels nusos); teoria de distribucions, iniciada per Laurent Schwartz (nascut el 1915); teoria del caos (d'aplicació a la física de fluids, i concretament a la meteorologia per Edward Lorenz de l'Institut de Tecnologia de Massachusetts, EUA, el 1963); geometria fractal i teoria de les catàstrofes. Ens limitarem a donar una idea d'aquestes dues últimes.

Geometria fractal

El terme *fractal* va ser introduït el 1975 pel qui és tingut per «pare» d'aquesta part de la matemàtica, Benoit B. Mandelbrot, però abans d'ell ja s'havien introduït figures «fractals» per matemàtics com Cantor, Peano, Hilbert i altres. Què és un fractal? Comencem per mostrar-ne exemples:

Cantor va fer notar que es pot «crear» un conjunt infinit de punts, tan infinit com la «potència» del continu (és a dir, de punts que es poden posar en correspondència biunívoca amb els punts d'un segment), que tingui al mateix temps la «mesura lineal» nul·la, fent el següent: s'extreu d'un segment el seu terç central, i dels

quatre restants el mateix i així successivament fins a l'infinit; els punts que resten són aquest conjunt de Cantor, que ara es diu que és «un fractal». Peano va donar una llei de formació d'una línia dins d'un quadrat que, sense deixar de ser lineal (però de longitud infinita), omplia tots els punts del quadrat. El 1904 Helge von Koch es va fer cèlebre amb una corba de longitud també infinita que enclou una àrea finita, es fa així: a un triangle equilàter se li afegeixen tres trianglelets també equilàters sobre el terç central de cada costat (cada un tindrà 1/9 de l'àrea del triangle primer), i sobre cada terç central dels dotze costats de la nova figura s'hi torna a fer un triangle equilàter, i es repeteix el mateix sobre cada costat (ara seran 48 trianglelets) i així successivament fins a l'infinit. El contorn de la figura que en resulta («floc de neu de Koch») té longitud infinita mentre que l'àrea és 8/5 de la del triangle inicial. Sierpinski va mostrar com es pot construir una «superfície» d'àrea zero, partint també d'un triangle equilàter: se n'extreu una quarta part eliminant el triangle que té els vèrtexs als punts mitjans dels costats del triangle inicial, es repeteix el mateix amb els quatre que queden, i una altra vegada amb els nous restants, i així successivament fins a l'infinit; és la «volandera» de Sierpinski.

Totes aquestes figures s'havien fet cèlebres i se n'havien afegit d'altres. Una altra volandera de Sierpinski també es pot fer partint d'un quadrat, i una figura anàloga a l'espai partint d'un cub. En aquest cas la figura s'anomena «esponja de Menger» i té el volum nul. Per classificar matemàticament aquestes construccions el 1919 el polonès Felix Hausdorff (1868-1942) va idear un concepte de dimensió que pogués aplicar-se a aquestes figures. Una recta (i

un segment) té 1 de dimensió; un pla (i un polígon) 2, i l'espai (i un políedre) 3; doncs bé, aplicant la fórmula de Hausdorff el conjunt de Cantor té una dimensió de 0,11, el «floc de neu de Koch» la té de 1,26, la «volandera de Sierpinski» de 1,58 i l'«esponja de Menger» de 2,727 (valors aproximats, són quocients de logaritmes).

El 1975 el matemàtic francès, que ara fa de professor a Harvard (EUA), Benoit B. Mandelbrot (nascut el 1925), com hem dit, anomenà *fractals* aquestes figures i les estudià d'una manera general. Hi veié una eina que prometia en ordre a analitzar molts fenòmens, tant de la tècnica com de la natura. Abans d'ell es consideraven curiositats inútils. El primer fenomen que relacionà amb un fractal (que era el conjunt de Cantor) va ser el soroll que apareix de vegades en la transmissió radiofònica de dades. Però després en trobà molts més: el cabal d'un riu, les turbulències en fluids, certes estructures geològiques, la distribució de les galàxies al cosmos... I això ve del fet que a la natura es troben formes que es repeteixen a escales diferents dins del mateix objecte: núvols, muntanyes, branques d'un arbre... Un model matemàtic exacte en la repetició no és com el natural però s'hi assembla i serveix per al seu estudi. Els fractals més interessants són els que són *autosemblicants* (en nomenclatura de Mandelbrot), o sigui formes que es van repetint en el material fractal, però no tots són sempre així. El mateix Mandelbrot va crear un fractal que no és autosemblicant que s'ha fet cèlebre; té la forma com d'un ninot de neu molt gras, amb berrugues. S'obté donant un valor al polinomi $x^2 - 3x$, i després donant-li el que s'ha obtingut, i així successivament. Els gràfics fets amb ordinador són una manera molt adequada per representar i examinar els fractals.

Teoria de les catàstrofes

El que es pot dir creador de la teoria de les catàstrofes és el francès René Thom (1923), nascut a Montbéliard (Franc Comtat), professor primer a Grenoble i Es-

trasburg, i ara a l'Institut des Hautes Études Scientifiques de Bures-sur-Yvette. Fou guardonat el 1968 amb la medalla Fields (que és l'equivalent a un premi Nobel de matemàtiques) i el 1970 amb la medalla Brouwe, i el 1974 obtingué el premi científic de París. La teoria de catàstrofes la va elaborar entre 1970 i 1975. Ara ja és coneguda internacionalment.

Què s'entén per *catàstrofe* en matemàtiques? Es pot definir com una singularitat en una varietat diferenciable, d'una manera semblant a com és, fins a cert punt, una singularitat el valor màxim o el mínim d'una funció contínua. L'especialitat de R. Thom era precisament l'estudi de les varietats diferenciables i aprofundint en aquest estudi va arribar a elaborar aquesta teoria que l'ha fet famós.

Potser l'èxit ha vingut de les aplicacions que ha tingut. Primer cal trobar el model matemàtic que correspongui al desenvolupament d'un fenomen, natural o no, i, un cop trobat aquest model, veure com els canvis discontinus que sovint es presenten en aquells fenòmens de la natura es veuen representats en el model matemàtic que s'hi ha trobat. El fet preocupant per a l'estudi de certs esdeveniments és que una petita variació de les condicions inicials origina grans diferències en el comportament subsegüent del fenomen. Això era una qüestió plantejada ja de temps pels físics, i els que s'havien dedicat a la teoria del caos també n'havien tret algunes conclusions. Però René Thom ha arribat molt més enllà. L'objectiu era com obtenir una estabilitat estructural en casos interessants, cosa que exigeix que el sistema sigui insensible a petites perturbacions. I ha pogut trobar l'expressió matemàtica de les que ara s'anomenen *catàstrofes elementals*, que són set. Ha publicat *Stabilité structurelle et Morphogénèse*. No és encara tot. Hi ha fenòmens més complicats, però ja s'estan estudiant.

En aquest camp iniciat per René Thom ja podem parlar d'un continuador, el rus Vladimir Igorevitch Arnol (nascut el 1937) que ha publicat tot un tractat que porta el títol de *La teoria de les catàstrofes*.

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat per Ignasi Miranda.
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
 21.15-22.00 *L'altra lluna* (oci alternatiu). Presentat i dirigit per Xavier Pereira.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Maria Cinta Méndez.
 23.00-00.00 *Planisferi* (viatges i turisme). Presentat per Cristina Bar-rufet.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Xavier Aguilar.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
 02.05-02.10 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Úbeda.
 02.10 *Evangeli*

Dimarts

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Cum laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet i Enric Violan.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Foto de Família*. Presentat i dirigit per Anna Canyiguerol.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dimecres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Planeta blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Cristina Crespo.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesis). Presentat per Rosa Deulofeu.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dijous

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Bojos per la ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni Paris.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-01.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
 01.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Divendres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-22.00 *Els temps de la música* (música clàssica). Presentat i dirigit per Joan Úbeda i Roger Padullés.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
 00.00-02.00 *La Gruta* (acompanyament a malalts de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes). Presentat i dirigit per Antoni Deulofeu.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dissabte

21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat i dirigit per Josep Chavarria i Xavier Cazeneuve.
 22.00-23.00 *El zoo de vidre* (actualitat teatral). Presentat i dirigit per Aure Farran.
 23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (cinema). Presentat per Montse Viadé i Alex Vicente.
 00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
 01.00-01.30 *Cova de Jazz* (jazz i blues). Presentat per Gemma Abellán.
 01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Diumenge

09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per J. M. Rojo i Eva Franquès.
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari, lectures i Evangeli del dia). Presentat per Carles Rivas.
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i eucaristia des de la Catedral de Barcelona).
 20.00-20.30 Selecció musical
 20.30-21.00 *La Pròrroga* (esports i resum de la jornada). Presentat per David Amador.
 21.00-23.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Anna Molins.
 00.00-00.05 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana). Presentat i dirigit per Xavier Morlàns.
 00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat i dirigit per Miquel-Albert Soler i David Ciscar.
 00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat per Joan Casas.
 01.00-01.30 *Cova de country*. Presentat per Rafael Corbí.
 01.30-02.00 Selecció musical
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.15 *Informatiu matí el Temps Agenda*
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius Temps*
 13.15, 19.15 *Inf. migdia*
 14.00-14.15 *Recomanació*
 20.00-20.15 *Inf. vespre el Temps*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimarts

00.00-00.30 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

09.00-09.30 *Una setmana més*
Recomanació
 13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

Diumenge 29

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).

09.30 *Últimas preguntas*

«Ética en las comunicaciones sociales.»

Tots ens hem de sentir compromesos pel manament de Jesucrist: «Proclameu-ho dalt dels terrats.» Els mitjans de comunicació social han de servir per transmetre el missatge cristià i, tant els professionals com els destinataris de la comunicació, han de seguir uns criteris morals.

09.55 *Santa Missa*

Beatificació de Manuel González, bisbe de Màlaga i Palència i fundador de les Missioneres Eucarístiques de Natzaret, des de la basílica de Sant Pere de Roma i oficiada pel papa Joan Pau II.

Dilluns 30

17.15 *Pueblo de Dios*

«Los hijos del maíz.»

A Guatemala, els indígenes són els pobres entre els pobres. El 75% viu per sota del llindar de la pobresa i l'esperança de vida tan sols arriba als 50 anys. El programa fa una anàlisi sobre les creences i la fe d'aquest poble on va arribar la fe cristiana a través dels missioners espanyols.

Diumenge 29

09.00 *Signes dels Temps*: «La classe de religió.» Coincidint amb el període de matriculació a les escoles i instituts, els alumnes i els seus pares tenen el dret d'escollir l'assignatura de religió. El programa explica en què consisteix la classe de religió i quins són els coneixements que es transmeten en aquesta assignatura. Conversa amb Pere Micaló, membre de la Delegació d'Ensenyament del bisbat de Girona.

Altres temes:

—Entrevista al portaveu del Monestir de Montserrat, Ignasi M. Fossas, sobre l'estudi físic i l'anàlisi radio-lògica que s'ha fet a la imatge de la Moreneta.

—Presentació del Manifest del Primer de Maig, signat pels moviments cristians obrers de Catalunya i Balears.

—Reportatge sobre els incunables de la Biblioteca Pública Episcopal de Barcelona.

—Presentació de la Trobada de Joves Cristians de Catalunya.

—Comentari de l'Evangeli de diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 27

20.30 *Creure avui*: Mn. Josep Colomer ens parla del Col·loqui Europeu de Parròquies, que se celebrarà a Girona. Presenta: Stefi Léonardi. Coordina: Albert Dresaire. El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

a partir de les 21.30, *Paraula i vida*: gloses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach. El programa repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

L'últim dijous de mes

a partir de les 22.00, *Aquí, tots*: Magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església. Es repeteix l'últim divendres de mes a les 14.40 h.

Cada divendres

23.00 *Camí de vida*: Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia programa quinzenal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (nit) i el diumenge (matí, tarda i nit).

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

Internet

• **BISBAT DE ZAMORA.**— Acabà d'estrenar pàgina web, www.obispadodezamora.es, on podeu trobar una biografia del bisbe local, Mons. Casimiro López Llorente, un accés a tots els organismes diocesans, un llistat amb totes les publicacions del bisbat i la presentació de la propera exposició de «Les edats de l'Home», que sota el títol «Remembrança», tindrà lloc a la catedral de Zamora de maig a octubre.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos convida el 29 d'abril a participar d'una experiència de silenci i contemplació. Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

• **TORRECIUDAD.**— Les properes peregrinacions al santuari de Torreciudad tindran lloc els dies 5, 12, 19, 26, 27 i 30 de maig. Per a més informació i reserves: tel. 933 014 347 (Sra. Pilar), 934 173 874 (Sr. Luis Rojo) i 932 127 898 (Sra. Lagui-llo).

• **CONFER.**— El Departament de Formació organitza del 7 al 9 de maig un curs de formació i pregària per a religiosos/es majors. El ponent serà Antonio Hortelano, c.s.s.r. Més informació: av. Alfonso XIII, 97 - Madrid, tel. 915 193 635, a/e: confer@planalfa.es, Internet: www.planalfa.es/confer

Barcelona

• **IMMIGRACIÓ.**— Les entitats de l'Espai Els Àngels, amb la col·laboració del Centre Cristià dels Universitaris organitzen el 25 d'abril, a les 20.00, una taula rodona sobre *La immigració a debat*. Hi participaran: Núria Vives, membre de SOS Racisme de Catalunya i presidenta de la Fundació Etnòpolis; Antoni Deulofeu, rector de Sant Agustí, i Anton Cañellas, Síndic de Greuges de Catalunya. Presenta: Antoni Matabosch, president de la Fundació Joan Maragall. Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ Balmes, 78 - Barcelona.

• **TROBADA DE FORMACIÓ HUMANA I RELIGIOSA.**— El 26 d'abril, a les 20.00, l'Agrupació d'Educadors Cristians organitza una jornada sobre *Per què la comunitat cristiana és educadora?*, a càrrec de Josep M. Rovira Belloso, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya. Lloc: parròquia de Sant Fèlix de Sabadell. Per a més informació: tel. 937 254 094 (Marc), 937 258 950 (Josep), 936 927 634 (Olga) i 937 113 484 (Araceli).

• **COMMEMORACIÓ DE SANT LLUÍS M. GRIGNION DE MONTFORT.**— Tindrà lloc a Balmesiana (c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona) el 28 d'abril, amb una eucaristia, a les 19.00, i amb la conferència del Gmà. Juan Ciérvide, s.g., sobre *El misterio de la cruz y María en la espiritualidad monfortiana*, a les 19.45.

• **MOMENTS DE REFLEXIÓ.**— El Moviment Cristià de Mestres i Professors ofereix un temps de trobada i reflexió entre educadors cristians. S'aprofundeix entorn del document del Consell General de l'Educació Catòlica *L'acció educativa del professor en el procés del desenvolupament personal de l'alumne*. Serà el 30 d'abril, de 19.00 a 20.00, al carrer Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona.

• **PREGÀRIA JOVE.**— El 2 de maig, a les 19.30, pregària per a joves sobre *Pasqua a la gran ciutat*, a l'església dels jesuïtes, c/ Casp, 27 - Barcelona.

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— Celebrarà la seva assemblea el 2 de maig. Més informació: Riera de Sant Miquel, 1, bis - Barcelona.

• **HOMES DEL SAGRAT COR.**— Parròquia de la Bonanova (sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona), dijous 3 de maig per a sacerdots, homes i joves: a les 21.15, punt doctrinal; a les 21.45, cafè i acollida; a les 22.00, hora santa, i a les 23.00, eucaristia. Divendres 4, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia. Parròquia de Sant Joan d'Àvila (rbla. Prim, 252 - Barcelona): dijous 3, participació dels homes a la Bonanova (autocar a les 21.00 per tornar a les 23.30); divendres 4, a les 18.00, hora santa per a religioses, dones i noies, i a les 19.00, eucaristia.

• **ELS QUATRE VENTS.**— El 4 de maig, a les 16.00, organitza un espectacle infantil que anirà seguit a les 17.00 d'una xocolatada a la plaça Salvador Seguí per als nens i dones del barri que vulguin assistir-hi. Més informació: c/ Sant Pau 52-54 - Barcelona, tel. 934 120 661.

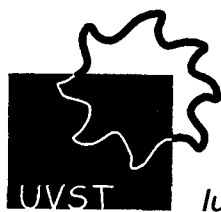
• **CENTRE D'ESTUDIS FRANCESC EIXIMENIS.**— El 5 de maig, a les 11.00, Joan Llopis, teòleg, i Sebastià Serrano, lingüista, parlaran sobre *El llenguatge de la fe*. Casa Elizalde, c/ València, 302 - Barcelona.

• **CENTRE CULTURAL MARATA.**— El 6 de maig, a les 10.00, concert de Florence Altenburger (violí) i Ignasi Alcover (violoncel). Parròquia de Santa Coloma de Marata - Les Franqueses del Vallès, tel. 938 493 104.

• **CARILLÓ.**— El 6 de maig, a les 12.00, concert extraordinari d'eurocarilló, sobre música de deu ciutats europees, a càrrec d'Anna M. Reverté. Pl. Sant Jaume, 4 - Barcelona, tel. 934 024 818, fax 934 024 658, a/e: carillo.palau@presidencia.gencat.es, Internet: www.gencat.es/presidencia/carillo

• **PARRÒQUIA SANTA MARIA DEL GORNAL.**— El 6 de maig, a les 12.00, missa preparada per la catequesi, Espurna, esplai i catequesi continuada. Més informació: Av. Carmen Amaya, 31-33 - l'Hospitalet de Llobregat, tel. 933 351 738.

• **HORA SANTA.**— El 6 de maig, a les 17.45, predicada per Mn. Jordi Carrera i Savall, a la parròquia del Sagrat Cor de Jesús-crita Gaudí de la Colònia Güell. Organitza: Unió Comarcal de Lligues de Perversança del Baix Llobregat.

UNIVERSITAT VIRTUAL SANT TOMÀS - BALMESIANA

UVST

lumen verum iam lucet - UVST.balmesiana.org

- **Presentació de Bernanos.** L'home i el cristià. Les idees i els textos - «Ni demòcrata ni republicà, ni d'esquerres ni de dretes, què sóc? Sóc cristià.» El Dr. Joan Peguerols, S.I., ens apropa a la persona i a l'obra de Georges Bernanos (1888-1948) (a la Biblioteca de la UVST, secció Articles).
- **Sant Isidor de Sevilla, patró d'Internet?** - El 4 d'abril l'Església celebra la festa de sant Isidor de Sevilla, el sant que ha rebut més propostes per ser nomenat patró d'Internet (a Avisos de la UVST, secció Notícies).
- **Consultori de doctrina catòlica** - El Dr. Joan Antoni Mateo està a la vostra disposició per atendre les vostres consultes sobre qüestions de fe i moral (a Aules de la UVST, secció Consultoris).
- **Feu-vos membres de la comunitat educativa de la UVST** i participeu de manera gratuïta de la seva vida acadèmica enviant un correu en blanc a uvst-alta@elistas.net

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

"la Caixa" c/c 2100 0681 09 0100029142

Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).

VOLUNTARIS DE LA PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

9. «Us he dit aquestes coses perquè la meua joia sigui en vosaltres, i la vostra joia sigui completa» (Jn 15,11).

El món en què vivim està trist i vol ofegar la tristesa amb el soroll de la disbauxa... només les paraules de Jesús omplen el cor de joia.

Senyor, doneu-nos moltes vocacions al ministeri sacerdotal i a la vida religiosa, perquè amb la seva paraula i el seu testimoni ens facin comprendre que la veritable joia només es troba en Vós. (363)

Número de contacte 972 570 439 (Banyoles)

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ: VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B. - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcnpny@teleline.es

Des del carrer

Moltes esglésies barcelonines porten la seva empremta. Grans murals plens de color i realisme, que juguen amb l'expressivitat dels rostres i que volen suscitar en l'espectador un apropament a Crist. Després de 50 anys com a pintor, Torras Viver vol celebrar la joia d'haver-se pogut dedicar tants anys a una de les formes més expressives que hi ha per lloar Déu, la pintura.

El proper 8 de maig inaugurarà al Museu Diocesà de Barcelona, a les 19.30, una exposició antològica de pintura de temàtica religiosa i també profana on destaquen algunes de les seves obres més representatives. Allà Crist tornarà a ser el gran protagonista, juntament amb Maria, els apòstols o el grans sants. Imatges que volen parlar, que volen fer-se entendre i obrir una flama en el cor atent i admirat de l'espectador. Tothom qui ho desitgi les podrà visitar a la Pia Almoina (avinguda de la Catedral, 4) fins al 30 de maig.

Joan Torras Viver celebra 50 anys com a pintor

«Jesús és el gran protagonista de la meua obra»

—Quantes esglésies porten la signatura de Torras Viver?

—No ho sé ben bé, perquè fa tants anys que he realitzat obres que algunes ni les recordo, però potser hi ha vint-i-cinc o trenta esglésies, sobretot de Barcelona i rodalia, que tenen alguna pintura meua. És principalment pintura mural religiosa, però també hi ha algun quadre o plafó.

—Per què aquest interès al llarg de 50 anys per la pintura religiosa?

—Ja a Belles Arts hi havia tota una branca muralista, amb alguna gran personalitat d'aquest àmbit que em va fer agafar gust per aquest tipus de pintura. A mi m'atreia molt el caràcter més espiritualista de la pintura mural, i també per la seva grandiositat, per l'acurada elaboració i fins i tot per l'aspecte pedagògic i catequètic. Després d'acabar Belles Arts vaig estar gairebé 10 o 12 anys fent només pintura mural.

—Com a pintor i gran fisionomista no podia estalviar-me de preguntar-li per la reproducció del rostre de Crist que s'ha difós recentment...

—La trobo una mica agosarada, en-

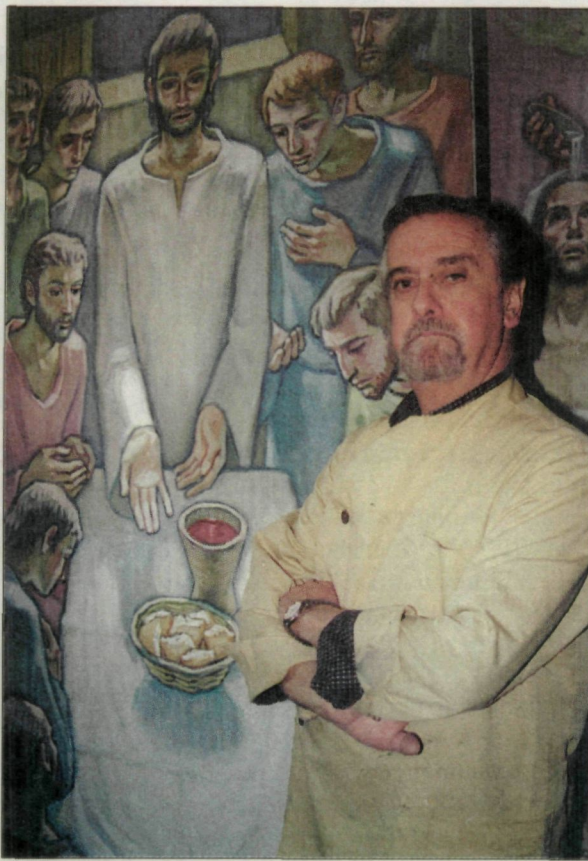
cara que entenc que determinar el rostre de Crist és molt difícil. Cadascú ens l'hem d'imaginar una mica i cadascú en té la seva pròpia imatge. Però en aquest cas em sembla que els estudis són bastant ridículs.

—Com s'ho fa vostè a l'hora de pintar Jesús?

—Més o menys ja en pots tenir un esquema fet, per tradició i per l'època que he viscut. I no és el mateix pintar sant Pere que Jesús! Realment he fet moltíssims Jesús, és el gran protagonista de la meua obra, no només en pintura mural, sinó també en quadres, plafons i fins i tot en il·lustració.

—De quin conjunt artístic religiós propi se sent més satisfet?

—No sabria dir-li. Com a figura sola, potser el Bon Pastor que hi ha a la parròquia de Sant Gregori Taumaturg i que he escollit per la portada del catàleg dels 50 anys. Però, realment sóc molt crític amb mi mateix, i molt perfeccionista. Sempre voldria millorar cada imatge, perquè l'intel·lecte sempre va més enllà que les mateixes habilitats artístiques. Això implica haver de fer molts

actes d'humilitat i reconèixer les limitacions.

—Quin paper ha de tenir la pintura en la nova evangelització?

—Jo crec que pot ser una eina molt important. Des de la senzillesa, però alhora des de la dignitat i la bona qualitat que mereix l'Evangeli. La pintura pot dir molt a la gent, d'alguna manera parla, i feta amb amor, pot arribar a l'interior i provocar experiències que ens apropin a Crist.

—Cal la pregària per fer pintura religiosa?

—No crec que sigui una suma igual a resultat. De totes maneres el qui jo considero el màxim exponent de la pintura sacra sí que va ser alhora un gran contemplatiu, com és Fra Angelico. Per a mi, les cel·les del convent de sant Marc, a Florència, decorades per Fra Angelico, són el més sublim que hi ha de pintura sacra, per la composició, pel color, per la senzillesa de traç, per la simplicitat... És una cosa d'una emoció estètica impressionant, és el summum.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Pocs s'hi fixaran...

En la seva recent carta apostòlica sobre el nou mil·lenni, Joan Pau II usa repetidament la paraula *passió*. M'agrada que ho faci. Ja fa temps que va canviar el tradicional i tan distant *nós* dels escrits papals pel jo normal de tothom. Que ara, en referir-se al seu desig vehement de nova evangelització, digui que aquesta *passió* suscitarà una nova acció missionera que no podrà ser delegada a uns pocs especialistes (núm. 40)... ens el fa sentir càlid i proper.

Però no és aquest detall el que em proposo de comentar, sinó l'exigència d'inculturació a la qual, diu el Papa, «el cristianisme del tercer mil·lenni ha de respondre cada vegada millor». Ho explica així: «El qui ha trobat veritablement el Crist no pot retindre-lo per a si mateix, ha d'anunciar-lo.» «Amb tot, això ha de fer-se respectant degudament el camí sempre distint de cada persona i atenent les diverses cultures a les quals ha d'arribar el missatge cristià, de tal manera que no es neguin els valors peculiars de cada poble, sinó que siguin purificats i portats a la seva plenitud.»

Pocs s'hi fixaran, penso jo, en aquestes ratlles. En tot cas, menys que ho haurien fet vint-i-cinc o trenta anys enrere. En primer lloc, pel miratge de la globalització. Els veritables valors d'aquesta —que els té i són importants— es perden quan es pretén de dividir la societat en dues categories: la dels globalitzadors —cridats a imposar als altres els seus interessos i la seva cultura— i els globalitzats, als quals s'aconsella de no destorbar. En versió eclesial domèstica, aquest gravíssim tort sol vestir-se d'una mena

d'universalisme tan poc universal que deixa fora valuosos fragments d'univers. En el context espanyol, en dècades passades, com apuntava, hi havia més sensibilitat per la diferència cultural. Era perceptible el bon desig de superar antigues discriminacions. Ara reapareixen vells dimonis. No n'és aliè el fenomen terrorista que té un segon efecte pervers —el primer són els qui el pateixen personalment— que consisteix a posar sota sospita les reivindicacions d'algunes nacionalitats i fer-les passar, als ulls de molts, de víctimes a botxins.

Les paraules del Papa ens orienten en el bon sentit perquè el nostre treball pastoral estigui lliure d'aquests errors. L'evangelització mai no pot consistir en una substitució. Alguna vegada m'ha dolgut veure —és un exemple— en parròquies de pobles d'estiu, com bons catòlics provinents de la capital copaven totes les activitats i creaven així una aparença de dinamisme que ocultava la situació religiosa real dels autòctons, menys falaguera. No dol que hi siguin els de fora, ja s'entén. Dol que la parròquia no arribi als de dins. Sempre és perillós, també en escenaris més amplis, deixar-se anar pel camí de la substitució. Cal que el missatge cristià arribi a cada persona, a cada cultura, diu Joan Pau II. «I que no es neguin els valors peculiars, sinó que siguin purificats i portats a la seva plenitud.»

Rauxa

Creients, no pas crèduls

«No siguis incrèdul. Sigues creient.» Això diu Jesús a sant Tomàs en l'evangeli de diumenge passat.

En aquest context és incrèdul —o malfiat— qui no creu en una cosa fins que no ho ha comprovat per ell mateix. La paraula *incrèdul* en té dues de contràries: crèdul i creient. Però aquests dos mots també signifiquen coses ben diferents l'un de l'altre: crèdul és aquell que s'empassa sense més el que li diuen i per això fàcilment canvia de parer; creient, en canvi, és el qui té una creença ferma, i s'hi manté fidel.

Jesucrist no ens vol incrèduls, perquè, malfiats, menysprearíem coses de valor pel sol fet que ens costa de comprendre-les. Però tampoc ens vol crèduls, és a dir volubles, incerts, insegurs, manipulables. El cristià, segons es desprèn de les paraules de Jesús, és el que creu més enllà del que els sentits i l'enteniment poden copsar. Aquesta veritable confiança, o sigui la fe, és el que caracteritza el creient.

Eduard Brufau